„O serie care
n-am fi vrut să se
încheie așa curând...“
Booklist
CÂND VISEZI LA UN REBEL
ANNA BENNETT

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „JURNALUL DEBUTANTEI"

Domnișoara Sophie Kendall este cât se poate de fericită să organizeze întâlnirile secrete ale unui grup de femei lipsite de prejudecăți care se adună pentru a discuta sfaturile ce apar săptămânal în rubrica *Răzbunarea debutantei*. Ceea ce o face însă cu adevărat nefericită este apropiata căsătorie cu un bărbat pe care nu-l iubește, pentru a-și scăpa familia de la un dezastru financiar.

Henry Reese, conte de Warshire, nu a dormit de săptămâni întregi. Disperat să scape de conacul familiei și de amintirile care îl bântuie, crede că își poate găsi refugiul într-una din proprietățile lui abandonate din Londra. Numai că acolo găsește o tânără frumoasă și misterioasă... care a intrat prin efracție. Reese nu este interesat atât de scopul prezenței lui Sophie acolo, cât de capacitatea ei surprinzătoare de a-i domoli demonii. Așa că încheie cu ea un târg – o va lăsa să folosească vechea proprietate dacă ea e dispusă să-i ofere o noapte pe săptămână.

Sophie nu s-a așteptat niciodată să simtă emoțiile pe care Reese i le trezește – și curând, pasiunea îi arde pe amândoi cu o intensitate greu de stăpânit. Dar ea e promisă irevocabil altuia. O întâmplare neașteptată îi face pe amândoi să riște totul – și astfel să găsească, poate, o cale de a trăi fericiți până la adânci bătrânețe...

Anna Bennett a devenit un nume cunoscut în literatura de gen odată cu publicarea romanului *Păcătoasa*, care a fost distins cu premiul Golden Heart. Seria „Jurnalul debutantei" s-a bucurat de același succes remarcabil în întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6496-9
9 786063 364969

Alma

ANNA BENNETT

Când visezi la un rebel

When You Wish Upon a Rogue
Anna Bennett
Copyright text © 2020 Anna Bennett
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Când visezi la un rebel
Anna Bennett

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BENNETT, ANNA
Când visezi la un rebel / Anna Bennet
trad. din lb. engleză: Irina Stoica – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6496-9

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

ANNA BENNETT

Când visezi la un rebel

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București
2020

Pentru Molly

Capitolul 1

La ora 8 fix, domnișoara Sophie Kendall se îndrepta spre capătul mesei lungi și uzate dintr-o cameră lăturalnică a magazinului de rochii al lui Madame Laurent și le privea pe femeile deja așezate la masă. Erau două rânduri de scaune, iar chipurile nerăbdătoare erau încadrate de pălării cu bordură de satin, de bonete simple din pai sau de bonete albe cu volănașe.

Acel moment anume – chiar înainte ca ea să ia cuvântul, când simțea toate privirile ațintite asupra ei – era, pentru Sophie, cel mai intens și palpitant moment. Inspiră adânc, savurând încă o clipă senzația de fluturi în stomac pe care o simțea. Într-un final, zâmbi eclecticului grup de femei și li se adresă cu convingere.

– Doamnelor, vă mulțumesc pentru participarea la această reuniune a clubului nostru secret în care admiratoarele fidele ale rubricii *Răzbunarea debutantei* discută despre subiecte delicate precum curtarea, dorința, intimitatea și dragostea. Bine ați venit... spuse ea, făcând o mică pauză pentru un efect dramatic... la Ascunzătoarea Debutantei.

Începerea răsună de aplauze și chiote, apoi se lăsă din nou liniștea. Sophie continuă cu un aer ceva mai sobru, privind adunarea, cea mai mare de până atunci.

– Unele dintre voi sunt aici pentru prima dată și ne bucurăm să vă avem printre noi. Totuși, e important să știți și să înțelegeți că fiecare participantă se supune unui set strict de reguli, pe care le reamintim la începutul fiecărei întâlniri. Regula numărul 1: nu se vorbește despre Ascunzătoarea Debutantei în afara acestor patru pereți. La nivelul întregii Londrei, *ea nu există!*

– Așa e, așa e! strigară femeile.

– Regula numărul 2: ne aflăm aici sub protecția anonimatului, iar identitatea fiecăreia trebuie să rămână protejată. Ne folosim

doar prenumele. Fără nume de familie, fără titluri. Dacă vedeți întâmplător pe stradă o altă membră a grupului, vă faceți că nu vă cunoașteți, în afara situației în care vă știți deja din alte circumstanțe.

– Așa, așa! se auzi din nou din încăpere.

– Regula numărul 3: tot ce se vorbește aici este absolut confidențial. Scopul nostru este să ne luminăm unele pe celelalte pe teme considerate, de regulă, tabu. Nu avem voie să ne împărtășim aici detalii personale.

– Așa, așa!

– Și, în final, regula numărul 4: vom spune mereu adevărul, așa cum îl știm noi.

– Așa să fie! strigară femeile pe un ton solemn.

– Bun, acum să începem, spuse Sophie, împreunându-și mâinile. Ca de obicei, vom citi cel mai recent articol din rubrică.

Desfăcu ediția de dimineață a ziarului *Zvonuri londoneze* la rubrica *Răzbunarea debutantei*. Textul era însoțit de o ilustrație ce reprezenta un bărbat cu buzele aproape lipite de gâtul unei femei. Zâmbetul de pe chipul ei putea fi descris cu un singur cuvânt: *satisfăcut*. Într-adevăr, expresia de încântare de pe chipurile celor doi îi făcu lui Sophie inima să tresară aproape dureros. Se scutură însă de bine cunoscuta senzație de dor și melancolie și își drese glasul.

– Sarah, vrei să faci tu onorurile?

Tânăra și frumoasa văduvă cu plete arămii, aflată încă pe jumătate în doliu, acceptă încântată. Se ridică și citi cu glas tare din exemplarul ei din ziar.

Dragi debutante,

Capacitatea unui bărbat de a-i provoca plăcere unei femei ține mai puțin de calitățile lui sexuale cât de atenția pe care i-o acordă.

Dacă vreți să vă dați seama dacă un bărbat are sau nu talentul să fie un amant priceput, fiți atente la gesturi mici, aparent neînsemnate, dar grijulii. Poate insistă să vă ofere ultima felie de prăjitură sau își ține haina deasupra capului vostru ca să vă protejeze de ploaie. Poate vă culege flori de câmp sau se abține să vă întrerupă în timpul lecturii.

Un bărbat care vă pune bucuros nevoile mai presus de ale lui este, cel mai probabil, un amant generos și înflăcărat. Iar aceasta este cea mai fericită categorie.

Câteva tinere începură să își facă vânt cu evantaiele. Altele oftară. Câteva momente, nimeni nu scoase o vorbă. Apoi doamna Abigail Sully, o femeie isteață, dar epuizată de cei trei copii pe care îi avea, prinse glas.

– Eu m-aș mulțumi și cu un bărbat care schimbă scutecele.

– Eu m-aș mulțumi cu unul care se obosește să se descalțe înainte să vină în patul meu, spuse amuzată altă femeie.

Nu trecu mult și începu o discuție pe alocuri jucăușă, pe alocuri melancolică, dar în permanență directă și în care participantele se ascultau și se susțineau reciproc, servindu-se în același timp cu ceai și gustări. Sophie se retrase discret în colțul ei obișnuit, de unde urmărea cu satisfacție discuțiile.

Pentru ea, întâlnirile erau cel mai plăcut moment din toată săptămâna, în afară de vizitele la prietenele ei Fiona și Lily. Fiona era artista talentată care realiza ilustrațiile ce însoțeau extrem de populara rubrică *Răzbunarea debutantei*. Lily era inspirata autoare a textelor. Inițial, proiectul apăruse când trioul lor extrem de apropiat – Fiona, Lily și Sophie – făcuseră un pact, în cel mai mare secret, de a ține jurnale detaliate când deveneau fete de măritat și se îndrăgosteau. La un an de la pactul ce dăduse naștere „Jurnalului debutantei", lucrurile se schimbaseră foarte mult. Dar nu și pentru Sophie.

Fiona se măritase cu un conte extrem de chipeș care o adora. Nu după mult timp, și Lilly se măritase din dragoste cu un duce introvertit și plin de șarm. Jurnalul devenise o rubrică săptămânală care făcea vâlvă în toată Londra, apoi generase o societate secretă care se reunea săptămânal. Din formula lor de trei, doar Sophie încă era nemăritată.

Dar nu avea să rămână multă vreme, dacă era după voia părinților ei. Tatăl își risipise averea și așa modestă, lăsând familia într-o situație destul de delicată. Dulcea și blânda mamă a lui Sophie refuza să accepte că soțul ei avea o problemă cu băutura. Cu o săptămână în urmă, când *papa* adormise la cină căzând cu nasul drept în farfuria cu friptură și sos, mama îi sărise în ajutor comentând

că cel mai probabil se surmenase muncind. Sophie și sora ei mai mare, Mary, își făcuseră complice cu ochiul și nu comentaseră. Știau că mama nu tolera nici cea mai vagă undă de critică la adresa lui *papa*. Dar până și mama știa că lucrurile nu puteau continua în același fel. Una dintre fiicele ei trebuie să se mărite, și încă repede. Mary era cea mai mare și în mod normal pe ea ar fi căzut povara de a-și găsi degrabă un soț, numai că, pe când era doar o copilă, fusese la un pas să moară de scarlatină. Sophie se înfiora de fiecare dată când își amintea cum, într-o dimineață, își văzuse tatăl plângând și mama rugându-se lângă patul lui Mary, implorând Cerul ca fiica ei să apuce să împlinească 12 ani.

În mod cu totul miraculos, rugăciunea îi fusese ascultată.

În lunile ce urmaseră, Mary își revenise încet, slavă Domnului. Dar rămăsese o fată fragilă și trasă la față, iar părinții ei voiau să evite orice risc când era vorba de sănătatea ei. Prin urmare, nu o scoteau la plimbări, nici la călărie, nici la baluri... așa că Mary nu avusese niciodată ocazia să cunoască un posibil partener. Ceea ce lăsa soarta familiei în mâinile lui Sophie.

Nu se opunea ideii de măritiș. Din contră, își dorea fierbinte o legătură profundă și de durată cu o altă persoană. Cu cineva cu care să discute în fiecare dimineață la micul dejun și alături de care să doarmă noapte de noapte. Dar avusese dintotdeauna ideea romantică de a se îndrăgosti înainte să se logodească. Din nefericire, o căsătorie din dragoste era un lux pe care ea și familia ei nu și-l puteau îngădui. Prin urmare, *papa* și mama voiau ca la finalul sezonului să o mărite cu Lord Singleton. Sophie și marchizul arătos și avut nu erau încă logodiți oficial. Data trecută când venise să o curteze, Sophie se încuiase în cameră și pretinsese că are o migrenă. Înainte de acea dată, ieșise pe ușa din spate și se plimbase prin pădure preț de două ceasuri. Urticaria de la iedera otrăvitoare cu care se alesese i se păruse un preț absolut rezonabil.

Știa că nu se purta cum se cuvine și nu avea de gând să nu-și onoreze obligația față de familie. Pur și simplu, își dorea să se poată bucura de ce mai rămăsese din sezon.

Ultimul sezon în care mai putea fi gazda Ascunzătorii Debutantei.

Ultimul sezon în care mai putea dansa și flirta cu gentlemeni chipeși.

Ultimul sezon în care se mai putea simți tânără și liberă.

Sophie se adună și își concentră atenția asupra întâlnirii în plină desfășurare. Timida fiică a unui conte, recent logodită cu un bărbat mai bătrân și gras, se încrunta urmărind o discuție explicită despre dezamăgirile din noaptea nunții. Dar atunci o altă femei zâmbi cu căldură povestind cum soțul ei își mai luase cândva o slujbă, ca muncitor la docuri, ca să-i poată cumpăra un frumos pieptene de pus în păr, o extravaganță pe care nu prea și-o putea permite. Ca de obicei, femeile găseau un echilibru între experiențele negative și cele pozitive, imaginea generală fiind, spera Sophie, una realistă și care reflecta corect ambele sexe.

Unele femei puneau întrebări legate de tema rubricii, altele își ofereau sfaturile și experiența. Altele pur și simplu ascultau, urmărind totul cu aviditate și bucurându-se de cunoștințele celorlalte și de atmosfera de camaraderie.

Timpul trecu repede, iar când Sophie se uită la ceas, își dădu seama că întâlnirea dura deja de două ceasuri. Ezită un pic, apoi se ridică de la locul ei din spatele încăperii și se îndreptă din nou spre capătul mesei.

Așteptă o pauză în conversație și le privi pe tovarășele ei, cerându-și parcă scuze.

– Mă tem că e momentul să încheiem. În numele tuturor, aș vrea să îi mulțumesc lui Cecile, spuse ea, înclinând capul în direcția lui Madame Laurent, pentru că ne-a îngăduit să ne întâlnim din nou aici. Voiam să vă anunț că am de gând să găsesc un spațiu mai mare și sper ca până la întâlnirea de săptămâna viitoare să am vești pe această temă.

Un murmur aprobator, de încântare, răsună în încăpere. Sophie simți că i se strânge stomacul. Nu putea să profite săptămână după săptămână de amabilitatea lui Madame Laurent, iar grupul devenise, în mod evident, peste capacitatea cămăruței din spatele magazinului. Unele dintre femei fuseseră nevoite să stea câte două pe un scaun, iar altele stătuseră în picioare. Dar Sophie nu găsise, deocamdată, o alternativă. Își propusese să țină adunările într-un spațiu generos, central și cu o intrare care să nu dea de bănuit. Afișă o expresie veselă și continuă să vorbească:

– Să ajungeți acasă în siguranță și vă rog să țineți cont de regulile despre care v-am spus mai devreme. În special de regula numărul 1:

nu discutăm despre Ascunzătoarea Debutantei în afara acestor patru pereți. Ne vedem data viitoare. Seară bună!

Câteva femei se îmbrățișară înainte să iasă, în grupuri mici, ca să nu dea de bănuit, iar Sophie se apucă să deretice, ca să aducă încăperea la starea inițială. Spălă vasele, mută mobilierul și puse la locul lor materialele și seturile de cusut. Ivy, una dintre cusătoresele magazinului, o fată extrem de muncitoare, insistă să rămână să o ajute.

– Mulțumesc, îi spuse Sophie, înmânându-i o cutie cu prăjituri care nu se mâncaseră. Ia-le tu, te rog, du-le acasă și bucură-te de ele.

Ivy zâmbi.

– Fratele meu mai mic o să le devoreze înainte să apuc să-mi scot boneta. Se duse să își ia șalul și, chiar când se pregătea să iasă din atelier, se întoarse. Unde ar fi noul loc de adunare?

Sophie se încruntă în timp ce își încheia pelerina.

– Încă îl caut. Câteva prietene au fost îndeajuns de generoase să se ofere să găzduiască întrunirile la ele acasă, dar aș prefera să fim undeva într-o zonă comercială, o zonă unde nimeni să nu aibă probleme și să nu dăm de bănuit când venim și plecăm. Nu trebuie să fie un loc elegant, cu doar ceva mai mare decât acesta. Și să fie suficiente scaune pentru 30-40 de persoane.

Ivi duse degetul la buze, cu un aer gânditor.

– Ceva mai în jos pe stradă este o clădire de închiriat. Madame Laurent zicea că înainte fusese acolo o croitorie, dar s-a închis în urmă cu un an. Dacă afacerea îi merge bine, într-un an sau doi se gândește să își extindă ea afacerea și să închirieze acolo. Dar până atunci, poți întreba proprietarul dacă te lasă să o folosești. Până la urmă, e neocupată.

Sophie strâmbă ușor din nas.

– N-aș vrea să-i cer asta unei persoane străine, mai ales dacă e genul băgăcios. Sigur o să vrea să știe tema adunărilor noastre. Ce-aș putea să-i spun?

– Că ne întâlnim ca să studiem Biblia, zâmbi Ivy.

– Mă tem că e cam prea gogonată, chicoti Sophie.

– Bine, răspunse Ivy ridicând din umeri. Ia să vedem... ești pasionată de grădinărit, așa-i?

Sophie încuviință energic. Plantele erau prima ei dragoste și pasiunea ei până la apariția Ascunzătorii Debutantei.

– Bun, continuă Ivy. Îi poți spune proprietarului că prezidezi întâlnirile săptămânale ale Societății Botanice a Doamnelor.

Nu era o idee proastă. Chiar deloc. Doar că...

– Nu vreau să dau mai multe detalii decât e absolut necesar.

Chiar în timp ce vorbea, Sophie și le imagina pe Fiona și Lily dându-și ochii peste cap. Spunându-i că își poate îngădui din când în când o mică abatere. Îndemnând-o să nu mai fie atât de grijulie să urmeze regulile și să-și mai urmeze și inima.

– Sau... mai spuse Ivy, deschizând ușa și scoțând din buzunar o cheie, mai ai o variantă.

– Care?

Sophie ieși pe străduța din spatele magazinului și așteptă ca Ivy să închidă magazinul.

– Cred că ai putea să sari peste partea cu cerutul permisiunii proprietarului.

– Poftim?! Adică să folosesc spațiul fără să cer voie?

– Dacă reușim să găsim o cale să intrăm, nu văd de ce nu, spuse Ivy, arătându-i o clădire din cărămidă, cu ușă verde, aflată la câteva zeci de metri distanță. Până una-alta, clădirea e goală. Nimeni nu o folosește. Și nu e ca și cum am distruge-o sau am lăsa mizerie în urma noastră. La cum te cunosc, o să lași locul mai curat și mai aranjat decât l-ai găsit.

– Da, dar nu sunt sigură că asta e ideea.

Ivy își dădu ochii peste cap.

– Noapte bună, Sophie. Ne vedem săptămâna viitoare.

Tânăra croitoreasă porni agale pe străduță, clătinând din cap de parcă și-ar fi spus că trebuia să-și dea seama că Sophie Kendall n-are curaj nici cât un iepure. În acea clipă, ceva în interiorul lui Sophie cedă.

– Știi ce, Ivy? strigă ea. Cred că o să iau în calcul varianta.

– Mă bucur, răspunse Ivy, pe un ton destul de neîncrezător. Ai grijă în drum spre casă, bine?

Spre casă? Fir-ar, Sophie nu avea de gând să se ducă acasă! Avea să tragă cu ochiul la fosta croitorie ca să-și dea seama dacă putea fi un loc potrivit pentru viitoarele adunări ale Ascunzătoarei Debutantei.

Degrabă, ca să nu îi piară curajul, o luă pe străduța întunecată și se apropie de ușa verde. Privi în jur ca să se asigure că nu o vedea

nimeni. Ivy tocmai îi dispărea din raza vizuală. Era, așadar, singură pe stradă. Asta dacă nu punea la socoteală șoarecii care forfoteau în țeava de scurgere din spatele ei.

Vopseaua scorojită de pe ușă arăta că fusese cândva mai deschisă. Gri, probabil. Pe zidul de cărămidă era prinsă o plăcuță din metal pe care scria șters „B.D. Peabody, Croitor". În partea de sus a ușii era un geam, dar era atât de plin de praf și de mizerie că nu se vedea nimic prin el.

Sophie scoase o batistă și apăsă clanța. Spre surprinderea ei, ușa se deschise. Fir-ar! Nu-și imaginase că era descuiată. Înăuntru mirosea vag a piele și a trabuc. Domneau întunericul și liniștea, o liniște desăvârșită. Sophie avu un moment de ezitare. Nu plănuise ca în acea seară să intre prin efracție în clădirea părăsită, dar iat-o acolo, cu un picior deja dincolo de prag. Așa că de ce n-ar face o scurtă inspecție, ca să se scutească de efortul de a reveni în cursul săptămânii. Plus că n-ar mai fi avut nevoie de un pretext să plece de acasă. Nu putea să născocească la nesfârșit noi și noi scuze. La un moment dat, mama avea să devină bănuitoare.

O privire rapidă urma să o lămurească dacă era locul potrivit pentru întrunirile lor. Sperase cumva ca locul să fie mizerabil și plin de șobolani, ca să știe o treabă și să închidă degrabă ușa în urma ei. Dar trebuia să se convingă.

Deschise larg ușa și păși înăuntru.

– Este cineva aici? strigă ea, rugându-se să nu îi răspundă nimeni.

Avea de gând ca în cazul în care chiar i se răspundea să o zbughească afară. Încurajată de liniștea din jur, mai făcu doi pași, apoi se opri, încercând să se obișnuiască cu bezna dinăuntru. Vedea niște umbre, probabil piese de mobilier, și o tejghea de-a lungul unuia dintre pereți. Deja întrezărea potențialul locului. Încăpeau cel puțin 50 de femei. Exista o intrare în spate, foarte accesibilă, și chiar câteva scaune. Trebuia să revină ziua, ca să vadă totul mai clar, dar chiar și așa...

Simți în spate o undă de mișcare abia perceptibilă, care o înfioră. Curajul de până atunci se evaporă. Decise că deja se aventurase prea mult pentru o singură zi, așa că înghiți în sec și făcu un pas înapoi.

Întinse mâna căutând ușa și chiar atunci aceasta se trânti cu zgomot. Sophie tresări și scoase un țipăt.

– Cine e acolo? întrebă când în sfârșit își recăpătă glasul.

– Dacă nu te deranjează, întrebările le pun eu! se auzi o voce bărbătească, gravă și teribil de seacă.

Capitolul 2

Henry Reese, conte de Warshire, lăsă să îi cadă țigara de foi și o strivi cu tocul cizmei, apoi o înconjură încet pe intrusă. Căci, dacă nu se înșela, era clar vorba despre o femeie. Se frecă la ochi cu podul palmei și clipi des ca să se asigure că nu avea o halucinație. Uneori, când trecea și câte o săptămână fără să aibă parte de un somn bun, creierul îi mai juca feste. Dar nu și de data asta.

Cu toată bezna din jur, Reese vedea cum femeia tremură din toate încheieturile. Părea un iepure a cărui vizuină e atacată de vulpe. Și, cu toate astea, ținea capul sus și bărbia ridicată, într-un subtil act de sfidare – admirabil, deși cu totul inutil. Nu, nu era câtuși de puțin genul de femeie cu care era obișnuit, unul dintre acei monștri grotești ce se perindau prin cotloanele minții lui și care, în ochii săi, nu erau făcute din carne și oase, ci din teroare pură. Degetele lor subțiri și chircite îi înhățaseră sufletul și i-l scuturaseră până nu mai rămăsese decât o biată carcasă golită de conținut. Dar femeia din fața lui era suplă și tânără, iar șuvițele de păr care îi scăpaseră de sub bonetă păreau deschise la culoare – aur alb. Era limpede că intrase prin efracție în clădirea lui, dar mirosea a primăvară, a pământ și a flori de câmp.

– Nu te mișca, îi ceru el cu glas ferm.

Se apropie de fereastră și trase draperiile grele, prăfuite și roase de molii, lăsând razele lunii să pătrundă în încăpere. Când se întoarse din nou spre intrusă, ea îl privi cu teamă, strângând într-o mână un săculeț mic, roz. Purta o rochie de culoarea ierbii, iar muselina îi încadra de minune silueta mlădioasă.

– Ce cauți în clădirea mea? o întrebă, convins că drept răspuns va avea parte de o minciună.

Ea își trecu limba peste buze.

– De fapt, nu aveam de gând să intru. Voiam doar să arunc o privire pe geam, înăuntru.

Reese mijì ochii și privi în jur.

– Te plimbai așa, pe stradă, noaptea, singură, și ai vrut să arunci o privire înăuntru, nu? întrebă el fără să-și ascundă scepticismul. Poate te interesa să-ți cumperi și o haină, ceva. Poate și o lavalieră?

– Nu, se încruntă ea. Bineînțeles că nu. Aflasem că e goală clădirea și voiam să aflu dacă ar fi potrivită pentru... Mă gândeam să o închiriez, spuse ea, după o ezitare.

El ridică intrigat din sprânceană. Intrigat și bucuros, în sinea lui, că tânăra reușise să îl surprindă.

– Sunt domnișoara Kendall, continuă Sophie, întinzându-i mâna înmănușată. Bănuiesc că ești domnul Peabody.

Chipul lui Reese rămase impasibil. Îi întinse, la rândul lui, mâna și i-o ținu într-a lui un pic mai mult decât era necesar.

– Îmi pare bine, spuse el, fără să se mai deranjeze să o informeze că bătrânul croitor Peabody dăduse colțul de mai bine de un an. Sunteți proprietară de magazin, domnișoară Kendall?

Se apropie de tejgheaua lungă din stejar și aprinse lampa.

– Nu, ezită ea.

Văzând-o că nu intră în detalii, el se așeză într-un fotoliu mare din piele și îi făcu semn să ia și ea loc.

– Dorești să iei loc?

Ea înghiți în sec, aruncă o privire înspre scaunul uzat și se așeză cu grijă pe marginea lui.

– Îmi cer scuze că am dat buzna. Nu mă așteptam să fie descuiat. Și când am văzut că ușa se deschide...

– Te-ai gândit să faci un mic tur, îi continuă el ideea.

– Cam așa ceva.

Se întinse după carafa de pe masa de alături și turnă brandy într-un pahar.

– Dorești să bei ceva? o întrebă, întinzându-i paharul.

Ea se scutură de parcă i-ar fi oferit venin.

– Nu, mulțumesc.

– Ei bine, poți cerceta locul după pofta inimii. Sunt două încăperi, spațiul de lucru și un spațiu de depozitare în spate.

Chiar acolo își pierdea el vremea când auzise ușa de la intrare deschizându-se. Sophie rămase așezată.

– Dacă nu te deranjează, îmi spui ce faci aici la o oră atât de târzie? E chiar prea târziu ca să mai lucrezi.

Fu tentat să spună o minciună, dar alese adevărul. Mai precis, jumătate de adevăr.

– Aici vin când simt că nu am stare. Când simt nevoia să evadez din casă.

Nu era nimic mai chinuitor decât să zacă în pat, înecat în umbre lipsite de culoare și tăcere nefirească în timp ce trupul și mintea duceau un război pentru control. Fizic, tânjea din toată ființa lui după un somn bun. Tânjea ca un dependent după opiu. Dar mintea trăia cu spaima de acel moment de pierdere a controlului, de plutire de dinainte de somn, când risca să cadă pradă demonilor. Îl pândeau, așteptând prilejul să îl sufoce și să îl arunce în hăuri. Se înfioră, dar reuși să-și mascheze tremurul și se foi doar un pic în fotoliu.

– Înțeleg, spuse ea simplu, iar ceva în ochii ei albaștri și limpezi sugera că într-adevăr înțelegea.

El își drese vocea, se rezemă de spătar și își întinse picioarele.

– Cum spuneam, poți face un tur al magazinului dacă ești curioasă.

Ea clătină din cap și își îndreptă spatele.

– Am văzut suficient. E un loc cât se poate de nimerit pentru scopurile mele.

Reese râse scurt.

– Mă tem că încă nu e de închiriat.

– De ce nu? tresări ea.

– Cum spuneam mai devreme, mă folosesc de el.

– Dar nu ai auzit tot ce am de spus, insistă ea. Am nevoie să folosesc doar o cameră, o dată pe săptămână, seara. Și sunt dispusă să plătesc un preț corect.

– Cât?

Dumnezeu știa că avea nevoie de bani, dar adevăratul motiv pentru care pusese întrebarea era acela că suma pe care avea să o avanseze urma să îi spună cât de mult voia să închirieze și cât de mult își permitea. Ea făcu o pauză, fără să își dea seama că se încrunta.

– Ce sumă ai considera dumneata rezonabilă?

Tremurul abia perceptibil din glasul ei arăta că era aproape disperată și că nu dispunea de foarte mulți bani. Dar că voia să știe ce preț ar avansa el.

Reese își frecă bărbia întrebându-se brusc când se bărbierise ultima dată. Fără somn, zilele se topeau precum untul într-o tigaie încinsă.

– Dacă ar fi să închiriez clădirea pentru o seară pe săptămână, cu toate că am spus deja că nu aș face-o, probabil aș cere 10 lire.

– Pe lună? întrebă ea cu speranță în glas.

– Pe săptămână.

– Înțeleg...

Pentru un moment minunat și aproape interminabil ea îl privi cu atenție, apoi se ridică de pe scaun.

– Aș încerca să negociez dacă aș spera măcar că te-ai putea răzgândi. Văd însă că ești destul de...

Se opri, în căutarea cuvântului potrivit.

– Încăpățânat? Ca un catâr? încercă el să îi vină în ajutor.

Buzele ei schițară un surâs.

– Urma să spun de neclintit.

– Sunt convins, spuse el pe un ton blând. Dar încăpățânat ca un catâr e mai nimerit.

– Mulțumesc pentru timpul acordat.

Vedea în privirea ei o bunătate al naibii de derutantă. Mai ales că nu se purtase neapărat frumos cu ea. În puținul timp care trecuse de când îi trecuse pragul, el nu făcuse decât să bea, să se poarte ca un mistreț neprietenos și să-i zdrobească visul de a închiria clădirea. Și, colac peste pupăză, mai și arăta de parcă tocmai ieșise împleticindu-se dintr-o cârciumă, la ora închiderii. Își trecu o mână prin păr și se întrebă din senin unde își lăsase haina și lavaliera. Își spuse că, probabil, ar trebui să-i adreseze câteva cuvinte amabile și, eventual, să o conducă la ușă. Dar n-o voia plecată. Nu voia să fie singur cu gândurile lui negre și viziunile insidioase. Așa că rămase în continuare așezat pe fotoliu, ca un morocănos nesuferit. Ea făcu un pas spre ușă, apoi se întoarse.

– Te mai pot întreba ceva?

El ridică din umeri, de parcă i-ar fi fost absolut indiferent. Dar se simțea ca un câine de pripas, dorindu-și aproape jenant de mult o mângâiere, o urmă de atenție și de compasiune.

– Întreabă-mă.

Ea înclină ușor capul și îl privi cu un aer preocupat.

– Când ai dormit ultima oară?

– Noaptea trecută, răspunse el din reflex.

Era oarecum adevărat. Ațipise pe canapeaua din birou aproape o oră, după care sărise în picioare ca un arc, acoperit de o sudoare rece și tremurând de parcă ar fi înotat în Tamisa în plină iarnă. Apoi își jurase că nu va mai pune geană pe geană cel puțin o săptămână.

Ea îl privi, apoi continuă cu întrebările:

– Bine, dar cât ai dormit?

El se ridică de pe fotoliu, își încrucișă brațele și începu să umble de colo-colo pe podeaua veche din lemn.

– Nu înțeleg de ce te privește, domnișoară Kendall.

– Ai dreptate, răspunse ea, cu mai multă blândețe decât ar fi meritat. N-am vrut să fiu indiscretă. Dar mama e predispusă la probleme cu somnul și am învățat să recunosc semnele.

El mormăi o înjurătură. De ce ar conta că această tânără femeie, o străină, tocmai îl băgase în aceeași oală cu draga ei mămică?

– Și care sunt acele semne? întrebă el sec. Ce m-a dat de gol?

Spre lauda ei, nu bătu în retragere.

– Cearcănele, tremurul ușor al mâinilor și o stare generală de...

Ezită din nou, căutând cuvântul potrivit.

– Iritabilitate? încercă el să îi vină în ajutor. Harță?

– Voiam să spun anxietate, dar și sugestiile dumitale sunt potrivite. Erau cuvinte înțepătoare, dar lucirea din ochii ei era jucăușă. Lipsa de somn poate afecta serios o persoană, continuă ea pe un ton serios.

El ridică din umeri de parcă ar fi avut doar o vagă idee despre ce-i spunea. De parcă viața lui n-ar fi fost un loc al paraliziei și al regretelor. Mila era ultimul lucru de care avea nevoie din partea domnișoarei Kendall. Ea strânse buzele, cu un aer consternat, apoi îl privi și zâmbi. Surâsul ei era sincer, deschis și aproape orbitor. Îl făcea să se simtă ca un om abia ieșit dintr-o peșteră și care dă cu ochii de soarele strălucitor al amiezii. Fără să își dea seama de efectul pe care îl avea asupra lui, începu să scotocească prin săculeț.

– S-ar putea să am aici ceva care să te ajute. A, iată! exclamă pe un ton triumfător.

– Ce e asta? întrebă el, fără să încerce măcar să își mascheze neîncrederea.

Ea scoase un săculeț cu ierburi aromatice, îl duse la nas, închise ochii și inspiră adânc.

– Rădăcină de valeriană. Pentru ceai. E un remediu pentru insomnie.

Îi puse săculețul din muselină în mână de parcă i-ar fi înmânat, cu naivitate, antidotul care avea să-l vindece. De unde era să știe că nimeni și nimic nu îl putea ajuta? Reese mirosi plantele, iar mireasma i se păru surprinzător de plăcută și pătrunzătoare. Mirosea parcă a pământ. Și brusc se trezi întrebându-se dacă pielea domnișoarei Kendall mirosea oare la fel. Apoi se biciui în sinea lui pentru un asemenea gând.

– Nu beau ceai, spuse el scurt, înmânându-i înapoi săculețul.

Ea păru scandalizată.

– Ei bine, atunci, spuse încet, de parcă ar fi făcut eforturi să își recapete glasul după ce i se făcuse o mărturisire diabolică, cred că ai putea presăra un pic în supă.

Îl privea de parcă nu mai avea de gând să accepte un refuz. Îl privea cum îl privea pe vremuri dădaca lui când insista să își ia linguriță cu ulei de pește. Numai că domnișoara Kendall era cam de o sută de ori mai adorabilă.

– Îți mulțumesc pentru grijă, răspunse el, băgând mâinile în buzunare ca să îi zădărnicească planul de a-i da din nou săculețul cu plante uscate. Mie nu-mi plac șarlataniile.

La aceste cuvinte, ea miji ochii ca în fața unei provocări vădite. Puse săculețul la subraț și începu să își scoată mănușile. Imaginea îi trezea lui Reese fel și fel de gânduri necurate, ceea ce nu făcea decât să îi demonstreze cât de rău se țicnise.

– Unde e bucătăria, domnule Peabody? întrebă ea.

Reese clipi nedumerit.

– Nu e nici o bucătărie aici. E o mică sobă în camera din spate.

– E suficient, răspunse ea pe un ton vesel.

Trecu pe lângă el, iar Reese o urmă către încăperea din spate, acolo unde zăcea când sosise ea. Aprinsese focul cu câteva ore înainte, iar când domnișoara Kendall văzu ceainicul de pe poliță de deasupra, se întoarse înspre el cu o încruntătură pe jumătate acuzatoare, pe jumătate glumeață.

– Nu îl folosesc, spuse el.

Ea continuă să îl privească fix, apoi zâmbi când auzi înăuntru clipocitul apei.

– Nu îl folosesc... decât rar, recunoscu el, ridicând din umeri.

Cu o combinație rară de grație și dexteritate, ea puse ceainicul pe foc și clăti câteva căni. Reese se așeză pe un fotoliu și o urmări cu privirea. Era recunoscător pentru că îl distrăgea de la ale lui. Și, spre propria uimire, remarcă faptul că îi făcea plăcere compania ei. Puțini erau oamenii pe care îi suporta mai mult de cinci minute. Și încă mai puțini care îl puteau suporta pe el.

În timp ce aștepta să fiarbă apa, domnișoara Kendall își făcu de lucru prin cameră, murmurând un cântec în surdină. Scutură pernele, puse în ordine tot ce găsi pe rafturi și polițe și puse în ordine un teanc de ziare prăfuite. Când camera ajunse să arate mai de Doamne ajută, își concentră atenția asupra unei plante dintr-un ghiveci. Aducea a iederă, dar probabil era altceva. Începu să îi curețe frunzele uscate. El pufni ca pentru sine. Mica plantă avea șanse mai mici să revină la viață decât avea fosta regină Maria Antoaneta.

– De ce deretici pe aici? întrebă el.

Mâna ei cu degete lungi și elegante rămase suspendată în aer.

– Pentru că e dezordine, îi răspunse.

– Dar nu e de datoria dumitale să faci ordine.

Ea privi măsuța pe care era pus ghiveciul. Avea un strat de praf considerabil.

– Se pare că nu e de datoria nimănui.

Făcut de altcineva, comentariul ar fi putut suna jignitor, dar domnișoara Kendall reușise să îl facă să sune a compliment.

– În plus, adăugă ea, locurile curate și ordonate sunt mai plăcute pentru petrecerea timpului.

Reese pufni. Putea să vâslească pe întinderea neclintită a unui lac, într-o zi fără adiere de vânt. Putea medita într-o pădure tăcută, cu copaci seculari. Dar nici cea mai profundă liniște din exterior nu avea cum să domolească furtuna din interiorul lui. Numai că domnișoara Kendall nu avea cum să înțeleagă acest soi de suferință. Ce-ar putea ști o femeie tânără, frumoasă și plină de viață, despre luptă, teroare și rușine?

Când ceainicul începu să șuiere, ea lăsă planta deoparte, nu fără o undă de regret, și începu să pregătească două căni de ceai.

– Ți-am spus că nu beau ceai, reluă el, conștient de faptul că începea să sune ca un moșneag urâcios și morocănos.

– Așa e, răspunse ea, întinzându-i cana mai mare. Sper că îmi vei face totuși plăcerea de a gusta. O să beau și eu, tocmai ca să te asigur că n-am pus în el praf de broască râioasă.

Se așeză pe un scaun, duse ceașca la buzele pline și rozalii și înclină ușor capul.

– Nu e rău, dar poate preferi un pic de zahăr.

– În nici un caz, protestă el. Ar estompa gustul de broască râioasă.

Ea ridică ceașca, cu un licăr de amuzament în ochi.

– Noroc, domnule Peabody.

Rahat! Uitase că ea nu știa cine e el cu adevărat. Dar nici nu avea importanță.

– Noroc, domnișoară Kendall, spuse, apoi luă o gură din ceaiul tare, aromat și ciudat de calmant.

Își băură ceaiul în tăcere, o tăcere plăcută, în care amândoi se simțeau în largul lor. Când ea se oferi să îi toarne încă o ceașcă, el nu refuză. Își dorea să o aibă mai mult în preajmă. Când ea se ridică să spele ceainicul și ceașca, el se ridică, dar fu rugat să se așeze la loc cu un gest simplu.

– Termină-ți ceaiul, îl rugă ea. Și dacă ațipești, nu-ți face griji pentru mine. Nu e nevoie să mă conduci.

El zâmbi.

– N-am să ațipesc, spuse, sigur pe el. Și s-a făcut târziu. Te rog să-mi îngădui să te conduc până acasă sau să îți chem o birjă.

– Nu e nevoie, dar mulțumesc.

El deschise gura să protesteze, dar se gândi mai bine și se mulțumi să o urmărească cu privirea în timp ce ștergea cu grijă măsuța pe care era ghiveciul, apoi uda pământul însetat și crăpat. Biata plantă mai avea doar trei frunze îngălbenite, dar părea să-i fie recunoscătoare străinei care îi acorda atenție și grijă și părea să se fi înviorat un pic.

– Îți place grădinăritul? întrebă el, mirat de cât de leneș îi suna glasul.

Chipul ei căpătă o expresie visătoare.

– Foarte mult. Puține lucruri oferă mai multă satisfacție decât să vezi cum o grădină crește, cum se schimbă și înflorește.

– Eu, unul, mă pot gândi la câteva lucruri care oferă mai multă satisfacție, comentă el, pe jumătate mirat, pe jumătate amuzat.

– Plantele oferă hrană, vindecare și frumusețe, explică ea. Iar pentru mine ele sunt și o sursă de pace. Îmi dau sentimentul tangibil al comuniunii cu natura. Sentimentul că fac parte din ceva mai mare, mai important, ceva măreț. Făcu o pauză și clătină din cap. N-am spus asta nimănui până acum.

– Mă bucur că mi-ai spus mie, rosti el cu sinceritate.

I se părea important că știa despre ea ceva important, adevărat, de substanță, înainte să iasă pe ușă și să nu o mai revadă vreodată.

– Și-acum, continuă ea zâmbind, ar trebui să îmi spui ceva despre dumneata, ca să fim chit.

– Corect.

El sorbi ultimele înghițituri de ceai și se chinui să găsească ceva să-i împărtășească. Ceva important, adevărat, de substanță, cum îi spusese și ea. Ceva ce n-avea s-o sperie și să dea bir cu fugiții.

– Mă simt liber doar când călăresc. Și nu vorbesc de mers la trap prin parcuri. Nu. Mă gândesc la ieșiri în galop pe pajiști întinse. Când calul sare peste mici pâraie, apoi își continuă cursa. Când vântul îmi ciupește fața și îmi face hainele să fluture. Abia atunci reușesc să uit, pentru puțin timp, cine sunt și ce am făcut.

Dumnezeule! Nu voise să spună cu voce tare acele ultime cuvinte. Dar nu îi părea rău. Domnișoara Kendall merita să știe măcar atât. Merita să știe că era nedemn să petreacă timp cu cineva ca ea.

Însă dacă vorbele lui o speriaseră, cu siguranță nu o arăta. Continua să-și vadă de plantă.

– Mă bucur că poți găsi plăcere în călărie. Cu toții avem nevoie de o evadare din când în când, spuse ea.

Reese se întreba de ce anume ar avea ea nevoie să evadeze. Teamă? Corvezi? Soartă? Întrebarea îi stătea pe buze, dar avea senzația că buzele și creierul nu îi mai funcționează în tandem. Se lăsă pe spate în fotoliu și își îngădui un rar moment de relaxare. Pleoapele începură să îi tremure și, deși făcea eforturi să țină ochii deschiși, i se închideau așa cum, inevitabil, cortina cade la finalul celui de-al doilea act al spectacolului.

Încă auzea foșnetul rochiei domnișoarei Kendall, care se mișca prin cameră. Mirosul ei, care semăna cu al unui câmp în luna aprilie, îi gâdila nările. Cântecele pe care le îngâna parcă îi intrau sub piele și-i calmau sufletul. În timp ce se lăsa în brațele somnului, avu două gânduri clare.

Primul, că domnișoara Kendall avea să plece în curând, ceea ce era foarte bine, dată fiind situația urâtă care ar fi putut ieși.

Al doilea, că nu avea să o mai vadă vreodată. Și era mare păcat. Mare păcat.

Capitolul 3

– Cum a fost întâlnirea de aseară? întrebă Fiona, ridicând privirea de pe caietul de schițe.

Desena un cuplu așezat pe o bancă, într-o grădină. Lucrarea era în stadiu incipient, dar Sophie deja își dădea seama că avea să fie una dintre preferatele ei. Felul în care bărbatul o ținea de mână pe femeie era atât de tandru și plin de respect. Stăteau aplecați unul spre celălalt, iar buzele le erau la câțiva centimetri.

Sophie oftă și se duse la fereastra minunatului atelier unde ea, Fiona și Lily se întâlneau în fiecare sâmbătă dimineața ca să stabilească ce mai aveau de făcut pentru rubrica *Răzbunarea debutantei*. Atelierul era la Fiona acasă și reflecta pasiunile tuturor celor trei femei. Desenele minunate ale Fionei atârnau pe pereți. Biroul excepțional al lui Lily, cadou de la îndrăgostitul ei duce, era flancat de rafturi pline cu romane, poezii și alte surse de inspirație. Iar plantele luxuriante ale lui Sophie înfrunzeau și înfloreau, adăugând eleganței încăperii o notă de frumusețe și suflul viu al naturii.

– A mers foarte bine, anunță Sophie încântată. Tuturor le-a plăcut desenul tău și textul lui Lily. Ambele au generat o conversație foarte vie.

Lily puse tocul pe birou și se lăsă pe spate în scaun. Ochii verzi îi străluceau de curiozitate.

– Spune-ne mai multe, ceru ea. Ce vor să știe membrele grupului? Ce subiecte le captează imaginația?

Sophie începu să se plimbe de colo-colo în atelier, cumpănindu-și bine răspunsul. Fondase Ascunzătoarea Debutantei pentru ca admiratoarele fervente ale rubricii să aibă un loc unde să discute despre articole și despre teme care le interesau, dar care erau considerate nepotrivite în saloane. Prin urmare, întâlnirile erau o excelentă sursă de idei pentru viitoarele articole, dar Sophie era foarte atentă să nu încalce regulile pe care chiar ea le stabilise, în special

pe cele care asigurau anonimatul și care nu permiteau detalierea unor chestiuni foarte private. Din fericire, Fiona și Lily îi respectau dorința de a urma întocmai regulile și nu puseseră niciodată presiune pe ea să le împărtășească mai mult decât ar fi vrut. Sigur, puteau participa ele însele la întruniri, dar poate simțiseră că Sophie avea nevoie să se ocupe singură de această parte a proiectului. Să fie contribuția ei.

– Au fost de acord toate, din toată inima, că pentru un iubit e foarte important să aibă o natură generoasă, începu Sophie. Dar unele dintre ele au fost interesate cum ar putea cultiva această calitate la partenerii lor. Au fost și câteva care voiau să știe cum să fie ele însele iubite mai generoase.

– Interesant, spuse Lily. Luă tocul, îl înmuie în călimară și începu să ia notițe. Poate ar trebui să scriu despre cât e de important să spui franc ceea ce îți dorești.

– Excelentă idee, confirmă Fiona. Comunicarea sinceră este cheia în orice aspect al unei relații.

– De acord, zise Lily. În textul de săptămâna viitoare le voi sfătui pe femei cum să le spună partenerilor ce își doresc – în pat și în afara lui.

Nu cu mult timp în urmă, o discuție în termeni atât de direcți ar fi făcut-o pe Sophie să roșească până în vârful urechilor. Înțelesese de atunci că plăcerea carnală era la fel de naturală ca rodirea unei semințe. Nu era ceva rușinos, ci ceva de apreciat, ba chiar de dorit. *Răzbunarea debutantei* deschisese ușa înspre o lume nou, incitantă și plină de pasiune. Deocamdată, această lume se rezuma, pentru Sophie, la texte și ilustrații. Încă nu experimentase fiorul unui sărut sau al unei atingeri senzuale. Dar avea de gând să trăiască acele senzații minunate. Poate chiar înainte să se mărite cu lordul Singleton.

În timp ce Lily continua să scrie, Fiona deschise un alt subiect.

– Am remarcat că aseară te-ai întors mai târziu decât de obicei.

În lunile de când începuseră întrunirile, Sophie avea obiceiul să petreacă serile de vineri acasă la Fiona și la Gray și să rămână peste noapte. Era o strategie care o scăpa de efortul de a-i explica mamei unde se ducea în fiecare săptămână și, în același timp, le oferea celor trei prietene prilejul de a lucra la următorul text din rubrică, a doua zi dimineața. Din fericire, Sophie, Lily și Fiona erau prietene încă din copilărie, iar mama lui Sophie îndrăgea foarte mult întreaga

familie Hartley. Prin urmare, nu obiectase câtuși de puțin ca Sophie să înnopteze la prietena ei.

– Iartă-mă dacă ai fost îngrijorată din pricina mea, spuse Sophie. După întrunire am trecut pe la o clădire goală din apropiere, ca să văd dacă în viitor am putea muta acolo întâlnirile.

Sprâncenele de un blond-căpșună ale Fionei se ridicară întrebător.

– Și? Care e concluzia?

– Spațiul e potrivit...

Sophie se întreba în sinea ei dacă să le povestească prietenelor despre domnul Peabody. Se gândise de multe ori la el de când îl lăsase sforăind liniștit în fotoliu. Liniile aspre ale chipului i se îmblânziseră în somn, iar mușchii lui vizibil încordați se relaxaseră. Dacă la început i se păruse periculos de chipeș, în somn i se părea de două ori pe-atât, pierdut în vise, cu picioarele întinse și buzele întredeschise. Ea micșorase flacăra lămpii, îl învelise cu grijă cu o pătură, apoi își strânsese lucrurile și ieșise în vârful picioarelor, pe ușa din spate. Dacă exista cineva pe lume care să-i înțeleagă ciudata atracție față de un străin, Sophie știa sigur că acele persoane erau Fiona și Lily.

Dar o parte din ea se temea că dacă va vorbi despre timpul petrecut alături de domnul Peabody va rupe vraja și totul va părea pur și simplu ciudat sau nepotrivit. Așa că decise să păstreze experiența doar pentru sine.

– Din păcate, spuse cu glas tare, clădirea nu e de închiriat. O să găsesc altceva, continuă ea, ridicând din umeri.

– Îmi mențin propunerea ca întrunirile să aibă loc chiar aici, spuse Fiona cu amabilitate, cu toate că știu că ai prefera o zonă mai centrală.

Sophie zâmbi recunoscătoare.

– Da, pentru că mă tem că dacă ți-ar apărea la ușă niște zeci de persoane în fiecare săptămână, ai atrage atenție nedorită.

– Vrei să te ajutăm să găsești un loc? îi propuse Lily. Iar dacă banii sunt o problemă, am fi mai mult decât încântate să acoperim chiria. Măcar atât să facem și noi.

– Mulțumesc, spuse Sophie, privindu-le cu drag. Sunteți foarte generoase amândouă, dar o să încerc să găsesc singură rezolvarea. Fie doar pentru a-mi demonstra că sunt capabilă.

– Bineînțeles că ești capabilă, o asigură Fiona. Ai toată încrederea noastră. Dar până atunci, dacă se va întâmpla să intri în vreo mică încurcătură, să știi că poți conta pe noi.

– Știu, zâmbi Sophie. Întotdeauna m-am putut baza pe voi. Nici nu știu dacă aș fi supraviețuit la internatul domnișoarei Haywinkle dacă nu erați voi.

– Ba lucrurile stau fix pe dos, chicoti Lily. Eu eram cea chemată mereu în biroul directoarei. Iar tu erai cea care lua premiul întâi cu coroniță la toate materiile.

– Aveam visuri atât de mari pe atunci, oftă Sophie, aproape dorindu-și să se întoarcă în acei ani când totul părea posibil. Își înghiți nodul din gât și se uită la ceasul de pe polița șemineului, apoi la prietenele ei. Îmi pare rău, i-am promis mamei că mă întorc înainte de prânz. Chiar trebuie să plec.

Fiona se bosumflă ca un copil.

– Timpul trece prea repede când suntem împreună.

– Așa e, răspunse Sophie. Dar poate ne vedem toate trei miercuri seara, la balul lui Lady Rufflebum?

– Eu și Gray vom fi acolo, spuse Fiona veselă.

– Și eu și Nash, completă Lily, ridicând privirea din hârtii și fluturând tocul ca pe un stindard. Soph, să porți rochia din mătase verde smarald!

Ea și Fiona îi dăruiseră uimitoarea rochie de ziua ei, în urmă cu câteva săptămâni. Intenționa să o păstreze pentru o ocazie specială, dar sezonul urma să se încheie în curând, iar ocaziile îi erau numărate. În curând avea să fie logodită cu un bărbat pe care nu îl iubea și nu peste mult timp avea să îi devină soție. Își mască un tremur scurt și își reaminti că o căsătorie fără dragoste era un preț mic pentru siguranța financiară a familiei sale.

– Poate chiar voi purta rochia, surâse ea. Să sperăm că decolteul șocant n-o va face să leșine pe Lady Rufflebum.

Le făcu prietenelor ei cu ochiul, apoi își puse pelerina și își luă rămas-bun. Fiona și Lily o îmbrățișară de parcă ar fi plecat în expediție în Egipt, nu acasă, la câteva străzi distanță.

Jumătate de ceas mai târziu, Sophie ajungea acasă, la casa din Londra a familiei, își punea boneta în cuier și înainta pe hol, aranjându-și părul după urechi.

– Bună! Mamă, am venit!

Mama ei apăru din salon, în capătul scărilor, și îi făcu încântată cu mâna.

– Draga mea, avem un musafir surpriză!

Sophie simți că-i stă inima în loc. Obrajii îmbujorați ai mamei și ochii sclipitori nu lăsau nici un dubiu, era limpede că musafirul în cauză era un domn, iar Sophie nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva era domnul Peabody. Era culmea nesăbuinței să bănuiască măcar așa ceva, și chiar o nebunie mai mare să și spere. Dar era emoționată peste poate la gândul că exista și cea mică posibilitate ca în salon să se afle chiar el.

– Cine este? întrebă ea în șoaptă.

Mama ei se mulțumi să zâmbească și coborî pe scări înspre ea, apucând-o de braț.

– Arăți minunat, își asigură ea fiica. Plimbarea până acasă te-a îmbujorat frumos. Stai să-ți iau pelerina, ca să te poți duce neîntârziat în salon, unde așteaptă musafirul. Am sunat deja după ceai.

– Nu ai de gând să îmi spui cine e?

– Du-te și vezi.

Cu acest însemn, mama o împinse neobișnuit de puternic spre ușa salonului.

Sophie intră și îl văzu pe oaspetele așezat pe canapeluța lor un pic cam uzată, cu spatele la ea. Umerii largi și haina croită cu pricepere se vedeau de deasupra spătarului, iar brațele lui masive parcă îi marcau teritoriul.

Fir-ar! Lordul Singleton reușise, în sfârșit, să o prindă la înghesuială. Sophie privi în spate, spre ușa deja închisă, dorindu-și cu ardoare să o poată zbughi din cameră. Știa însă că de data asta nu-l mai putea evita pe marchiz.

– Bună ziua, Lord Singleton, spuse ea, încercând să nu-și trădeze cu totul lipsa de entuziasm. Ce surpriză plăcută!

El se ridică repede în picioare, îi luă mâna și se înclină.

– Plăcerea e de partea mea, domnișoară Kendall.

Sophie rezistă cu greu impulsului de a-și trage mâna dintr-a lui. Marchizul era foarte manierat, avea o siluetă impresionantă, era brunet și proaspăt ras. Era atrăgător după aproape toate standardele... dar nu și după ale ei. Când avu posibilitatea să își retragă mâna fără a părea nepoliticoasă, îi făcu marchizului semn să ia loc.

Îi turnă o ceaşcă de ceai şi se prefăcu a nu băga de seamă expresia lui nemulţumită când se aşeză pe scaun, nu pe canapea, alături de el.

– Aseară am discutat din nou cu tatăl dumitale, spuse el. E nerăbdător ca eu şi... ca noi doi să... avansăm. Şi mărturisesc că şi eu sunt.

Sophie simţea că ceaiul îi dă în clocot în stomac. Conversaţia aceea era principalul motiv pentru care evitase să fie singură cu marchizul.

– Nu văd de ce ne-am grăbi, Excelenţă.

– O, dar nimeni nu ne-ar putea acuza de grabă, spuse el repede, vizibil frustrat. Domnul Kendall mi-a dat de înţeles că eşti deschisă la acest aranjament. Dacă te-ai răzgândit...

– Nu m-am răzgândit, negă ea.

Nu avea de gând să nu îşi facă datoria faţă de familie, oricât şi-ar fi dorit.

– Mă gândeam însă, continuă ea, că am putea să mai aşteptăm câteva luni înainte să facem anunţul oficial.

– Două luni, spuse el cu fermitate.

Emoţiile o trădară, iar ceaşca de ceai începu să îi tremure în mână.

– Poftim?

– Sunt dispus să aştept două luni până să ne anunţăm logodna.

Sophie simţi că i se usucă gura.

– Putem discuta detaliile la sfârşitul sezonului, propuse ea.

Simplul gând de a discuta date concrete şi de a face, în consecinţă, promisiuni ferme, o făcea să intre în panică.

– Două luni, repetă el de parcă nu ar fi auzit-o. Ar trebui să fie îndeajuns. E mai mult decât îmi doream, dar vom folosi acest timp ca să ne cunoaştem mai bine şi ne vom căsători imediat ce vor fi citite anunţurile. Cu ceva noroc, până la Crăciun vei fi deja însărcinată.

Sophie se înecă cu ceaiul şi făcu eforturi să nu-l scuipe pe haina impecabilă a marchizului. Se şterse la gură cu un şervet şi tuşi până îi dădură lacrimile.

Lordul Singleton se aplecă înspre ea, luat prin surprindere şi neştiind cum să reacţioneze.

– Iertare. Nu am vrut să te supăr.

Ea se şterse la ochi şi clătină din cap.

– Sunt bine. Doar că am fost luată prin surprindere.

Adevărul era că nu își putea imagina nici logodna, nici nunta și în mod clar nici noaptea nunții. Se înfioră fără să vrea.

Îl cunoscuse pe lordul Singleton cu un an în urmă, dar tot îi era aproape un străin. Și iată-l imaginându-și deja cum vor procrea împreună. Își făcu vânt cu batista.

– Mama dumitale mi-a spus că intenționezi să mergi la balul dat de Lady Rufflebum, spuse el, cu un anumit farmec la care ea își dădea clar seama că era imună. Sper că îmi vei acorda primele dansuri.

Sophie zâmbi și încuviință cu amabilitate. Simțea că face primii pași spre salvarea familiei de la ruina financiară și socială. Dar nu putea să nu își dorească fierbinte ca salvându-și familia să nu fie nevoită să își sacrifice viitorul. Precum frunzele îngălbenite în prag de iarnă, visurile ei erau gata să fie luate de vânt și să moară.

Capitolul 4

Să se strecoare în curtea lui Lady Rufflebum și să încerce să evite cuplurile de îndrăgostiți care ieșeau de la bal ca să se plimbe pe terasă era probabil treapta cea mai de jos la care ajunsese Reese până atunci. Gordon, valetul lui, încercase să îl convingă să se ducă în calitate de invitat, dar asta ar fi însemnat să poarte frac, să intre pe intrarea principală și, în general, să fie sau măcar să pară civilizat. Ceea ce era un pic cam mult.

Pe de altă parte, Reese își dorea cu disperare să stea de vorbă cu domnișoara Kendall, iar acela era, de fapt, și motivul pentru care spiona din dosul tufelor de sub o fereastră, trăgând cu ochiul înăuntru ca un infractor.

La cererea lui Reese, Gordon se interesase discret pe lângă angajații familiei Kendall și aflase că domnișoara va lua parte, cel mai probabil, la balul lui Lady Rufflebum. Sigur, nu era nimic absolut sigur, dar nu era ca și cum Reese avea alte lucruri de făcut. Ce avea, în schimb, din plin, erau orele petrecute treaz. Și asta era o problemă.

Ultima dată când dormise mai mult de două ore fusese cu șase seri în urmă, când o și cunoscuse pe domnișoara Kendall. Se trezise a doua zi devreme, simțindu-se mai odihnit decât se simțise de nu mai știa când. Se simțise aproape omenește. Dacă l-ar mai fi putut ajuta o dată să adoarmă, el ar fi fost de acord.

Își ridică din nou capul și privi pe geam în sala de bal. Reprezenta o lume care îi era atât de străină și i se părea atât de misterioasă că se simțea de pe alt continent. Era al doilea născut din familie și, cu toate că fusese la câteva baluri când era foarte tânăr, renunțase bucuros la acel stil de viață pentru a îmbrăca uniforma de ofițer. Renunțase la ieșirile la teatru, la operă, la club, alegând armele, bătăliile și câmpul de luptă. Și nu regretase o clipă.

Dar cu trei luni în urmă se produsese inimaginabilul. Edmund, fratele lui cel mare, pe care îl adora, murise. Reese nu avusese

încotro și fusese nevoit să se întoarcă acasă. Dar o parte din el încă sângera în tranșee, încă auzea gemetele de moarte ale camarazilor. Nu avea cum să redevină persoana care fusese înainte de experiența războiului. Și cu siguranță nu îl putea înlocui pe Edmund.

Însă, fie că îi plăcea sau nu, Reese era de-acum contele de Warshire. Titlul presupunea putere, privilegii și o seamă de probleme. Dintre ele, cea mai apăsătoare și, în opinia lui, surprinzătoare, era lipsa banilor. Reese fusese dintotdeauna priceput la calcule și era convins că se va descurca mai bine cu finanțele familiei decât o făcuseră Edmund și fostul administrator. Nu îl deranja să dea afară câțiva angajați corupți și să strângă cureaua. Voia să schimbe soarta proprietăților familiei și să se ocupe de ele până la următorul moștenitor – vărul lui, dacă avea să îi supraviețuiască, sau urmașul acestuia. Lui Reese nu prea îi păsa cui avea să îi revină titlul. Probabil pentru că nici lui nu ar fi trebuit să îi revină, în mod normal.

Se încruntă privind scenele din sala de bal, unde candelabrele sclipeau și orchestra cânta. Cupluri elegante alunecau pe ringul de dans cu precizia unor soldați care mărșăluiau. La marginea ringului, doamnele mai în vârstă și domnii formau grupuri-grupuri, observând cu atenție tot ce mișca în încăpere.

Reese urmări cu privirea mai multe femei blonde, dar cu toată distanța își dădu repede seama că nici una nu era domnișoara Kendall. Cu toate că o văzuse o singură dată și petrecuseră împreună ceva mai mult de o oră, întreaga ei făptură îi rămăsese întipărită în memorie. Mirosul de flori de câmp, grația ei firească, vocea blândă. O vedea când închidea ochii... și bănuia că afurisita de rădăcină de valeriană era de vină.

Rămase în ascunzătoare, în compania câte unei broaște, și uitându-se din când în când pe geam, tot sperând că o va vedea pe domnișoara Kendall. Orele treceau și tocmai când era pe punctul de a renunța, o văzu. Se rotea pe parchetul lucios al sălii de bal, învăluită în mătasea verde a unei rochii care parcă era făcută din aer. Avea părul prins, dar câțiva cârlionți de culoarea mierii scăpaseră din pieptănătură și-i încadrau adorabil fața și gâtul. Nu era cea mai frumoasă femeie de la bal. Nu purta cele mai scumpe bijuterii. Nici măcar nu era cea mai bună dansatoare.

Dar nu avea ochi decât pentru ea.

Și tot afurisitul de ceai era de vină.

Dansa cu un bărbat înalt, bine făcut, brunet. Reese nu îl cunoștea, dar părea genul care consideră că totul i se cuvine. Că frumusețea lui, bogăția și statutul social sunt lucruri firești. Și la fel este și partenera de dans.

Reese își roti ușor umerii ca să se mai dezmorțească. Cui îi păsa dacă domnișoara Kendall dansa cu un tânăr bogat și arogant? N-avea decât să danseze și cu Diavolul în persoană dacă asta își dorea.

Reese nu voia de la ea decât rețeta pentru acel amestec de plante pe care i-l făcuse. Și care, în mod miraculos, îi dăduse câteva ore de liniște și de pace. Încercă să aibă răbdare până la încheierea valsului. Urmări cu interes cum se alătură altor două tinere – erau surori, cel mai probabil – și le îmbrățișează cu căldură. Își imagină cum ar fi să fie îmbrățișat de domnișoara Kendall. Foarte plăcut, probabil, căci sigur mirosea frumos, dar, mai presus de asta, pentru că îi păsa de tot și de toate, de oameni, de plante și probabil și de animale.

Discuta cu prietenele ei și când zâmbi, blând și sincer, Reese simți o împunsătură în inimă. Încercă să nu se mai gândească, dar senzația nu se lăsa înlăturată cu una, cu două, și persista ca o fantomă. Îl bântuia și îl hărțuia. Îi spunea că nu va fi niciodată suficient de bun.

Doamne sfinte! Se desprinse de lângă fereastră, se rezemă de zidul de cărămidă și închise ochii. Era limpede că avea nevoie disperată de somn. Și trebuia să stea de vorbă cu domnișoara Kendall.

Își trecu mâinile prin păr, își aranjă haina, apoi se îndreptă spre terasă și intră în sala de bal. Îi făcu semn unui valet care servea băuturi.

– Cu ce vă pot fi de folos, milord? întrebă tânărul.

Reese scoase din buzunar biletul pe care îl scrisese înainte de a pleca de acasă și i-l dădu valetului.

– Dă-i acest bilet domnișoarei Kendall, te rog.

– Domnișoarei Kendall? făcu valetul, ridicând nedumerit din umeri.

– E cea de acolo, de lângă orchestră. În rochie verde.

Valetul urmări indicațiile lui Reese și făcu ochii mari, apreciativ.

– Fii discret, te rog, mai spuse Reese, strecurându-i în mână și o monedă. Dar cu cât îi dai biletul mai repede, cu atât mai bine.

Apoi se întoarse în grădină, așteptând-o pe domnișoara Kendall.

– Doriți șampanie?

Valetul slab ca un țăr le oferea pahare de pe o tavă uriașă Fionei, lui Lily și lui Sophie. Fiona refuză, dar Lily și Sophie acceptară bucuroase. Tocmai ridicau paharele într-un toast mut când valetul îi înmână conspirativ lui Sophie un mic bilet împăturit.

– Pentru dumneavoastră, șopti el, apoi dispăru în mulțime.

Ceva din comportamentul lui o făcu pe Sophie să țină biletul ascuns în pumn. Dacă Fiona sau Lily văzuseră ceva, nici una nu scosese o vorbă. Pe de altă parte, amândouă erau deja atente la chipeșii lor soți, care tocmai își făceau apariția să le invite la dans. Când cele două surori ezitară, Sophie le îndemnă să accepte.

– Mergeți și dansați, le spuse ea. Cu ocazia asta mă duc să văd ce face mama.

Hârtia parcă o ardea în palmă. Sophie Kendall nu era genul de fată obișnuită să primească scrisori misterioase. Nu inspirase nici un bărbat să îi scrie poezii romantice. Nici măcar nu transmisese bilete către altcineva din clasă. Aștepta ca prietenele ei să se amestece printre dansatori. Bănuia că biletul e din partea vreunei membre a Ascunzătorii Debutantei, dar asta ar fi fost o încălcare a regulii numărul 2 și niciodată nu se întâmplase să o abordeze cineva din grup în afara întâlnirilor săptămânale.

Cel mai probabil era, își spuse Sophie, că valetul îi dăduse ei biletul din greșeală. Poate era pentru Lady Halton care, la fel ca ea, era îmbrăcată în verde, dar care, spre deosebire de ea, avea vreo cinci, șase admiratori adunați în jurul ei. Sophie înghiți în sec și desfăcu biletul. Dacă îi era într-adevăr adresat ei, spera din inimă că nu era de la lordul Singleton, care deja dansase cu ea și de atunci nu o scăpase din ochi.

Găsi un loc discret și citi cu atenție.

Dragă domnișoară Kendall,

Am subestimat calitățile ceaiului dumitale și, mai ales, te-am subestimat pe dumneata. Te rog să ne întâlnim în grădină dacă și când poți.

Pe Sophie o frigeau degetele. Așadar, domnul Peabody îi scrisese și dorea să o revadă. Chiar în acea seară. Privi încă o dată biletul, apoi îl împături și-l strecură în corsaj, chiar între sâni, un gest care ar fi oripilat-o pe fosta directoare de la pension. Rămase un pic pe gânduri. Ce Dumnezeu făcea domnul Peabody la bal? Și cum de nu îl zărise printre ceilalți oaspeți?

Și, mai ales, de ce gândul de a-l revedea pe croitorul insomniac și morocănos îi provoca fiori în stomac?

În cealaltă parte a încăperii, mama ei părea să asculte bârfele doamnei Hartley, fluturând când și când din evantai. Lordul Singleton părea adâncit într-o discuție, probabil politică, împreună cu alți câțiva domni mai în etate. Fiona și Lily dansau. Sophie hotărî că nimeni nu avea să îi simtă lipsa dacă va face o scurtă plimbare în grădină, așa că se îndreptă spre ușile franțuzești de la capătul sălii.

În clipa în care păși pe terasă, simți că se aventurează pe alt tărâm. Sunetul viorilor începea să se audă tot mai slab, fiind înlocuit de cântecele greierilor și ale păsărilor de noapte. În locul mirosului de ceară de lumânare din interior simțea aroma îmbătătoare a ierbii și a bujorilor înfloriți. Porni pe o potecă pietruită și se aventură tot mai mult în grădina minunat ornamentată. Din loc în loc erau lampioane a căror lumină difuză puneau și mai bine în valoare peisajul. Sophie știu instinctiv că domnul Peabody nu o aștepta printre statuetele cu zâne și spiriduși. Probabil prefera să fie departe de clădire, de lampioane și de ceilalți oaspeți. La o mică răscruce, stătu o clipă pe gânduri, apoi o apucă în direcția unde grădina nu mai era la fel de meticulos și studiat aranjată.

– Domnișoară Kendall!

Vocea lui groasă, plină precum ciocolata, făcu să îi crească pulsul. Îl reperă în apropiere, tolănit sub un copac, cu spatele sprijinit de trunchi. Purta o haină neagră, pantaloni și cizme tot de culoare neagră și părea una cu umbrele misterioase din grădină. Doar albul lavalierei se distingea în beznă. Se ridică și se apropie de ea cu o mică plecăciune.

– Îți mulțumesc că ai venit.

Ea se apropie de el, ieșind de pe potecă și pășind în iarba moale.

– Ce faci aici, domnule Peabody?

– Nu mă cheamă Peabody, spuse el, lăsând privirea în jos.

– Poftim?

– Nu sunt croitorul care a avut atelierul în clădire. Sunt proprietarul clădirii.

Privirile li se întâlniră, a ei, nedumerită, a lui, ușor vinovată.

– Numele meu este Reese, continuă el. Sunt conte de Warshire.

Sophie clipi des. Nici într-o sută de ani nu ar fi crezut că domnul Peabody era conte. Era prea sălbatic și nerafinat. Prea aspru. Prea necizelat.

– Contele de Warshire, repetă ea, căutând în minte vreo informație despre el. Stai! Contele nu cumva a...

Se opri, căci nu reușea să spună cu glas tare ce știa despre fostul conte. Probabil fusese fratele mai mare al lui Reese. Murise cu câteva luni în urmă într-un tragic accident de vânătoare.

– Era fratele dumitale? întrebă ea.

El încuviință din cap.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea simplu. Cred că resimți din plin pierderea.

– Așa e.

Vocea i se frânse un pic, apoi tuși și își drese glasul.

– Ar fi trebuit să îți spun din acea seară că nu sunt domnul Peabody. Nu-mi dau seama de ce n-am făcut-o.

– Poate credeai că sunt acolo să te jefuiesc, răspunse ea.

El surâse slab și o privi cu ochi arzători.

– Poate. În orice caz, am adormit înainte să-ți pot mulțumi pentru ceai. Aveai dreptate când ai spus că nu prea dorm. Și e și acesta un motiv pentru care am cerut să te văd în seara asta.

– Nu înțeleg, spuse Sophie, complet confuză.

– Domnișoară Kendall, am nevoie de ajutorul dumitale, spuse el cu vocea ceva mai controlată. Și cred că putem ajunge la o înțelegere în beneficiul amândurora.

Sophie făcu un pas mai aproape de el. Se minuna de felul în care lumina lunii îi punea în evidență trăsăturile feței, pomeții înalți, linia dreaptă a nasului, bărbia puternică.

– Despre ce fel de ajutor e vorba? întrebă ea, căci curiozitatea era deja mult prea mare.

El ezită o clipă, își frecă bărbia și abia apoi vorbi.

– Am nevoie să petreci noaptea cu mine.

Capitolul 5

Genele imposibil de lungi ale domnișoarei Kendall fluturară câteva clipe.

– Iartă-mă, spuse ea, râzând nervos. Mi s-a părut că ai zis că ai avea nevoie să petreci noaptea cu mine.

– Așa am spus. Și, da, am nevoie.

Era o solicitare îndrăzneață, dar Reese nu vedea de ce s-ar ascunde. Se gândea că sinceritatea și candoarea lui vor fi apreciate.

– Înainte să înțelegi greșit, deși cred că e deja târziu pentru astfel de precauții, dă-mi voie să explic. Nu propun nimic nelalocul lui. Pur și simplu, am nevoie să mă ajuți să adorm. Cum ai făcut în acea seară.

– Oh! exclamă ea, atât de ușurată că reacția era aproape jignitoare, involuntar. Dar nu e nevoie să și fiu cu dumneata, Lord Warshire. Pur și simplu, o să îți mai dau niște rădăcină de valeriană.

El scutură din cap.

– Am încercat deja. Am folosit ce mai rămăsese din săculețul pe care mi l-ai lăsat. N-a funcționat.

– Dar este același amestec, se miră ea.

– Știu. Și nu m-a ajutat să adorm.

Recrease întocmai condițiile din seara când ea venise la prăvălie. Pregătise ceaiul exact la fel. Se așezase în același fotoliu vechi. Ba chiar făcuse ordine la fel cum făcuse ea, apoi băuse patru cești din afurisitul de ceai. Dar nu pusese geană pe geană.

Trei seri la rând încercase ceaiul, fără vreun efect. Se părea că ingredientul lipsă era domnișoara Kendall în persoană.

– Interesant, spuse ea, căzând pe gânduri și ducându-și un deget la buze. Aș putea să îți scriu exact pașii și proporțiile pe care le folosesc.

– Nu înțelegi, spuse el cât putu de calm și blând în timp ce stomacul i se strângea de panică.

Dacă ea nu avea să fie de acord, nu-i rămânea decât să o implore în genunchi. Era deja periculos de aproape de acel punct.

– Nu valeriana a fost ceea ce m-a ajutat să dorm pentru prima dată după săptămâni, continuă el. Dumneata ai fost.

Un amestec de milă, înțelegere, compasiune și negare își făcu loc pe chipul ei.

– Nu am fost eu, Lord Warshire.

– Te rog, spune-mi Reese. De fiecare dată când aud titlul îmi amintesc de fratele meu Edmund.

„Și despre faptul că trebuia să fie printre noi. Numai că nu este."

– Prea bine... Reese, spuse ea după o scurtă ezitare.

Nu-și dădea seama de ce, dar când îi rosti numele, inima parcă i-o luă la galop.

– Îmi pare rău din tot sufletul că suferi de insomnie, continuă ea, iar compasiunea din tonul cu care îi vorbea îi dădea lui Reese speranță. Numai că dacă îți închipui că am avut cumva de-a face cu faptul că te-ai putut odihni în acea noapte, mă tem că greșești. Nu am nici puteri tămăduitoare, nici magice, ridică ea din umeri. Pur și simplu, ți-am făcut un ceai bun... și asta poate să învețe oricine.

La naiba! De asta se temea, că ea nu avea să-l creadă. Pe de altă parte, nu era nevoie ca ea să creadă cu adevărat că îl poate ajuta. Trebuia doar să spună da.

– Tot ce-ți cer este să stai cu mine. Câteva seri pe săptămână.

– Cu neputință!

– Te las să folosești clădirea, zise el repede, jucându-și una dintre ultimele cărți. Fără să-mi plătești chirie și ori de câte ori ai nevoie.

Ea îngheță, iar chipul ei frumos rămase impasibil. Dar Reese își dădea seama din privirea ei că propunerea o tenta dureros de mult.

– Ești dispus să mă mituiești ca să petrec noaptea cu tine?

– Nu e vorba de mită, o asigură el. Mai curând, de un schimb. Îmi faci un serviciu, iar eu te recompensez pentru timpul pe care mi-l dedici. Nu ți-aș cere asta dacă nu...

Se opri o clipă, căci îi venea greu să spună exact cum stăteau lucrurile, și anume că era în pragul disperării.

– Nu aș cere asta dacă aș crede că am o altă opțiune, găsi el soluția.

Ea mai făcu câțiva pași spre el, mătasea de culoarea smaraldului foșnindu-i la picioare precum valurile ce ating țărmul. Reese

aproape că vedea lupta care se ducea în ea între dorința de a folosi spațiul din clădire și dorința de a se ține departe de necazuri.

– Nu, spuse ea într-un final. Oricât aș vrea să ajut, e cu neputință. Cum îți imaginezi că părinții mei ar fi de acord să-mi petrec noaptea singură cu un bărbat neînsurat? Iar dacă cineva ar afla de micul nostru aranjament, fie el și nevinovat, numele mi-ar fi terfelit ca o primulă după o vânătoare de vulpi.

– În seara în care ne-am cunoscut, băteai singură străzile, nu se lăsă el. Dacă ai reușit să pleci de acasă atunci, sigur o vei mai putea face.

– Nu e același lucru. Nu făceam nimic greșit.

El se încruntă ușor. Poate nu încălca nici o lege, dar tânăra din fața lui cu siguranță avea câteva secrete bine păzite.

– Nici eu nu cer ceva greșit.

Ea întinse mâinile, cu un gest de neputință.

– Îmi pare rău, Reese. Știu că ești convins că te pot ajuta, dar chiar nu pot. Și nu pot să-mi risc viitorul și să pun în pericol și bunul nume al familiei mele doar ca să-ți dovedesc asta ție. Acum trebuie să plec, încheie ea clătinând trist din cap.

Disperarea amenința să îl învăluie ca un giulgiu. Nu putea să o oblige pe domnișoara Kendall să-și petreacă noaptea cu el. Și nu avea să o facă. Dar nici nu putea să o lase să plece înainte să-și joace și ultima carte.

– Așteaptă! îi spuse.

Ocoli copacul, un mesteacăn superb, și luă trandafirul pe care îl tăiase de dimineață chiar din grădina lui. Era înflorit, galben și captivant și îi amintise de ea – îndrăzneață, deschisă, dar și delicată. Iar petalele de un galben ce bătea înspre portocaliu erau proaspete ca răsăritul. Și luminoase ca zâmbetul ei.

Desigur, acele gânduri rămaseră doar pentru el. Îi oferi floarea în tăcere. Ea făcu ochii mari și întredeschise buzele.

– E minunat, șopti ea, acceptând trandafirul și privindu-l în lumina lunii. N-am mai văzut un asemenea trandafir. L-ai găsit în grădina lui Lady Rufflebum.

– Nu. E din grădina conacului Warshire.

– Ai și grădină? întrebă ea, curioasă.

– Nu sunt convins că poate fi numită astfel. E mai degrabă o paraginǎ. Un amestec incolor de tufe uscate și flori strivite.

– Bine, dar acest trandafir...

– Era singurul înflorit din tufă. Probabil singura ființă vie din locul acela afurisit.

– Chiar așa?!

Nu mai era doar curioasă, ci intrigată de-a dreptul.

El făcu un pas mai aproape. Voia să își întipărească în memorie liniile nasului ei și forma arcuită a buzelor. Nu o învinovățea că refuza să îl ajute. Dar dacă nu avea s-o mai vadă vreodată, măcar să-i spună tot adevărul.

– Într-un univers al decăderii, al prăbușirii și al morții, acel trandafir era ca o rază de soare ce se încăpățânează să strălucească. Și mi-a amintit de dumneata.

Reese își băgă mâinile în buzunar și își înghiți disperarea și singurătatea. Încercă să nu se gândească la zilele nesfârșite și la nopțile chinuitoare care îl așteptau. Înclină ușor capul.

– Petrecere frumoasă în continuare! spuse el, apoi se întoarse și plecă.

Aproape ajunsese la poarta grădinii când auzi vocea domnișoarei Kendall.

– Reese! Așteaptă!

Rămase pe loc. Nu își dădea seama dacă într-adevăr ea îl strigase sau dacă fusese doar glasul imaginației lui. Dar când întoarse capul, o văzu în spatele lui, cu pieptul parcă zbătându-se.

– Tot nu cred că te pot ajuta să dormi, spuse ea, dar sunt dispusă să fac o încercare.

O urmă de speranță încolți în el.

– Mulțumesc, îi spuse, cu un glas care parcă nu era al lui.

Ea scoase un oftat de parcă ar fi regretat deja decizia.

– Ne întâlnim vineri la prăvălie. La aceeași oră ca data trecută, propuse ea. O să vorbim atunci despre detaliile... aranjamentului nostru.

– Prea bine. Aștept cu nerăbdare să te revăd. Vineri.

Deja număra orele în gând.

– La revedere, domnișoară Kendall.

Ea privi trandafirul și zâmbi, cu toate că n-ar fi vrut.

– La revedere.

El rămase pe loc și o privi cum se îndreaptă spre casă. Când ea se întoarse să îi mai arunce o privire, Reese avu senzația că soarele răsare dintr-o mare de nori.

– Ah, Reese! exclamă ea de parcă ar fi uitat ceva important.

Lui începu să-i bată inima cu putere.

– Da?

– Poți să-mi spui Sophie.

Îi mai aruncă un zâmbet uluitor și dispăru în noapte precum o nimfă ce părăsește tărâmul muritorilor ca să se reîntoarcă în lumea ei de basm.

Capitolul 6

Vineri seara, la finalul întrunirii, Sophie îi înmânã lui Madame Laurent un ghiveci cu flori.

– Îți mulțumesc, în numele membrelor Ascunzătorii Debutantei, pentru cã ne-ai îngãduit sã ne întâlnim aici în ultimele sãptãmâni. Ai fost extrem de generoasã.

Femeile așezate în jurul mesei încuviințarã și aplaudarã.

– Dar am profitat prea mult de generozitatea dumitale, continuã Sophie, și îmi face plãcere sã anunț cã începând de sãptãmâna viitoare ne vom întâlni într-o clãdire vacantã aflatã la câteva strãzi de aici. E o fostã croitorie și am aranjat sã o folosim în serile de vineri. Prin urmare, sã aveți o sãptãmânã plãcutã și vã aștept data viitoare în noul spațiu.

La ieșire, toatã lumea murmura, încântatã și nerãbdãtoare. Sophie fãcu degrabã ordine, îi urã o searã bunã lui Madame Laurent și lui Ivy și o zbughi pe ușã, afarã, îndreptându-se spre locul de întâlnire cu Reese.

De fiecare datã când se gândea la revederea cu el simțea furnicãturi pe șira spinãrii. Mai ales pentru cã nu avea nici cea mai vagã idee despre ce voia de la ea. Nu îi era teamã de el. Dacã ar fi vrut sã îi facã rãu sau sã profite de ea, ar fi putut sã o facã pânã atunci. Dar se comportase ca un gentleman desãvârșit. Poate unul morocãnos, dar care îi respectase limitele și o respectase pe ea.

Adevãrul era cã mare parte din starea ei de nervozitate era generatã de nerãbdare. Voia sã îl revadã, cu toate cã știa cã nu trebuia sã simtã asta.

De aceea și fusese, inițial, atât de hotãrâtã sã reziste în fața pledoariei lui, în fața argumentelor, a mitei și a cuvintelor meșteșugite. Fusese neclintitã ca o stâncã pânã în clipa când el îi oferise trandafirul. Atunci, rezistența ei se risipise ca niște petale în vânt. În acel moment întrevãzuse bãrbatul de sub statul gros de suferințã

și disperare. Fusese extrem de blând și aproape liric. Dar mai văzuse ceva la el – apreciere față de frumusețea și forța naturii. Cineva care privea astfel lumea nu era imposibil de salvat.

Odată ajunsă în dreptul ușii verzi, bătu de două ori și își duse o mână la piept. Fir-ar să fie, dacă inima nu își calma bătăile, urma să aibă ea însăși nevoie de valeriană. Reese deschise aproape imediat, de parcă ar fi așteptat cu nerăbdare momentul.

– Oh, ai bătut la ușă. E ceva nou, comentă el, cu un zâmbet dezarmant.

Îi făcu semn să intre și o conduse spre fotoliile din piele din mijlocul încăperii.

Ea se așeză și se pregăti să recite discursul pe care și-l pregătise, ba chiar și-l repetase mai devreme. Cel în care îi explica, fără echivoc, că ea va stabili regulile aranjamentului lor și că era gata să plece în clipa în care el ignora fie și cel mai mic detaliu din cerințele ei. Dar în clipa în care îl văzu aprinzând lampa, nu-și mai găsi cuvintele. Părul lui era în dezordine, fața îi era acoperită de o barbă de câteva zile, pleoapele îi erau căzute, iar obrajii, supți.

– Reese, începu ea, punându-și săculețul pe măsuța dintre ei, arăți cumplit.

– Ar fi trebuit să mă aranjez un pic, spuse el, tresărind și frecându-și barba. Majordomul meu a încercat să mă convingă, dar m-am încăpățânat.

– Nu mai spune, replică ea, încrucișându-și brațele la piept. Ai mâncat ceva azi?

El cugetă câteva momente, de parcă i s-ar fi pus o întrebare capcană.

– Nu cred, răspunse, într-un sfârșit.

– Atunci de aici trebuie să începem, decise ea fără drept de apel. Știu o cârciumă în apropiere. Du-te, mănâncă ceva și stăm de vorbă când te întorci.

– Nu vii cu mine? întrebă el, iar Sophie fu la un pas să jure că simțise o undă de alertă în vocea lui gravă și profundă.

– Nu putem fi văzuți împreună, răspunse ea.

Privirile li se întâlniră. Ochii lui erau temători și suferinzi.

– Nu mi-e foame, protestă.

– Nu discutăm! i-o tăie ea. Trebuie să mănânci înainte să discutăm despre detaliile înțelegerii noastre.

– Mă aștepți aici? întrebă el, după o scurtă ezitare.

– Promit, răspunse ea pe un ton solemn.

Vădit nemulțumit, își luă haina de pe spătarul unui scaun și se îmbrăcă.

– Nu stau mult, dar încuie ușa după mine, ca să fii în siguranță.

Ea îi zâmbi și îl conduse la ușă. Rămasă singură, se învârti câteva minute prin încăpere, dornică să își facă o idee mai clară. Mărfurile fuseseră luate de pe rafturi și în urmă rămăseseră doar câteva obiecte amărâte: o mănușă, două șosete desperecheate, câteva lavaliere și un baston.

În spatele tejghelei găsi niște butoni, nasturi și pene, dar în mod deosebit o încântă să descopere niște ulei de șters praful, un șorț și câteva cârpe. Se gândi că nu ar fi rău să înceapă deja să pregătească încăperea pentru întrunirea din săptămâna următoare, așa că se apucă de treabă. Șterse tejgheaua, rafturile, scaunele și chiar și fotoliile din piele. Era atât de absorbită de ceea ce făcea că nici nu observă când Reese se întoarse, aducând un mic pachet.

– A ce miroase? întrebă el. Și de ce locul arată de parcă ar fi fost asaltat de douăzeci de cameriste zeloase?

Sophie își șterse mâinile și își dădu jos șorțul.

– E ulei cu aromă de lămâie, îi explică. Era mare nevoie de ceva curățenie pe aici.

– Mulțumesc, spuse el, încruntându-se ușor. Sper că știi că nu de-asta te-am rugat să vii.

– Știu, răspunse ea, deși încă nu era sigură de motivul real pentru care era acolo. Cum a fost cina?

– Am adus-o la pachet, spuse el. Aici e și un sendviș pentru tine, niște brânză și câteva mere.

Se așeză pe un scaun și se priviră, apoi se invitară unul pe celălalt să mănânce. Numai că nici unul nu se mișcă.

– Doar nu mă lași să mănânc singur, protestă el.

Ea luă sendvișul care îi era oferit. I se părea ciudat să ia cina singură cu un bărbat, și cu atât mai ciudat cu cât nu aveau nici tacâmuri, nici șervete și nici măcar o masă în toată regula. Era ca la un picnic, dar fără insecte. Simți privirea lui Reese asupra ei, așa că mușcă din sendviș.

– E delicios, spuse.

El mușcă din sendvișul lui cu o poftă nedisimulată.

– Ai avut o idee excelentă. Nu-mi dădusem seama că mi-era așa foame.

Mâncară aproape tot, mai puțin merele, pe care le puseră pe măsuța dintre ei. În cameră nu era nici un ceas, dar Sophie bănuia că era aproape de miezul nopții. De obicei, la acea oră, vineri seara, ar fi ajuns deja acasă la Fiona și Gray, ar mai fi stat de vorbă și apoi s-ar fi culcat în adorabila cameră de oaspeți. Dar în acea zi îi trimisese Fionei un bilet în care îi transmitea că nu va petrece noaptea la ea și că va ajunge, în schimb, sâmbătă dimineața. Se simțise un pic pe un teritoriu periculos. Domnișoara Haywinkle le spunea mereu fetelor de la pensionul ei că regulile bunei-cuviințe existau tocmai pentru a le proteja pe tinerele domnițe. Sophie fusese sceptică, dar stând în aceeași încăpere cu contele de Warshire, în penumbră, începea să creadă că fosta directoare avea dreptate. Și de aceea Sophie dorea să stabilească niște reguli clare privind interacțiunea ei cu contele. Avea nevoie de limite. De linii care nu puteau și nu trebuiau depășite.

– Cum am spus deja în grădina lui Lady Rufflebum, începu ea, cred că e important să stabilim clar termenii aranjamentului nostru.

– De acord, răspunse Reese binevoitor. Dar dă-mi voie să pregătesc ceva de băut.

Înainte ca ea să poată obiecta, el strânse ce rămăsese din cină, se duse în camera din spate și se întoarse cu două pahare de coniac. Îi înmână unul, apoi ciocniră și sorbi cu poftă. Sophie își puse paharul pe masă fără să ia o înghițitură. Dacă era vreun moment în care să fie nevoie să fie perfect lucidă, acela era, în acea noapte.

– Nu am nici o obligație față de tine, începu ea. Dar ca să mă asigur că nu există neînțelegeri, vreau să clarific din capul locului câteva lucruri.

– De acord, spuse el calm, rezemându-se de spătar. Știu că rugămintea mea e neobișnuită, dar nu-ți propun absolut nimic necuviincios. Intenția mea nu e să te seduc, Sophie.

Ea simți o fierbințeală în ceafă. Nu își dădea seama dacă era din pricina discuției sau a sunetului ca de catifea al numelui ei rostit de el. Era doar recunoscătoare că lampa era pe tejghea și că ea și Reese erau cumva în penumbră.

– Nu sugeram că ai avea intenții necurate în ce mă privește, spuse ea. Îmi dau seama că așa ceva e puțin probabil.

– Cum așa? întrebă el, neîncrezător.

Pentru Dumnezeu! Deja îi ardeau obrajii.

– Pentru că de regulă nu le provoc astfel de...

Dumnezeule! Era umilitor, dar își propusese să fie foarte sinceră față de el. Că nu va evita subiectele neplăcute.

– Voiam să spun, continuă ea, că bărbații nu mă vor în acest fel, în general...

El o privi uimit. Apoi începu să râdă. Un râs sănătos, plin, pe care ea îl resimți până în stomac.

– Iartă-mă, se scuză el, aplecându-se și punându-și coatele pe genunchi, dar dacă tot mergem pe calea sincerității, trebuie să-ți fac și eu o mărturisire.

Sophie se îmbărbătă în gând și rezistă tentației de a lua o gură de coniac.

– Spune.

– Eram sincer când am spus că nu intenționez să te seduc. Dar asta nu înseamnă că nu te doresc, Sophie. Ba chiar îmi vine greu să îmi imaginez o femeie mai dezirabilă decât tine.

Privirea lui fierbinte zăbovi asupra ei și, precum un bulb care simte primele raze de soare după o iarnă cruntă, trupul i se încălzi și se umplu de viață.

– Conversația a luat-o pe cu totul altă pantă, spuse ea, încercând cât putea să preia din atitudinea fostei directoare Haywinkle. Ideea e că vreau să avem o înțelegere clară. Mă vei lăsa să folosesc camera asta în fiecare vineri între orele 7 și 11 seara. Apoi voi încerca să creez un cadru potrivit pentru somn. Dar nu pot garanta nimic.

El duse mâna la ceafă, ușor confuz.

– Dar ce se va petrece aici între 7 și 11 seara?

Sophie îi ignoră deliberat întrebarea.

– Și acum, regula numărul 1.

– Avem reguli?

– Nu vei pune întrebări despre cum folosesc clădirea și te vei ține departe în acele ore.

– Bine, mormăi el. Dar să știi că e sau, mă rog, era un magazin respectabil. Sper că nu-l vei transforma într-o ascunzătoare unde se fumează opiu.

– Chiar dacă aș face-o, nu ar fi treaba ta.

Reese luă o înghițitură de coniac și-i aruncă un zâmbet care aproape îi înmuie genunchii.

– Sunt intrigat, domnișoară Kendall.

– Regula numărul 2, continuă ea, este că absolut nimeni nu trebuie să știe de înțelegerea noastră.

– Nici angajații mei? întrebă el frecându-și bărbia.

– De ce-ar fi nevoie să știe? tresări Sophie.

– Pentru că te vor vedea la conacul Warshire, spuse el, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles.

– Dar... am presupus că ne vom întâlni aici, la prăvălie, spuse ea, cu toate că își dăduse brusc seama că el gândise diferit.

Reese ridică din umeri.

– În caz că nu ai remarcat, aici nu e nici un pat, răspunse el pe un ton sec.

Ea se ridică și începu să se plimbe agitată prin încăpere.

– Bine, dar vinerea trecută ai dormit aici, în fotoliu. Nu poți face asta din nou?

– Nu, pentru că am nevoie să fii în preajmă, iar aici nu ai avea parte de confort.

Ea clipi.

– Reese, nu voi împărți patul cu tine.

– Nici nu sugeram așa ceva, răspunse el, ridicând o sprânceană.

– Bun.

Sophie se străduia să nu lase să se vadă cât de tare o îngrozea gândul. Contele tocmai spusese că nu avea de gând să o seducă, și iată că tocmai ea readucea subiectul în discuție. Presupusese că avea și alte planuri când îi propusese să petreacă noaptea împreună, dar se părea că își făcuse griji degeaba.

– Mă tem că nu se pune problema să petrec noaptea la conac.

– Dar erai dispusă să petreci noaptea aici. Care e diferența dacă ai face-o la mine acasă? Nu e departe, doar un drum scurt cu trăsura. Și este de departe mult mai confortabil acolo. Deja ți-am pregătit o cameră de oaspeți.

Sophie simți că are nevoie de un pic de distanță, așa că se duse în celălalt capăt al încăperii și luă de pe raft un melon pe jumătate rupt. Îl plimbă dintr-o mână într-alta, încercând să tragă de timp. Ce spunea Reese era logic. Cum era însă să îi explice că i se părea

prea personal să se ducă la el acasă? Acolo risca să afle mai mult despre cine era el cu adevărat. Și mai risca să înceapă să țină la el mai mult decât la un conte morocănos și insomniac.

Puse pălăria la loc pe raft și se întoarse înspre el.

– Nu trebuia să presupui că voi fi dispusă să vin la tine acasă. Prefer să rămân aici, pe teren neutru.

– Nu suntem inamici, Sophie. Vreau să te simți în largul tău. Dacă vrei să rămânem aici peste noapte, aici vom rămâne. Doar că mă gândeam că ai prefera să ai camera ta și... De fapt, nu contează, se întrerupse el brusc.

– Ce voiai să spui? întrebă ea. Ce anume nu contează?

El strânse buzele, ca și cum ar fi decis să nu mai scoată o vorbă, dar ea se apropie de el și-l provocă să o privească în ochi. El îi susținu privirea preț de câteva secunde, apoi lăsă paharul pe masă și se ridică. Era atât de aproape de el că îi vedea irizațiile aurii ale ochilor și genele prelungi.

– Voiam să spun că dacă ai veni la mine poate ți-ar plăcea să petreci timp în grădină.

– În grădina de unde ai luat trandafirul galben? întrebă ea, profund intrigată.

Revedea, cu ochii minții, perfecțiunea acelei flori. Încă simțea pe obraji atingerea catifelată a petalelor.

– Aceeași, confirmă el. Dar, cum spuneam, nu prea ai ce vedea acolo. Grădinarul-șef s-a îmbolnăvit anul trecut și au trecut deja luni bune de când n-a mai întreținut grădina. Acum își revine, ușor-ușor, și vrea să se reapuce de treabă în curând. E printre angajații vechi ai familiei și o să-l aștept să se întoarcă. Dar până atunci, grădina arată cam sumbru.

Sophie înghiți în sec. Proiectele care țineau de grădinărit îi erau absolut irezistibile. Și cu cât provocarea era mai mare, și interesul ei era mai mare. Dar trebuia să evalueze bine lucrurile, să pună în balanță avantajele și riscurile.

– Poate vin săptămâna viitoare, spuse ea. În noaptea asta rămânem aici.

– Bine, spuse Reese cu jumătate de zâmbet. E deja ora de culcare?

Capitolul 7

Sophie îl studie cu atenție.

– Nu ești în dispoziția potrivită pentru somn, îi spuse ea.

Era adevărat. În preajma ei, toate simțurile îi erau în alertă. Avea un efect de-a dreptul fizic asupra lui prin felul plin de grație în care se mișca, prin vocea neașteptat de senzuală și scânteierea sfidătoare din ochii ei albaștri. Deși tânjea să doarmă, nu-i plăcea gândul de a irosi ore pe care le putea petrece în compania ei.

– Și ce ai vrea să facem? o întrebă. Am putea juca cărți sau am putea ieși la o plimbare.

Ea privi în jur cu un aer gânditor.

– Hai să mutăm niște mobilă.

– Ce e în neregulă cu mobila?

– Nimic. Dar pentru vinerea viitoare o să am nevoie de mai multe locuri de stat jos, aranjate în cerc.

Reese își scoase haina și o azvârli pe tejghea. Chiar nu-i păsa ce făceau, câtă vreme o avea pe ea în preajmă. Prezența ei îl făcea să se simtă bine. Îl distrăgea de la propriile probleme.

– În camera din spate e o bancă lungă. Aș putea s-o mut aici, propuse el.

– Perfect! Am văzut și niște scaune mai mici în spatele tejghelei. Chiar și niște taburete ar fi bune.

Reese își dorea enorm să știe ce planuri avea, dar știa că dacă ar întreba ar încălca regulile pe care i le prezentase cu câteva minute în urmă. Așa că își suflecă mânecile și se puse la treabă, aducând în camera principală toate piesele de mobilier pe care se putea sta jos și aranjându-le conform indicațiilor ei. Singurul pe care Sophie nu dorise să îl mute era chiar fotoliul în care el adormise cu o săptămână în urmă. Când terminară, în centrul camerei era un oval de scaune, scăunele, băncuțe, taburete pe care puteau lua loc cel puțin treizeci de persoane.

– E un început promițător, zâmbi Sophie. Mulțumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere, îi răspunse el și, spre marea lui mirare, își dădu seama că n-o spunea din complezență.

– Am mai adus ceai. Vreți să-ți fac?

El stătu un pic pe gânduri și decise că mai bine moare de nesomn decât să fie tratat ca un babalâc neputincios.

– Mulțumesc, dar deocamdată rămân la coniac.

Dintr-odată, ea păru aproape agitată.

– E târziu și chiar știu că ai nevoie de odihnă. Poate ar trebui să mergem în camera din spate și să vedem dacă îți putem crea acolo condițiile de care ai nevoie.

Dumnezeule mare! Nu voia o soră de caritate. Ca să fie corect până la capăt față de Sophie, chiar nu era sigur ce voia.

– Tu ești obosită? o întrebă. Poți să te ghemuiești pe fotoliul de aici. Eu pot sta dincolo, ca să îți ofer intimitate.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi e somn. Hai să jucăm cărți, poate așa ne vine somnul.

Reese scoase un pachet de cărți din sertarul măsuței și le amestecă.

– Să aduc o masă mai mare?

Sophie apucă câteva perne decorative și le puse pe covor, în centrul ovalului format de scaune.

– Nu e nevoie. Putem juca pe jos.

– Jucăm 21? întrebă el, așezându-se pe o pernă.

– Doar dacă știi să pierzi.

Din nou, acel aer senzual și parcă insinuant din tonul ei, care îl făcea să se simtă ca și cum ar fi luat prima înghițitură de whisky. Se sprijini într-un cot și împărți cărțile.

– Licitezi, domnișoară Kendall?

Ea îl privi și își țuguie buzele.

– Aș licita, milord.

Încăperea parcă se încălzise brusc. Devenise mai intimă.

– Și ce ai de gând să licitezi?

– Banii sunt banali, continuă ea, apăsându-și buza de jos cu arătătorul. Sigur ne putem descurca mai bine.

Reese simțea cum i se încălzește și sângele în vene.

– De acord.

– Nu am nimic valoros de licitat, așa că trebuie să fim creativi.

Asta chiar nu era greu. Deja își imaginase câteva posibilități de-a dreptul obraznice.

– Alege orice.

– Ești sigur?

Luă cărțile pe care le împărțise el, iar pe fața ei nu se citea dacă are o mână bună sau proastă.

– Foarte sigur.

– Prea bine.

Sophie lăsă cărțile, se ridică încet și se îndreptă spre tejghea. Se aplecă, ascunse la spate un obiect și se întoarse la locul ei pe perne.

– În seara asta jucăm pe...

Scoase de la spate un bol din cristal plin cu...

– Nasturi!

Răsturnă nasturii pe podea, apoi îi culese în palme, lăsându-i să îi cadă printre degete ca aurul unui comori a piraților.

– Nasturi, repetă el pe un ton plat.

– Cei ornamentați cu roz sunt cei mai valoroși, desigur, stabili ea, ridicând unul ca să îl poată vedea și el.

– Evident, răspunse Reese, nevenindu-i să creadă că reușise să îl surprindă.

– Dar și cei din os sunt la mare căutare, explică Sophie cu un aer expert.

El ridică din umeri și intră în joc.

– Eu, unul, îi prefer pe cei din alamă.

– Foarte lipsit de imaginație din partea ta, îl tachină ea. Nu mă mir. Sper că ești pregătit sufletește să îi pierzi pe toți.

– Mai vedem noi, mormăi el, dar ea nu se lăsă intimidată.

Luă cărțile, ridică din sprânceană și licită.

O oră mai târziu, ea avea considerabil mai mulți nasturi, dar lui nici că-i păsa. Era prea distras de sentimentul ciudat care parcă îi umplea pieptul. Era o senzație pe care o recunoștea vag. Senzația că se simte bine, pe care o asocia cu perioada petrecută la colegiul Eton și cu verile alături de fratele lui. Sau cu primul sărut. Cu o viață de om în urmă.

Dar cât timp juca cărți cu Sophie nu se gândea la probleme, la trecut sau la imposibilitatea de a dormi. Se concentra în schimb asupra cărților, asupra ochilor ei albaștri și la nasturii care treceau

dintr-o grămăjoară în cealaltă. Mușchii i se relaxau. Respirația i se regla. Și o parte din tensiunea din el se domolea. Pe măsură ce orele din noapte treceau, ei începeau să i se închidă ochii, iar când el o surprinse încercând să-și mascheze un căscat, i se făcu milă și lăsă baltă cărțile aproape câștigătoare pe care le avea în mână.

– Ești epuizată, îi spuse. Nu vrei să te duci în cealaltă cameră și să te așezi confortabil în fotoliu?

Ea lăsă cărțile jos, se întinse pe-o parte și își sprijini capul în palmă.

– Aș prefera să rămân aici și să ațipesc un pic, îi spuse, cu un zâmbet somnoros.

– Desigur.

Luă o pernă și i-o așeză sub cap. Ea oftă, puse obrazul pe materialul moale și mătăsos, iar el se simți intens și în mod irațional de gelos. Pe acea pernă.

– Dacă dorm mai mult de o oră, să mă trezești, murmură ea, apoi clipi cu greu de câteva ori și închise ochii.

– Somn lin, Sophie, spuse el, mai mult pentru sine.

Când simți că se putea mișca fără să o deranjeze, se ridică, își luă haina și o acoperi cu ea, de la umeri la șolduri. Făcu lampa mai mică, apoi se întinse din nou pe podea și puse și el capul pe o pernă. Profită de ocazie ca să o privească în detaliu. Să se minuneze de ușurința cu care alunecase într-un somn liniștit, împăcat... perfect. „Cineva care adoarme astfel", își spuse, „are cu siguranță sufletul pur ca zăpada proaspăt căzută și conștiința liniștită". Iar Reese nici nu-și putea imagina cum ar fi să se simtă și el la fel. Îi privi mișcările line ale pieptului și buzele întredeschise. Pleoapele îi tremurau ușor, iar el se întrebă dacă visa cumva trandafiri galbeni, nasturi roz sau cu totul altceva.

În timp ce o privea, își băgă mâna sub pernă și îndoi genunchii, preluând întocmai poziția ei. Inspiră și expiră în același ritm cu ea. Închise ochii și o văzu jucându-se încântată cu nasturii, ajutându-l să mute mobila, zâmbind sub razele lunii în grădina lui Lady Rufflebum. Rămase întins lângă ea, calm și mulțumit, până când, la un moment dat, miraculos, adormi.

Sophie se foi și strânse pleoapele ca să nu mai simtă lumina dimineții care reușise totuși să se strecoare printre draperii.

Își simțea mușchii cam tensionați, dar îi era cald și bine sub pătura care mirosea a piele, a coniac și... a Reese. Gemu ușor, apoi se frecă la ochi și descoperi că pătura nu era pătură, ci haina lui Reese. Dumnezeule! Nu avusese de gând să doarmă toată noaptea. Ideea fusese să rămână cu el la prăvălie ca să îl ajute pe el să...

– Bună dimineața!

Vocea îi era blândă și amuzată și îi mângâia pielea ca niște petale de maci. El îi întinse o ceașcă aburindă.

– Poftim ceaiul.

Ea se ridică în șezut, luă ceașca și luă o înghițitură de ceai.

– Mulțumesc.

Clipi de câteva ori, ca să înlăture de tot urmele somnului.

– Parcă ziceai că nu bei ceai, îi reaminti lui Reese.

– Așa e. Dar știu că tu bei.

Vorbise ridicând ușor din umeri, iar Sophie observă că arăta mult mai bine decât în seara de dinainte. Obrajii nu îi mai erau atât de supți și privirea nu-i mai era la fel de pierdută.

– Ai reușit să... ai dormit vreun pic? îl întrebă.

– Chiar da, răspunse el, pe jumătate ușurat, pe jumătate neîncrezător.

– Foarte bine! Cred că asta demonstrează că ești perfect capabil să adormi fără ajutorul meu. Eu chiar am adormit înaintea ta. Reese, e doar meritul tău.

– Nu, răspunse el cu glas ferm. Nu aș fi dormit fără tine. Sper că nu încerci să te retragi din înțelegerea noastră, adăugă el, privind-o cu un aer bănuitor.

– Nu, spuse ea. Dar nu neg că mă îndoiesc că e înțelept ce facem.

– De ce? Ai petrecut noaptea cu mine și nu s-a prăbușit cerul. Cel mai scandalos lucru care s-a petrecut a fost că am jucat cărți pe nasturi.

Sophie privi în jos. Adevărat, nu se întâmplase nimic nelalocul lui. Încă. Dar între ei se crease ceva, o conexiune. Plutea o căldură. În unele momente se aplecase involuntar spre el, ca o lalea care se înclină înspre soare. Nu putea recunoaște așa ceva în fața lui, dar era destul de sigură că și el simțise ceva asemănător. Iar asta era foarte periculos. Pentru că nu puteau da curs atracției dintre ei. Era aproape logodită cu Lord Singleton și nu își putea dezamăgi

familia, care depindea de ea și conta pe ea să nu ajungă la închisoarea rău-platnicilor.

– Ești îngrijorată că va afla cineva? întrebă Reese. Am să fac tot ce-mi stă în puteri să te protejez. Să mă asigur că nu știe nici vântul, nici pământul.

– E și asta o problemă, recunoscu ea.

Dar mult mai teamă îi era că nu-i va putea rezista lui Reese. Că va începe să tânjească la un viitor imposibil.

– Ai stabilit niște reguli, spuse el aproape cu disperare în glas. Am jurat să le respect întocmai. Nu aș risca să te pierd... adică să pierd ajutorul tău.

Atunci ea își dădu seama că trebuia să includă în înțelegerea lor o clauză specială care să o apere de propriile dorințe. Trebuia să îi spună lui Reese despre lordul Singleton și să adauge încă o regulă, poate cea mai importantă.

Puse ceașca jos, îi dădu lui Reese haina și îl privi drept în ochi.

– Unul dintre motivele pentru care trebuie să fiu cu mare băgare de seamă este că urmează să mă logodesc în câteva săptămâni.

– Să te logodești, repetă el.

– Da, cu lordul Singleton. Ne-am hotărât să facem anunțul la finalul sezonului.

– Singleton... E bărbatul acela înalt și respectabil cu care dansai la bal?

– Da.

– Înțeleg.

Privea bolul de cristal cu nasturi, iar energia pe care Sophie i-o văzuse mai devreme pe chip parcă dispăruse.

– Sophie, dacă vrei să faci pasul înapoi, să renunți la înțelegerea noastră și la mine, o să înțeleg. Nu o să mă bucur, dar voi înțelege.

– Nu, îl asigură ea. Am fost de acord să te ajut și, dacă am să pot, o s-o fac.

– Deja mă ajuți prin simpla ta prezență.

Ea trase adânc aer în piept.

– Promit că o să stau cu tine în fiecare seară de vineri până mi se anunță logodna. Dar pentru asta trebuie să mai fii de acord cu o regulă. Poate o să ți se pară... stranie.

– Orice vrei, o încurajă el.

– Regula numărul 3, spuse ea încet, este că nu avem voie să ne atingem.

El clătină nedumerit din cap.

– Bine, dar nici nu te-aș atinge vreodată... decât... dacă vei dori.

– Știu. Dar regula e foarte clară. Fără atingeri. Chiar dacă vrei. Chiar dacă vreau. Și mai ales dacă vrem amândoi.

– Am înțeles. Fără atingeri.

– Nici măcar atingeri care pot fi considerate nevinovate sau întâmplătoare, punctă ea.

Avea nevoie de limite clare și ferme. Citise în articolele debutantei cât e de ușor să cazi în plasa dorinței. Așa că dacă amândoi se abțineau, pericolul avea să fie mai mic.

Reese o privi, iar ochii parcă îi ardeau.

– Ai cuvântul meu.

– Excelent, îngăimă ea, ridicându-se ca să se dezmorțească. Așadar, ne-am înțeles.

– M-aș oferi să dăm mâna, dar...

– Cuvântul tău îmi e de ajuns, Reese. Am încredere în tine.

Ceea ce era perfect adevărat. În ea nu avea, în schimb, încredere. Se baza pe regula numărul 3 să o țină cu picioarele pe pământ și să o împiedice să cadă în gol.

Și spera că avea să fie de ajuns.

Capitolul 8

Membrele clubului secret Ascunzătoarea Debutantei se arătară foarte încântate de noul loc pe care Sophie îl găsise pentru întrunirile săptămânale. Odată ajunse la fostul atelier de croitorie, admirară spațiul mare și deschis în timp ce își ocupau locurile. Prin comparație cu încăperea drăguță, dar înghesuită din spatele magazinului de rochii al lui Madame Laurent, noul loc părea un palat.

Femeile profitară de spațiul generos și liber din capătul prăvăliei ca să se dezmorțească și să socializeze. Sophie era încântată că numărul membrelor sporea, iar acea seară de vineri nu constituia o excepție. Textul apărut în acea dimineață în rubrică făcuse vâlvă, și toate participantele păreau dornice și nerăbdătoare să îl dezbată.

La ora 8, Sophie le salută pe toate, ca de fiecare dată, și recapitulă regulile. Apoi, cu un aer ceremonios, îi înmână exemplarul ei din ziar lui Ivy, ca să citească cel mai recent text.

Dragi debutante,

Tinerele sunt învățate adesea să fie pasive și să nu exprime ceea ce doresc. Să evite să facă valuri. Însă într-o relație romantică e important să îți faci cunoscute dorințele. Partenerul trebuie să știe ce îți face plăcere sau, dacă îți vine greu să o faci prin vorbe, arată-i. Nu-ți fie teamă să ceri ceea ce vrei și încurajează-l să facă la fel.

Un gentleman adevărat va aprecia și respecta o femeie care își comunică dorințele și care nu se așteaptă ca el să-i citească gândurile.

Ilustrația înfățișa un cuplu într-un câmp de flori sălbatice. Ea stătea așezată și smulgea petalele unei margarete, iar el stătea cu capul în poala ei.

Păreau perfect mulțumiți și în largul lor unul cu celălalt. Și foarte îndrăgostiți.

În timp ce Ivy citea textul, Sophie încercă să și-l imagineze pe lordul Singleton cu capul la ea în poală. Încercă să se imagineze vorbind cu el despre lucruri personale, genul de lucruri care nu fac obiectul conversațiilor insipide de salon. Genul de lucruri care contează.

Nu reuși să se imagineze astfel alături de el. Era adevărat, nu îl cunoștea prea bine. Dar nu i se păruse niciodată curios în ce-o privea. Nu căuta să o înțeleagă. Nu ca Reese.

Discuțiile despre text erau înflăcărate, iar Sophie se retrase lângă tejghea și începu să se gândească la noaptea pe care o petrecuse cu Reese chiar pe podeaua acelei încăperi. Știa că n-ar trebui să își dorească să îl revadă, dar încă de când se trezise nu putuse să se gândească la altceva. Sâmbăta trecută, înainte de a-și lua rămas-bun, fusese de acord ca vineri să se întâlnească la ora 11 seara în fața atelierului și de acolo să meargă împreună la conacul Warshire. El îi promisese că în acea noapte le va da liber tuturor angajaților pentru ca nimeni să nu o vadă și să alimenteze cine știe de bârfe.

Familia și prietenele ei nu aveau să știe câtuși de puțin unde se va afla. Mama ei presupunea că rămâne ca de obicei la Fiona și Gray, pe care Sophie îi anunțase însă că nu va dormi la ei în săptămânile următoare pentru că va fi ocupată cu un nou proiect.

Fiona îi aruncase o privire deopotrivă nedumerită și întrebătoare, dar, din fericire, nu făcuse presiuni să afle despre ce fel de proiect e vorba. Spusese doar că va fi, cu siguranță, un succes răsunător, ca de altfel orice proiect de care se apuca Sophie. Dar Sophie nu își dorea decât un pic de aventură. Voia să simtă gustul libertății. Și, cu ceva noroc, putea să-și atingă scopurile fără să-și facă familia de râs.

Întrunirea se apropia de final. Când membrele grupului fură gata de plecare, Sophie le petrecu până la ușă și-i ură o seară bună fiecăreia în parte. Printre ultimele care plecau era o tânără palidă, cu ochi mari și căprui și un aer extrem de obosit. Avea părul prins la ceafă, în coc, iar pe umerii fragili purta un șal galben șters.

– Nu cred că am făcut cunoștință. Numele meu e Sophie, îi spuse cu căldură, întinzându-i mâna.

– Eu sunt Violet, răspunse femeia.

Chiar când își strângeau mâinile, Violet păru că o să cadă din picioare, așa că Sophie o prinse de braț.

– Vino și ia loc un pic, insistă, conducând-o la cel mai apropiat scaun. Iartă-mă că-ți spun, dar nu arăți deloc bine.

– Sunt bine, o asigură Violet. Doar un pic amețită după ce am stat așezată atâtea ore. Nu-ți face griji pentru mine.

– Ce vorbă-i asta? Sophie puse o chiflă cu unt pe o farfurie și i-o întinse. Ceva-mi spune că n-ai luat încă cina.

Chipul femeii se îmbujoră ușor. Lăsă privirea în jos.

– Nu am, din păcate, altceva, dar chifla cu unt și o ceașcă de ceai poate vor fi suficiente deocamdată, continuă Sophie.

Îi aduse lui Violet ceaiul și se așeză lângă ea în timp ce mânca. Ar fi vrut să știe mai multe despre nou-venită. Părea să aibă în jur de 18 ani. Era prea tânără să aibă cearcănele pe care le avea și trăsăturile atât de obosite. Sophie nu dorea să fie indiscretă. În definitiv, cele mai multe participante la întrunirile lor săptămânale erau rezervate în legătură cu detaliile din viața personală. Ea observă totuși că Violet nu avea verighetă și că avea mâinile muncite.

– Mă bucur că ni te-ai alăturat în seara asta, spuse Sophie cu sinceritate. La început, grupul pare mare, cumva și intimidant, dar vei vedea că în curând te vei simți ca acasă.

– O, da, încuviință Violet. Toată lumea a fost prietenoasă cu mine și mi-a urat bun venit. Chiar dacă sunt... în fine, eram o simplă fată în casă.

– Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la acest grup este că aduce laolaltă femeile și le unește, spuse Sophie în timp ce strângea din cameră farfuriile și ceștile. În încăperea asta nu contează dacă ești o doamnă din înalta societate, o fată în casă, o vânzătoare sau spălătoreasă. Motivul pentru care ne adunăm în fiecare vineri este unul singur – să ne împărtășim experiența și cunoștințele și să ne susținem reciproc.

– E minunat.

Tonul lui Violet era plin de speranță și trist, totodată. Sophie zâmbi și se ocupă un pic și de planta lui Reese care, trebuia să recunoască, arăta ceva mai bine.

– E important să nu ne simțim singure.

Violet aproape că lovi ceașca de farfurioară, de parcă mâinile ar fi început să îi tremure.

– Mă tem că trebuie să plec, spuse ea dintr-odată.

– Sigur, îi răspunse Sophie cu o privire plină de înțelegere. Scoase din săculeț câțiva bănuți și i-i dădu tinerei. Nu e cine știe ce, dar aș vrea să ți-i ofer.

– Nu pot accepta! exclamă Violet, aproape îngrozită.

– Te rog, consideră-i un mic dar.

Era partea care îi revenea lui Sophie din câștigul săptămânal pentru rubrica *Răzbunarea debutantei*. Fiona și Lily insistaseră de la bun început ca banii să se împartă la trei.

– Dacă vrei, într-o zi poți face același gest pentru altcineva, îi mai spuse fetei.

– E foarte generos din partea ta... Nu știu ce să spun... Doar... mulțumesc.

– Pentru puțin, spuse Sophie făcând un gest scurt din mână.

Violet îi aruncă un zâmbet ezitant, își strânse șalul pe umeri și se îndreptă spre ușă.

– Ai grijă pe drum! îi strigă Sophie. Și sper că ni te vei putea alătura și săptămâna viitoare.

– Și eu sper, răspunse fata încet, apoi dispăru în beznă.

Întâlnirea cu tânăra fragilă și parcă slăbită îi lăsă lui Sophie un sentiment nedeslușit. Nu se simțea în largul ei. Termină de spălat vasele și deretică încăperea. Dar nu avea prea mult timp să reia în minte conversația cu Violet. Era aproape 11 noaptea, iar Reese putea veni din clipă-n clipă.

Când el bătu la fereastra camerei din spate, ea își luă pelerina, stinse lampa de pe tejghea și ieși pe alee, cu inima bătându-i de parcă alergase un kilometru.

– Sophie! spuse el, evident ușurat să o vadă. Sper că ești bine.

– Da. Expiră și inspiră încet, sperând să își domolească bătăile inimii. Tu ești bine? întrebă, la rândul ei.

– Ceva mai bine, ridică el din umeri. Vrei să te ajut cu bagajul? arătă el înspre geanta ei. Am oprit o birjă, ne așteaptă o stradă mai încolo.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Își trase apoi șalul pe cap, ca să se asigure că nimeni n-ar recunoaște-o dacă întâmplător s-ar întâlni cu cineva la acea oră. Câteva minute mai târziu erau în trăsură, în drum spre conacul Warshire. Reese era așezat lângă ea, la o distanță sigură. O privea din când

în când, aproape ca să se asigure că era încă acolo. Dar în cea mai mare parte a timpului privea afară pe geam. Arăta aproape ca în vinerea precedentă. Era agitat, epuizat și în general la capătul puterilor. Din păcate, nimic din toate astea nu-i scădea din atractivitate. Liniile chipului său erau eminamente masculine, de la nasul drept la pomeții pronunțați și bărbia pătrată. Razele lunii îi luminau începutul de barbă și șuvițele aurii care îi cădeau peste gulerul cămășii. Avea picioarele lungi, suple, dar puternice, iar umerii parcă îi zvâcneau sub materialul hainei, făcând ca interiorul trăsurii să pară cumva cald și intim.

– Drumul nu e lung, spuse el. Și, așa cum ai cerut, m-am asigurat că toți angajații pleacă din casă zilele astea. N-o să dai cu ochii de nici un valet și de nici o fată în casă. S-au bucurat și ei să aibă câteva zile libere.

– Mă bucur și îți mulțumesc, spuse ea.

– Asta înseamnă, desigur, că trebuie să ne ocupăm singuri de tot ce avem nevoie. N-o să avem majordom, cameristă, vizitiu și, cel mai important, n-o să avem bucătăreasă.

– Cred că vom supraviețui o noapte, surâse ea.

Luminile orașului începeau să se estompeze. Și cu cât se depărtau de oraș, cu atât se simțea mai relaxată. Căci în acea noapte nu era domnișoara Kendall, fiica bine-crescută și îndatoritoare a unui baron scăpătat și care urma să devină logodnica unui marchiz.

Era Sophie și atât.

Și, de data asta, posibilitățile păreau nelimitate.

Într-un sfârșit, trăsura intră pe aleea ce ducea spre o structură ce semăna și cu un castel medieval, și cu o catedrală. Ferestre în stil gotic, o ușă impozantă și cele două turnuri ascuțite puteau face casa cam neprietenoasă în ochii multor vizitatori, dar Sophie o găsea ciudat de frumoasă și specială. Cu totul aparte.

Când trăsura se opri, Reese coborî și făcu un gest să o ajute să coboare, la rândul ei. Își retrase însă repede mâna și o băgă în buzunar. Plăti vizitiul și stabili să revină a doua zi la 11. Acesta încuviință degrabă și când plecă, Sophie își dădu seama că în următoarele douăsprezece ore avea să fie singură cu contele, o perspectivă care o încânta și o înspăimânta deopotrivă.

Capitolul 9

Reese o conduse spre treptele ce duceau la intrarea în conacul Warshire, pe care el, unul, îl considera în continuare ca fiind al lui Edmund. Reese locuise acolo când era copil, dar ca adult petrecuse foarte puțin timp în reședința familiei. Până în urmă cu trei luni. Atunci primise o scrisoare rece, cu fraze perfect echilibrate, în care i se adresau condoleanțe și prin care era informat că Edmund, fratele lui mai mare, „decedase în urma rănilor suferite la un accident de vânătoare". În scrisoarea de la avocat, Reese era informat că trebuia să revină imediat la reședința familiei pentru a se ocupa de aranjamentele necesare în vederea înmormântării și pentru a se ocupa de documente importante și a-și prelua responsabilitățile ce-i reveneau odată cu titlul de conte de Warshire. Dar Reese nu putuse depăși șocul provocat de primul paragraf, în care era informat că Edmund, fratele pe care îl venerase, era mort. În mintea lui Reese, casa aceea era și avea să rămână a lui Edmund. El fusese cel care exorcizase demonii lăsați în urmă de tatăl lor. El era cel destinat să trăiască până la adânci bătrâneți, liniștit că prin copiii și nepoții lui numele și sângele familiei vor merge mai departe. Numai că Edmund nu mai era, iar continuitatea familiei depindea de Reese. Deci nu avea nici o șansă.

O conduse pe Sophie pe treptele din cărămidă, rezistând din nou impulsului de a-i oferi mâna.

– Ai grijă cum pășești, îi spuse, reproșându-și că nu se gândise să pregătească niște lămpi în fața casei, înainte să plece.

Deschise ușa și o invită înăuntru, apoi se opriră în holul slab luminat. Sophie făcu ochii mari când văzu tavanul înalt, ornamentele și minunata lucrătură în piatră.

– E minunat, suspină ea. Parcă e din altă lume.

Reese nu putea spune că îi împărtășea perspectiva romantică asupra casei, dar se bucura că locul îi era pe plac lui Sophie. Ea putea găsi frumosul în absolut orice.

– Vino, îi spuse, luând o lampă de pe masa sculptată din dreptul intrării. Am cerut să ți se pregătească o cameră. Te conduc acolo ca să te poți instala.

O conduse pe holul lung, pardosit cu marmură, iar ea admiră vechile tapiserii ce acopereau pereții și figurile geometrice din jurul geamurilor.

– Aici ai copilărit? îl întrebă ea cu uimire.

– Da, răspunse el, gândindu-se că poate nu ar fi cel mai bun moment să îi spună și că plecase din acel loc cât de repede putuse.

Pe la jumătatea holului, el indică o scară uriașă, iar ea îl urmă până la primul etaj.

– La etajul de aici sunt biblioteca și un salon, explică el, observând cum ochii ei sclipeau de interes și curiozitate. Te rog, simte-te ca acasă, plimbă-te pe unde vrei.

– Mi-ar plăcea să văd mai mult, spuse ea. Mi-aș dori să fie ziuă, ca să pot umbla peste tot și să pot explora și grădina.

– Nu văd de ce am aștepta până mâine, ridică el din umeri. Te duc chiar acum în grădină.

– Putem?!

– Putem face orice dorim.

Reese o conduse pe Sophie într-un dormitor de oaspeți de trei ori mai mare decât camera ei de acasă. Era decorat în nuanțe de auriu și albastru pal și era demn de o regină. Patul cu baldachin din centrul încăperii era mult mai mare decât orice alt pat în care dormise. Nici măcar cel de la Fiona și Gray nu se compara.

– Sper că te vei simți bine aici. Îmi doresc să ai parte de tot confortul, spuse el.

– Sunt sigură că așa va fi, răspunse ea, cu toate că aproape rămăsese fără suflare. Unde e camera ta?

– Ceva mai încolo pe hol. E vechea mea cameră. Nu reușesc să iau decizia să mă mut în dormitorul principal.

Sophie dădu ușor din cap, reținând informația pentru mai târziu.

– Știi, spuse ea cu blândețe, nu e nevoie să mergem în seara asta în grădină. Motivul pentru care sunt aici e să te ajut să dormi.

Dacă-ți petreci jumătate din noapte arătându-mi proprietatea, pierzi ore prețioase de somn.

El se sprijini de ușă, cu un aer gânditor.

– Azi, ceva mai devreme, eram atât de obosit că nu-mi puteam încheia cămașa. Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul, degetele nu mă ascultau și tot ce îmi doream era să am parte de câteva ore de somn.

– Și acum?

El își trecu palmele peste față.

– Acum vreau să petrec timpul cu tine, ca un om normal.

– Dar ești un om normal, chicoti ea.

El o privi fix preț de câteva clipe în care lui Sophie îi fu imposibil să își dea seama la ce se gândea sau ce simțea.

– Sunt un om normal doar în preajma ta, spuse el într-un sfârșit.

Sophie simți, din cap până în picioare, un fior dulce și senzual. Deși ea și Reese erau aproape la capete opuse ale camerei, se simțea de parcă o mângâiase. Cu vorbele lui.

– Uite ce îți propun, spuse ea încet. Petrecem o oră în grădină, nu mai mult, apoi îți fac un ceai și încerc să te conving să adormi.

– Încep să cred că mă poți convinge să fac orice, spuse el, făcând-o să se înfioare din nou.

Roșie toată, își puse bagajul lângă pat și aruncă șalul pe pat.

– Să știi că o plimbare ar putea face minuni pentru amândoi. Hai, arată-mi drumul.

Porniră printr-un labirint de coridoare și scări și ajunseră într-un final la o ușă dublă, înaltă și grea, din lemn.

– E intrarea în sala de bal, explică el.

Împinse cu umărul ușa, care se deschise, cu un scrâșnet de balamale. Sophie intră prima. Încăperea era uriașă și goală, iar lumina lunii îi dădea o nuanță de un mov deschis, superbă și aproape nepământeană.

– Fratele meu organiza aici petreceri minunate, spuse Reese, de parcă ar fi încercat să își imagineze încăperea plină de oaspeți, de muzică și bună dispoziție. Dar eu o prefer așa cum e acum. Goală și tăcută.

– Și mie îmi place așa, recunoscu Sophie.

– Poate o să te mire, dar nu sunt mare amator de baluri, spuse el pe un ton sec.

– Vai, adică nu îți place să dansezi? întrebă ea cu prefăcută surpriză.

– În principiu, nu.

Se apropie de ea și își ridică o mână deasupra, ca și cum ar fi valsat împreună. Ea făcu piruete, cu mare grijă ca nu cumva trupurile să li se atingă. Dansul lor fără muzică și fără atingere îi provocă o amețeală stranie. Râse și se îndepărtă de el, continuând să facă piruete, prefăcându-se că și-a pierdut răsuflarea nu din pricina farmecului său, ci a amuzamentului. În realitate, lui Sophie îi plăcuse teribil de mult acel dans imaginar la lumina lunii. Nu l-ar fi dat pe o sută de valsuri sub candelabrele sclipitoare ale sălilor de bal londoneze.

Reese se îndreptă spre ușile franțuzești de la celălalt capăt al sălii și le deschise ca și cum era pe cale să o conducă pe un alt tărâm. Arătă cu mâna spre terasă și spre plantele și arborii de dincolo de ea.

– Bine ai venit în grădina casei Warshire.

Sophie păși pe terasă și simți imediat un fior de încântare.

– Reese, șopti ea. E nemaivăzut!

Era întocmai cum i-o descrisese el. Era întunecată, pe moarte, părăsită. Dar era, în același timp, mult mai mult de atât.

Din punctul în care se afla, vedea cel puțin trei zone distincte ale amplei grădini. În centru se afla un pavilion din piatră. În stânga era un pâlc de plopi scorojiți și tufișuri dese și încâlcite. Partea din dreapta nu era decât o mare de flori palide, aproape cenușii, de asfodel, care se unduiau sub briza caldă a serii. În spatele pavilionului de piatră, Sophie distinse cu greu o a treia secțiune, poate cea mai incitantă dintre toate. Nu vedea bine în întuneric, dar își dădea seama că acolo se află o livadă de meri și câteva fântâni masive din piatră ce imitau cascade.

Contrastul intens între părțile grădinii o încânta, dar poate că cel mai neobișnuit element era chiar în fața ei, la picioarele ei, de fapt. Întregul peisaj era înconjurat de un șanț cu apă.

– Ai grijă cum pășești, o preveni Reese. E mai adânc decât pare.

Ea simți că i se face pielea de găină.

– Vorbești de parcă ai fi căzut în el. Și nu o dată!

– Am fost la un pas să mă cufund până peste cap în noroi, spuse el ca și cum ar fi fost o nimica toată. Vino, e un podeț aici.

Ea îl urmă, iar de cealaltă parte a podețului din lemn, oțel și piatră văzu o sculptură de dimensiuni reale înfățișând o creatură sinistră pe jumătate câine, pe jumătate sălbăticiune.

– El e tot ce am putut noi numi animal de companie, eu și Edmund, zâmbi Reese. Sophie, ți-l prezint pe Rex.

În acel moment, Sophie înțelese. Pavilionul, șanțul cu apă, arborii ciudați, plantele stranii și paznicul feroce din piatră...

– Nu îl cheamă Rex, șopti ea.

Reese se întoarse și o privi nedumerit.

– Cum adică?

– E Cerberul, spuse ea încet. Câinele din Hades.

– Dar are numai un cap, replică Reese.

Sophie atinse conturul statuii, în zona gâtului câinelui. Unele zone nu erau la fel de netede ca celelalte. De parcă ceva fusese retezat.

– Cred că la un anumit moment a avut trei capete.

– Cerberul, murmură Reese. Asta explică de ce avea acei dinți înspăimântători. Dar ce-ar căuta statuia Cerberului aici? Pare complet nelalocul ei.

– Ba deloc, răspunse Sophie, uluită. E tocmai la locul ei. Căci, dacă nu cumva mă înșel, grădina e o reprezentare a Hadesului.

Capitolul 10

Reese se scărpină în cap, cam neîncrezător.

– E limpede că nu e o grădină englezească în sensul clasic, dar... chiar Hades?

Ochii albaștri ai lui Sophie păreau să reflecte luminile tuturor stelelor de pe cer. Încuviință din cap, încântată să descopere că grădina era un fel de tribut la adresa lui Hades, zeul morții din mitologia greacă.

– Nu e fantastic? șopti ea, impresionată.

– Minunat, spuse el sec. Acum ești gata să treci râul Styx?

Ea îl mângâie pe Cerber pe cap și porni pe podeț. Apoi se opri brusc.

– Era să uit. Trebuie să plătim luntrașul.

– Desigur.

Reese băgă mâna în buzunar, scoase câțiva bănuți și îi aruncă în apă. Privirea ei veselă îl făcu să-și dorească să își arunce întreaga avere în afurisitul de șanț. Își făcuse fel și fel de griji că ei nu îi va plăcea casa. Că o va găsi prea impozantă sau urâtă de-a dreptul. Era ușurat că lucrurile stăteau tocmai pe dos. Chiar părea să aprecieze excentricitatea casei și toate elementele ei neobișnuite. Pe măsură ce o conducea înspre inima grădinii, îi vedea ochii iscoditori cum inspectează fiecare element și evaluează exact ce plante aveau în primul rând nevoie de îngrijire.

– Cred că trebuie să mă pun un pic la punct cu mitologia greacă, zâmbi ea. Sunt sigură că printre plantele și sculpturile de aici sunt ascunse fel și fel de simboluri.

– Cred că sunt câteva cărți despre mitologie în bibliotecă, spuse el, propunându-și să le caute într-una dintre nopțile de insomnie în care avea nevoie disperată să găsească ceva de făcut.

– Tatăl tău a indicat cum să fie făcută grădina? întrebă ea, trecându-și mâna peste balustrada de piatră a pavilionului.

– Nu știu, recunoscu el, dar o să-l întreb pe domnul Charing, grădinarul, data viitoare când îl văd.

– Mi-ar plăcea foarte mult să aflu cine a gândit-o.

Sophie era curioasă despre absolut toate detaliile și punea o mulțime de întrebări despre proprietate și despre casă. Din păcate, Reese nu avea toate răspunsurile. Edmund fusese cel care se ocupase de tot. Fusese pregătit încă de mic să moștenească titlul și tot ce îi revenea odată cu el, așa că știa totul despre istoricul și moștenirea familiei. El fusese cel onorabil, nobil și sincer. Un val de durere cu totul neașteptat îl lovi pe Reese, aproape făcându-l să se prăbușească. Parcă simțind transformarea din el, Sophie se întoarse spre el și îl privi cu o expresie preocupată.

– E o ieșire minunată, dar hai să ne întoarcem înăuntru și să punem de ceai.

Cu inima bătându-i nebunește, Reese privi casa ce i se părea monstruoasă și se întrebă cum de nu observase până atunci că aduce a criptă. O criptă neagră și umedă care avea să îl înghită de viu. Se scutură de parcă ar fi simțit pe piele mii de viermi. Și cu toate că era conștient că nimic din ce-și imagina despre acea casă nu era adevărat, știa că nu putea încă să meargă înăuntru.

– Te conduc înapoi, dar, dacă nu te deranjează, aș mai rămâne afară, îi spuse cu glas aproape înecat.

– De ce?

Sophie își dădu seama în ultima clipă că era pe cale să îi atingă brațul și își retrase degrabă mâna de parcă ar fi atins niște spini. Fruntea lui Reese se umpluse de broboane de sudoare.

– Uneori, mai ales când nu dorm mai multe nopți la rând, am senzația că pereții se vor prăbuși pe mine. Știu că nu are noimă.

Nu pentru o persoană cu bun-simț și cu judecata întreagă.

– Ba să știi că pentru mine are noimă, spuse ea cu blândețe.

– Chiar?

Ea încuviință din cap cu seninătate.

– Apropierea de natură mă liniștește de fiecare dată.

– Nu te-am văzut altfel decât calmă, spuse Reese, conducând-o spre casă.

Chipul ei se umbri.

– Știi ce se spune că lucrurile nu sunt mereu așa cum par.

În mintea lui apăru imaginea lui Sophie dansând cu lordul Singleton în acea noapte, la bal. Păreau o pereche potrivită. Păreau fericiți. Păreau îndrăgostiți.

Și dacă doar păreau?

Reese se admonestă în gând. Nu era treaba lui să se gândească la relația lui Sophie. Doamne, era penibil inclusiv faptul că își dorea, fie și o clipă, ca ea să fie de fapt complet nefericită cu Singleton.

– Am o idee, spuse ea, readucându-l în prezent.

Ajunseseră deja la pod și mai aveau câțiva metri până la terasă.

– Mă duc înăuntru să iau câte ceva, continuă ea. Mă aștepți, te rog, chiar în dreptul sălii de bal? Nu stau mult, promit.

– Bineînțeles.

Ar fi așteptat-o toată noaptea dacă era nevoie.

– Te descurci singură înăuntru?

Ea dădu din cap, încrezătoare, luă lampa pe care el o lăsase lângă ușă și îi zâmbi înainte să dispară în sala de bal. Când o văzu înghițită de beznă, Reese simți că încep să-i transpire și să-i tremure mâinile. Avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția până se întorcea ea. Să își ocupe mintea și să țină demonii la distanță.

Închise ochii. Și-o imagină pe Sophie plimbându-se prin grădină ca o zeiță, împrăștiind de jur împrejur raze de lumină. Ramurile și tufele se plecau în fața ei. Florile palide și aproape uscate prindeau viață la picioarele ei.

Și atunci știu exact ce avea de făcut.

Avea timp înainte ca ea să se întoarcă.

Trebuia doar să mai treacă o dată Styx-ul.

Sophie ajunse în camera ei, deschise cufărul de la marginea patului și scoase două pături groase. Apoi coborî în grabă scările, intră în sala de bal și ajunse apoi pe terasă, cu răsuflarea întretăiată.

Dar Reese nu mai era acolo unde îl lăsase. Simți că i se strânge stomacul, iar inima îi sare din piept. Nu trebuia să-l lase singur când era, în mod clar, epuizat și confuz. Lăsă păturile jos, își duse mâinile la gură și tocmai se pregătea să îl strige când îl văzu apărând la câțiva metri de ea. Stătea pe o bancă din marmură și ținea în mâini un buchet de flori argintii, în formă de stea. Erau asfodele.

– Pentru ce sunt? întrebă ea.

– Vei vedea, îi răspunse el cu un zâmbet enigmatic. Dar astea pentru ce sunt? arătă el înspre păturile de pe jos.

Ea le ridică și surâse cu subînțeles.

– Vino cu mine.

Lăsară lampa și porniră conduși doar de razele lunii. Pentru Reese, Sophie voia să ajungă la o distanță cât mai mare față de casă. Și, poate, dacă reușea să creeze condițiile potrivite, îl putea trage la somn. Coborâră o mică pantă înspre un pâlc de mesteceni aproape uscați și se opriră sub cel mai mare dintre ei. Ea se întoarse încet, evaluând locul. Un vânticel molcom făcea frunzele să foșnească, iar iarba pe care pășeau era moale ca o saltea. Casa aproape dispăruse din raza vizuală, iar natura îi înconjura precum un cocon protector.

– Aici e perfect, spuse ea. Mă ajuți să întind păturile?

El îi aruncă o privire nedumerită, lăsă buchetul de flori și, atent ca nu cumva să se atingă de ea, luă o pătură și o întinse pe iarbă. Făcură la fel cu a doua, întinzând-o la câțiva centimetri de prima.

– Astea vor fi paturile noastre în noaptea asta, îl informă Sophie.

Se descălță și se așeză pe una dintre pături. El se așeză pe cealaltă, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

– Ai mai dormit în aer liber?

Ea își duse arătătorul la buze, gândindu-se la un răspuns.

– Am ațipit, cred. Se pune?

El luă una dintre florile din buchet și-i rupse distrat câteva frunze.

– Cred că da.

– Dar tu? Ai dormit vreodată toată noaptea afară, în aer liber?

El încuviință din cap.

– Da. De multe ori.

– Și ți-a plăcut? vru ea să știe.

Se lăsă tăcerea, și brusc Reese păru pierdut în gânduri. Ea se aplecă înspre el, încercând să-i vadă chipul învăluit în beznă.

– Reese?

Poate fusese o prostie să îl aducă acolo. Poate nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. El clătină din cap și privi încruntat floarea, de parcă ar fi uitat că o avea în mână.

– Iartă-mă, spuse, cu glas răgușit. Mă gândeam la ultima dată când am dormit afară. Eram pe front în Portugalia și eram alături de camarazii mei. Eram murdari, ne era frig și aveam burțile goale.

Dar ca să îți răspund la întrebare, da, să știi că în ciuda tuturor acelor lucruri, mi-a plăcut să dorm sub cerul liber.

Sophie închise ochii o clipă, încercând să își imagineze măcar o mică parte din ororile pe care probabil le îndurase el. Simți că i se usucă gura.

– N-am știut că ai fost militar.

– Am fost major în cea de-a 42-a divizie, spuse el, trecându-și o mână peste față. Am intrat în armată în urmă cu opt ani și am luptat până în ziua în care am aflat că fratele meu a murit. A doua zi mi-am părăsit regimentul și m-am întors acasă.

Ea aștepta, întrebându-se dacă el își va continua povestea. Dar asta nu se întâmplă. Era totuși un început. În puținul pe care i-l spusese se simțise mândrie, dar și melancolie. Dedicare, dar și sentimentul înfrângerii.

– Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate. Pentru ce s-a întâmplat cu fratele tău... și pentru că a trebuit să îți abandonezi cariera militară.

El o privi în ochi.

– Ești prima persoană care spune că îi pare rău că am părăsit armata. Toată lumea presupune că sufăr pentru ce s-a întâmplat cu fratele meu. Dumnezeu mi-e martor, așa și e. Dar nimeni nu pare să înțeleagă că nu mi-am dorit niciodată să mă întorc acasă. Că nu simt că aparțin acestui loc.

Sophie simți că i se pune un nod în gât.

– Reese... cred că tot ce se întâmplă acum nu e cum trebuie. Tot ce...

Făcu un semn cu mâna în jur, înspre casă, sperând că el va înțelege că se referea la titlu, la moștenire și la tot ce presupuneau acele lucruri.

– Cred că totul e nou pentru tine, continuă ea. Dar nu ești singur.

– Nu mai am prieteni lângă mine, spuse el, cu un ton plin de rușine.

– Sunt sigură că ai în Londra câțiva prieteni. Câteva rude măcar.

Se ruga să nu fie singur.

– Doar pe Gordon, valetul meu. E singurul în care am încredere.

– Poate va dura ceva până te voi convinge, dar să știi că poți avea încredere în mine și mă poți considera o prietenă.

Văzu în privirea lui o licărire de ușurare și de speranță.

– Și tu poți avea încredere în mine, spuse el, apoi își redirecționă atenția înspre flori.

– Ce-ai de gând să faci? îl tachină ea.

– Credeam că e evident. Făceam o coroniță. Pentru tine.

– A!

Nimeni nu îi mai făcuse o coroniță și nu i-ar fi plăcut așa mult nici dacă ar fi fost o diademă din pietre nestemate.

– E minunată.

– E prima mea tentativă. Poate și ultima. Dar m-aș bucura dacă ți-ar plăcea.

– Îmi place la nebunie.

– Atunci, să te încoronăm.

Se apropie de ea, luă o expresie serioasă și își propti cotul de genunchi. La rândul ei, veni mai aproape de marginea păturii și-l privi, așteptând. Îi separau doar câțiva centimetri, iar trupul îi era cuprins de un tumult, conștient de natură, de noapte și de el.

Reese își drese vocea și privi peisajul din jur – pajiștea, grădina, pădurea și orizontul întunecat, violent, de dincolo de tot ce putea cuprinde cu privirea.

– Supuși credincioși, începu el cu glas sobru și profund, v-o prezint pe domnișoara Sophie Kendall, regina voastră.

Ea surâse, dar expresia lui rămase serioasă. O privea fix în ochi.

– Juri solemn să domnești asupra ierbii, a copacilor și a florilor?

Sophie ridică mâna dreaptă, căci i se părea un gest potrivit pentru așa o ocazie.

– Jur solemn.

Reese îi ridică deasupra capului coroana de flori.

– Te declar atunci regină peste toate asupra cărora vei domni.

Ea plecă respectuos capul.

– Dumnezeu să o apere pe regină, spuse el blând.

Copacii din jur tremurau ușor sub briza nopții, iar coruri de insecte cântau cu entuziasm. Sophie își simți pielea cuprinsă de un fior delicios și știu instinctiv că va păstra veșnic în amintire momentul în care Reese o proclamase regina grădinii lui... Regina Lumii de Dincolo.

– Mulțumesc, spuse ea, așezându-se la loc pe cuvertură. Acum ești pregătit pentru primul meu decret regal?

– Probabil că nu, zâmbi el.

– Toți supușii mei trebuie să se odihnească. Uite-așa.

Își dădu cu grijă coroana jos, se întinse pe o parte și își puse un braț sub cap. Apoi ridică sprânceana, așteptând ca el să îi urmeze exemplul și să se întindă.

– Nu e ușor să-ți fie omul supus, mormăi el, dar făcu întocmai cum îi ceruse.

Trupurile le erau la câteva zeci de centimetri unul de altul, dar cumva Sophie simțea căldura pe care el o radia. O căldură asemănătoare celei a unei pietre încălzite de soare. Dacă într-adevăr era regină și avea libertatea de a face orice dorea, s-ar fi cuibărit lângă el ca să se bucure de acea căldură. Poate chiar și-ar fi scos agrafele și acele de păr și și-ar fi lipit capul de pieptul lui. Poate ar fi făcut multe altele.

În schimb, se întinse pe spate uitându-se la frunzișul de deasupra, dar și la stele.

– Londra pare în altă lume, șopti ea. E atât de frumos aici!

– Așa este, încuviință el și, cu toate că nu îl privea, Sophie simțea că ochii lui o fixau.

– În afara orașului, stelele strălucesc mai puternic. Par atât de aproape că simți că le-ai putea atinge.

Se întoarse și îl privi și roși dându-și seama că și el se uita la ea.

– Ai văzut vreodată o stea căzătoare? o întrebă.

– Nu. Dar tu?

Chipul lui Reese se înnegură.

– Da. Dar poate era doar un foc de artilerie.

– Și ți-ai pus o dorință?

– Mi-am pus, răspunse el pe un ton sumbru, iar ea știu, fără să fie nevoie de cuvinte, că acea dorință rămăsese neîmplinită.

– Aici nu-s focuri de artilerie, îi spuse ea blând. Doar sute de stele sclipitoare. Și dacă ne uităm suficient la ele, una va străbate cerul. Iar atunci ne putem pune amândoi câte-o dorință.

– Uite cum facem, răspunse el încet. Tu rămâi cu ochii pe cer. Iar eu o să rămân cu ochii pe tine.

Capitolul 11

Reese simțea iarba atingându-i un obraz, iar razele soarelui de dimineață mângâindu-i-l pe celălalt. Inima începu să i-o ia la galop, dar se liniști când își aduse aminte unde se afla și de ce. Era întins pe pajiștea casei lui, cu Sophie alături. O privi printre pleoapele grele de somn, ușurat să o regăsească lângă el, învelită cu pătura pe care o pusese el peste ea peste noapte. Câteva șuvițe aurii îi scăpaseră din strânsoarea acelor de păr și-i acopereau ochii ca un voal de mătase.

Parcă simțindu-l că se trezise, își dădu părul la o parte de pe față, se întinse și deschise ochii.

– Ai reușit să dormi? îl întrebă.

– Da.

Ultima dată când dormise atât de bine fusese, probabil, când el și Edmund fuseseră la scăldat. Erau puști pe atunci. Săriseră în lac, se împroșcaseră cu apă și înotaseră până li se zbârcise pielea și li se învinețiseră buzele. Epuizați, se târâseră pe uscat, se prăbușiseră pe nisip și dormiseră ore în șir.

– Poate mergem să înotăm săptămâna viitoare, spuse el.

Sophie îl privi cu un aer curios și se frecă la ochi.

– Mă întreb cât o fi ceasul, spuse, un pic îngrijorată. Trebuie să fim în casă când vine trăsura.

Reese trase un pic de el și se ridică în capul oaselor.

– Nu cred că e târziu, dar am putea să ne întoarcem și să vedem ce oră e. O să pregătesc și ceva de mâncare.

Ea se ridică și observă pătura de pe picioare.

– M-ai învelit cu a ta?

El ridică din umeri și îndepărtă de pe obraz câteva fire de iarbă.

– Sunt obișnuit să dorm direct pe pământ. Și nu voiam să-ți fie rece.

Se ridică și, cu toate că își dorea să îi întindă mâna și să o ajute, se mulțumi să strângă de pe jos păturile și se le ia sub braț.

– Foarte frumos din partea ta, îi spuse ea, zâmbindu-i recunoscătoare în timp ce-și dădea șuvițele rebele după urechi. Dar ideea prezenței mele aici e să te ajut pe tine să dormi, nu invers.

– Corect.

Faptul că îi reamintea de acel amănunt îi umbrea un pic din acea dimineață strălucitoare. Era acolo, cu el, doar pentru că făcuseră un târg. Ea voise să îi folosească fosta prăvălie o dată pe săptămână, iar el îi ceruse ajutorul ca să adoarmă. Probabil era genul de femeie care salvează păsări rănite și câini fără stăpân. Practic, el profitase de natura ei miloasă și-i implorase ajutorul, știind că nu-l va putea refuza. De aceea era acolo, cu el, și îi tolera compania... încă. Nu trebuia să-și îngăduie să uite asta.

Sophie se ridică, ținându-și coroana de flori în mână, și se întoarseră spre casă într-o tăcere plăcută. El o conduse pe intrarea secundară, prin holul principal unde pendula indica faptul că mai aveau jumătate de oră până la sosirea trăsurii.

– Nu vrei să mergi la tine în cameră și să te aranjezi? propuse el. Între timp o să văd ce găsesc de mâncare. Ne întâlnim în sufragerie.

– Perfect, spuse ea, ducându-și mâna la burtă. Revin degrabă.

El dădu o raită prin cămară și găsi câteva ouă fierte, un coș cu produse de patiserie și câteva fructe pe care bucătăreasa avusese inspirația să i le pregătească și să i le lase înainte să plece. Reese puse totul pe masa din sufragerie, pregăti veselă și tacâmurile din argint și o aștepta pe Sophie.

Câteva minute mai târziu, ea intră în încăpere. Purta o rochie roz-deschis brodată cu flori într-o nuanță mai închisă de roz și, în prezența ei, camera sobră și ternă semăna cu o petrecere în grădină. Își puse pelerina la ușă și-l lăsă pe Reese să îi tragă scaunul.

– Arată delicios! exclamă ea, luând degrabă o chiflă glazurată. Mărturisesc că sunt lihnită de foame.

În timp ce mâncau, ea îi puse câteva întrebări despre casă și despre grădină, iar el o întrebă despre copilărie, școală și materiile ei preferate. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să deschidă discuția despre subiecte importante sau delicate. Se apropia sfârșitul zilei lor împreună, iar Reese simțea că deja încep să își ia rămas-bun, cel puțin până în vinerea următoare. Dar când mai era puțin până să plece, Sophie se întoarse spre el.

– Pot să-ți pun o întrebare destul de îndrăzneață?

– Sigur, îi răspunse, sperând că întrebarea nu are legătură cu fratele lui, perioada lui pe front și alți demoni.

– Crezi că grădinarul tău ar fi deranjat dacă i-aș da o scurtă listă de lucruri care trebuie neapărat făcute?

– Nu cred că l-ar deranja. Cred că deja sunt aproape doi ani de când e imobilizat acasă. Sunt convins că nu are pretenția ca în acest răstimp grădina să rămână neatinsă.

– Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala. Iar sugestiile mele ar fi adus mici îmbunătățiri care să ajut acest loc minunat să-și recapete gloria de odinioară. Nu am nici cea mai mică intenție să o transform în altceva decât este, pentru că... ei bine, are ceva magic, așa cum e ea. N-aș vrea ca vreun angajat bine intenționat, dar mult prea zelos, să-i schimbe esența.

– Nu. Ne vom asigura că își păstrează aerul de lume de dincolo, pentru ca Hades să se simtă ca acasă, o tachină el. Ți-aș fi recunoscător pentru orice sugestie. Ce-ai vrea să se facă?

– Pot face o listă, spuse ea repede, punând șervetul pe masă. Trec aici toate instrucțiunile pentru cei care se vor ocupa de grădinărit.

– Prea bine.

Îi trase scaunul, o conduse la biroul lui și o invită să ia loc.

– Vezi că ai câteva scrisori pe care nu le-ai deschis, spuse ea arătând înspre trei plicuri.

– Da.

Erau de la aceeași femeie. Nu o cunoscuse, dar știa o mulțime de amănunte despre ea. Inclusiv că avea pletele de culoarea soarelui la apus și că avea pielea plină de pistrui ca un ou de prepeliță. Și că făcea cea mai bună tocană, dar și cea mai proastă budincă din Anglia. Cea mai recentă scrisoare de la ea sosise cu o zi înainte, dar celelalte așteptau pe birou de cel puțin o săptămână. Îl torturau și îl hăituiau. Dar nu se îndura să le deschidă. Așa că le aruncă într-un sertar și scoase o foaie de hârtie pentru Sophie. Câteva minute mai târziu, ea puse tocul jos și se ridică.

– Poftim, îi spuse, lăsând hârtia pe birou. Cred că este un început bun.

– Mulțumesc.

El se îndepărtă de fereastră, de unde privise spre intrare.

– Tocmai a venit trăsura.

Ar fi vrut să o întrebe unde credeau ai ei că e și dacă urma să se ducă direct acasă. Voia să știe dacă lordul Singleton se purta frumos cu ea și dacă ea îl privea cum îl privise pe el când îi dăduse coroniţa. Dar știa prea bine că nu era treaba lui.

– Ei bine, spuse ea cu veselie forțată, ne vedem vinerea viitoare, nu-i așa? În același loc și la aceeași oră?

– Da, răspunse el, dorindu-și ca zilele din săptămână să se dizolve. Ne vedem atunci.

Îi luă bagajul, o conduse afară și așteptă până când Sophie îi dădu vizitiului adresa. Apoi îl plăti și îi deschise portiera.

– Promite-mi că ai grijă de tine, îi spuse ea. Scoase o punguță din săculeț și i-o lăsă în mână. Ziua plimbă-te călare cât de mult poți, iar noaptea încearcă să dormi. Cu sau fără ceaiul de valeriană. În pat sau sub cerul liber. Doar... gândește-te la mine.

– Așa o să fac, spuse el.

În sfârșit, era o promisiune pe care știa că o poate respecta cu ușurință.

– Ești foarte agitată azi, spuse Lily, mijind ochii verzi înspre Sophie. Ca atunci când am ascuns o broască în patul domnișoarei Haywinkle, iar tu ai insistat să ne întoarcem în cameră și să salvăm biata vietate.

– Mă simțeam prost pentru domnișoara Haywinkle... dar și pentru broască, râse Sophie. Dar ai dreptate. Sunt cam agitată.

Se simțea așa de când vizitiul o lăsase acasă la Fiona, cu un ceas în urmă. Lily și Fiona îi erau mai curând surori decât prietene. Sophie nu obișnuia să aibă secrete față de ele.

Dar Reese era un secret mare. Cele trei femei se întâlniseră ca în fiecare sâmbătă ca să discute despre următorul text din rubrica *Răzbunarea debutantei*. Trecuseră imediat la treabă, așa că nu apucaseră să discute despre ce făcuse fiecare în săptămâna precedentă. Pentru Sophie, ultimele douăsprezece ore pe care le petrecuse cu Reese făceau să pălească tot restul lumii.

– Oare agitația ta are de-a face cu unde ai fost în noaptea trecută? întrebă Fiona, privind pe deasupra caietul de schițe.

Nu era pic de reproș în tonul ei. Sophie știa prea bine că nici Fiona, nici Lily nu ar judeca-o vreodată cu asprime, chiar dacă oricine altcineva ar fi făcut-o.

– S-a întâmplat ceva după întrunire?

– Da, recunoscu Sophie.

Se ridică și se duse la fereastra superbului atelier al Fionei și privi copacii care începeau să înmugurească.

– Am un nou proiect, continuă ea. Dar e doar ceva temporar.

Simți o împunsătură în inimă. Știa prea bine că odată ce urma să se anunțe logodna cu lordul Singleton, înțelegerea cu Reese avea să cadă.

– Sunt convinsă că în curând o să vă spun despre ce e vorba, adăugă Sophie, dar deocamdată nu sunt pregătită să vă împărtășesc.

Încă încerca să-și clarifice sentimentele față de Reese și nu avea încredere în ea însăși că va putea vorbi despre el fără să dezvăluie mai mult decât trebuia. Știa în schimb că Fiona și Lily urmau să o susțină, indiferent de situație. Că o vor încuraja să își asculte inima.

Numai că era un lux pe care Sophie nu și-l îngăduia.

Nu era cu putință să-și caute fericirea. Nu când viitorul familiei depindea de ea.

– Poți să ai încredere în noi și să ni te destăinui dacă și când vei dori, spuse Fiona cu sinceritate. Nu te-am presa niciodată să-ți dezvălui secretele.

– Vorbește în numele tău, te rog! interveni Lily, cu un zâmbet poznaș. Eu, una, vreau să știu totul.

– N-o băga în seamă, continuă Fiona, aruncându-i surorii ei o privire mustrătoare. Te cunoaștem și avem încredere în tine. Spre deosebire de... o anumită persoană de aici din încăpere, mai spuse ea, dând ochii peste cap în direcția lui Lily, tu nu te-ai implica niciodată în ceva ilegal sau nepotrivit.

– Bineînțeles că nu! făcu Sophie, poate un pic prea vehement.

Lily râse și își frecă mâinile, vizibil încântată.

– Domnișoară Sophie Kendall, o tachină ea, tu chiar ești implicată în ceva scandalos, și eu, una, de-abia aștept să descopăr despre ce e vorba.

Capitolul 12

În vinerea ce urmă, la ora 11 noaptea, Reese bătu la ușa fostului atelier de croitorie, simțindu-se mai bine în pielea lui decât fusese luni în șir.

Sfatul lui Sophie funcționase. Se forțase să bea ceaiul acela amar. Călărise și petrecuse timp ațipind în aer liber. Dar în primul rând petrecuse timp gândindu-se la ea.

Se gândise la ea în vreme ce petrecuse zilnic ore în grădină, urmărind lista de lucruri de făcut pe care ea o întocmise. Îi luase două dimineți să pescuiască din șanțul cu apă toate algele și resturile. Vopsise podețul. Curățase buruienile și tunsese plantele de pe marginea aleilor și în dreptul lui Rex. Când nu era sigur dacă să smulgă sau nu o tulpină, înclina mereu să o lase, pentru că știa că asta și-ar dori Sophie.

Când unul dintre angajați îl văzuse lucrând în grădină, se îngrozise și încercase să îl convingă să se ocupe el, dar Reese nu-i permisese. Își dorea acel proiect. Avea nevoie de muncă. Își dorea acea legătură cu Sophie. Fiecare durere de mușchi și de articulații îi amintea de ea și în acel fel îi era mai ușor să doarmă câteva ceasuri pe noapte.

Acum că ziua de vineri venise, își dorea ca timpul să treacă în ritm de melc. Trăsura aștepta la o stradă mai încolo, gata să îi ducă pe el și pe Sophie la conacul Warshire. Când, într-un sfârșit, o văzu zâmbindu-i și făcându-i cu mâna de la geam, simți cum i se strânge inima. Următoarele douăsprezece ore erau doar ale lor. Reese știa că va fi nerăbdătoare să revadă grădina, așa că imediat ce coborâră din trăsură îi duse bagajul în casă, luă o lopată și o conduse prin casă către ieșirea secundară.

Noaptea era caldă și înnorată, și cu greu se putea vedea ceva dincolo de lumina lămpii, dar Sophie părea să observe totul.

– Podețul! exclamă ea. Vai, Reese, negrul e perfect, formează un contrast minunat cu albul pietrei din care e sculptat Cerberul. Și îmi place și că acum e perfect vizibil, parcă și-a preluat rolul de câine al nostru credincios.

El încercă să nu zâmbească la auzul cuvântului „nostru", dar nu prea reuși.

– Mâine-dimineață o să vezi totul și mai în detaliu. Am făcut tot ce ai pus pe listă, așa că aștept să-mi dai următoarele indicații.

– Da, surâse ea, sunt sigură că mai sunt lucruri de făcut, dar vreau să mă mai gândesc, după ce voi petrece mai mult timp aici.

El își frecă bărbia, încercând să ascundă zâmbetul care îi înflorise pe buze la gândul că ea ar petrece mai mult timp la conacul Warshire.

– Ești obosită? o întrebă.

– Nu chiar. Înconjură încet pavilionul din piatră și se apropie de Reese. Tu?

– Nu, răspunse el. Mă gândeam că dacă nu te deranjează o plimbare, am putea merge să-ți arăt lacul.

– Sună minunat, dar mă tem că e prea beznă ca să se vadă mare lucru.

– De ce n-am încerca? Dacă e într-adevăr prea beznă, ne întoarcem în casă.

– N-are ce rău să facă, acceptă ea, ridicând din umerii supli. Iar o plimbare la ceas de seară poate fi un remediu bun împotriva insomniei.

– Dacă spui tu, zâmbi el, dorindu-și să o poată conduce de mână până la lac.

I s-ar fi părut ce mai firesc lucru din lume. În ultima vreme îi venea tot mai greu să se abțină să nu o atingă. Știa cumva că pielea ei era moale și caldă, iar apăsarea palmei ei într-a lui ar fi tocmai potrivită. Cu cât ajungea să o cunoască mai bine, cu atât tânjea după atingerea ei. Se gândea zi și noapte, și când muncea în grădină, și când zăcea în pat. Și voia să facă mult mai mult decât să o țină de mână. Uneori și Sophie îl privea ca și cum și-ar fi dorit, la rândul ei, să îl atingă. Poate i se părea, poate era o reflecție a propriilor dorințe, dar uneori superbii ei ochi albaștri păreau să strălucească de afecțiune și, parcă, de dorință.

Chiar dacă ar fi fost așa, Reese era hotărât să nu depășească limitele foarte clare impuse de ea. Era o chestiune de încredere, iar ceva îi spunea că singurul motiv pentru care Sophie lăsa din când în când garda jos cu el era că se simțea în siguranță. Cumva, întreaga lor relație depindea de încredere și nu voia să riște nimic, oricât de mult și-ar fi dorit să o ia de mână. Așa că se mulțumi să ia lampa și să o țină între ei în timp ce traversau pajiștea, coborau dealul și treceau de pâlcul de mesteceni unde petrecuseră noaptea în urmă cu o săptămână. O conduse printr-o zonă împădurită, apoi făcură un mic popas exact înainte să iasă dintre copaci.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

– Deloc, zâmbi el și ridică lampa. Urmează cărarea dintre acei doi copaci și apoi vei vedea lacul.

Sophie privi poteca, încercând să pășească în așa fel încât să evite crengile și micile pietre de pe jos. I se părea din cale-afară de drăguț din partea lui Reese că voia să îi arate lacul, dar nu-și imagina ce mare lucru ar fi de văzut, mai ales că era și o noapte fără lună. Era atât de beznă că spera ca nu cumva să pice direct în lac înainte să-l poată vedea. Dar părea că erau la câțiva metri de ieșirea din pădure. Desișul nu mai era atât de întunecat, iar o briză ușoară îi adia prin păr, făcându-i pielea din zona cefei să se înfioare.

– Uite, Sophie, îi șopti el la ureche. Privește în sus.

Ea făcu întocmai, iar privelișteа o amuți. La poalele unui povârniș, zeci de lampioane colorate atârnau de ramurile unui stejar bătrân aflat pe malul lacului. Luminile parcă dansau, reflectând în apă nuanțe de roșu, albastru, galben și verde. Sub stejar, un ponton din lemn se întindea câțiva metri peste lac. Pe marginea lui, alte lampioane luminau apa ca niște candelabre pentru un bal al sirenelor. Iar la capătul dinspre apă al pontonului erau așezate pături și perne multicolore.

Efectul era uimitor.

– Reese, șopti Sophie, cum ai reușit asta?

– Am vrut să-ți fac o surpriză. Îți place?

– Da, răspunse ea, cu vocea sugrumată de emoție. Îmi place la nebunie.

Inima îi era atât de plină de încântare și fericire că aproape o durea pieptul. Nu știuse până atunci că bucuria poate fi resimțită

astfel. Își atinse pieptul, chiar deasupra inimii, încercând să mai domolească durerea.

– Mergi și uită-te, o îndemnă Reese. E pentru tine.

– E pentru noi, spuse ea. Să mergem.

Își ridică ușor fustele și o luă la goană la vale, cât de repede îndrăzni, cu Reese pe urmele ei. Când ajunse la stejar, râdea, amețită și rămasă fără suflare de la cât era de încântată. Se sprijini cu spatele de trunchi, își lăsă capul pe spate și privi lampioanele de deasupra.

– Trebuie să le vezi de aici, îi spuse lui Reese. Parcă stai sub o umbrelă din curcubeie.

El râse și se apropie de stejar, sprijinindu-se cu spatele de cealaltă parte a trunchiului. Era atât de aproape de ea că îi simțea căldura mâinilor. Ambii aveau palmele lipite de trunchiul copacului. Doar un pic dacă le-ar fi mișcat, și degetele ei le-ar fi atins pe ale lui.

– Ai dreptate, confirmă el cu glas mângâietor. E ca o umbrelă din curcubeie.

Stătură așa câteva minute, spate în spate, despărțiți doar de trunchiul copacului, în propriul și coloratul lor cocon, ascultând zgomotul lin al apei care atingea malul. Și, cu toate că nu se atingeau nici un pic, Sophie îl simțea pe Reese de jur împrejur.

Era trunchiul aspru și solid de care se rezema. Iarba înaltă care îi gâdila picioarele. Aerul cald al nopții care îi săruta gâtul.

Într-un final, el vorbi:

– N-ai vrea să mergem pe ponton? Am pregătit acolo un coș cu mâncare. Probabil ești înfometată.

Ea se întoarse spre el. Lumina lampioanelor îl făcea periculos de masculin și de atrăgător, formându-i umbre sub obraji, nas și maxilar.

– Te-ai gândit la toate, spuse ea, impresionată. N-o să mai vreau să plec.

– Atunci nu pleca. Poți rămâne oricât dorești, Sophie.

Privirea lui era intensă și fierbinte, iar Sophie resimți din nou acea durere în piept. Reuși însă să zâmbească.

– Hai să profităm cât putem de această noapte.

– Da. Așa vom face, răspunse el, desprinzându-se de trunchiul stejarului.

Porni încet spre malul lacului, trecându-și degetele peste iarba înaltă. Reese o urma îndeaproape, dându-i însă suficient spațiu

și timp ca să exploreze locul după pofta inimii. Când ajunse la ponton, ea se opri ca să se bucure de priveliște. Scândurile din lemn îi sclipeau la picioare, luminate de lampioanele puse de-o parte și de alta. Păși pe ponton cu aceeași solemnitate și aceeași uimire cu care o mireasă pășește spre altar în ziua nunții.

Nu prea avusese timp să scrie în jurnal în ultima vreme, dar știa că va descrie acea noapte. Trebuia să redea cumva ce simțea în acele momente și să păstreze ceva din magia momentului, ca să se hrănească din aceste amintiri peste ani, când viața îi va deveni tragic de plictisitoare. Merse până la capătul pontonului, de unde aproape că se putea imagina plutind în mijlocul lacului. Acolo erau întinse păturile, înconjurate de zeci de mici perne. Peste una dintre ele, din mătase de culoarea safirului, era pus un buchet de bujori roz prinși cu o panglică din satin alb. Se lăsă în genunchi și ridică buchetul.

– Sunt florile mele preferate, îi spuse lui Reese. Nu-mi amintesc să fi văzut vreo tufă de bujori în grădină.

El zâmbi și se așeză pe cealaltă pătură.

– Nu sunt din Lumea de Dincolo. Sunt din... altă parte. Sunt pentru tine.

– Mulțumesc, suspină ea.

Deja își imagina florile presate între paginile jurnalului ei, alături de trandafirul galben și de coronița pe care deja le păstra ca amintire.

– Nu vrei să mănânci ceva? Poate și un pahar cu vin...

– Nu mi-e foame, dar servește-te, te rog. Și da, mi-ar plăcea foarte mult un pahar cu vin.

El turnă lichidul rubiniu în două pahare elegante și-i înmână unul.

– Să toastăm? propuse el.

– Cred că așa ar trebui.

O parte din ea își dorea ca el să spună ceva semnificativ și romantic... în timp ce o altă parte spera că nu o va face.

El se încruntă câteva clipe.

– În cinstea câinilor de pază pe nume Rex, a umbrelelor din curcubeie și în cinstea ta. O privi fix în ochi. E rândul tău, îi spuse.

– Să vedem, spuse ea ridicând paharul. În cinstea buchetelor de bujori, a nopților fără stele și în cinstea ta.

Ciocniră și gustară din vin.

Reese își întinse picioarele, se așeză pe o parte și privi apa liniștită. Sophie îi studie profilul, încercând să-i descifreze emoțiile care îi jucau în ochi.

– La ce te gândești? vru ea să știe.

El înghiți în sec și continuă să privească apa. Sophie se temu că nu avea să îi răspundă, dar într-un final el vorbi.

– Îmi aminteam de zilele pe care le-am petrecut aici cu Edmund. Înotam, pescuiam, ieșeam cu barca... o barcă ce lua mereu apă.

– Cred că îți lipsește teribil.

– Era un om care-i fermeca pe toți care îl cunoșteau. Era în largul lui și în ultima speluncă, și la un bal de înaltă clasă, și la parlament. Toată lumea îl iubea.

Reese luă o pietricică de pe ponton și o aruncă în apă.

– Nici că putea fi mai diferit decât mine, continuă el. Dar... era cel mai bun prieten al meu.

– Cred că îi semeni mai mult decât îți dai seama, replică ea. Pe mine m-ai fermecat.

Ultima propoziție îi scăpase, practic, de pe buze. Nu intenționase să spună acele cuvinte, dar nu le regreta. Reese merita să știe că și el era bun și blând, iar dacă trebuia să fie ea cea care îi pune în față oglinda în care să se vadă cum era cu adevărat, era mai mult decât bucuroasă să o facă.

– Nu sunt câtuși de puțin ca el, răspunse Reese pe un ton plat. Era un om de onoare, bun și cinstit.

– Și tu ești la fel.

Se aplecă înspre el, ca să-l facă să o privească.

– Și tu ai toate aceste calități, continuă ea.

– Nu știi totul despre mine, Sophie. Nu știi ce-am făcut. Crede-mă când îți spun că cel care ar trebui să fie aici acum e Edmund.

– Îmi pare rău că nu mai e, Reese. Îmi pare rău că ai rămas cu un asemenea gol în suflet. Dar ce știu fără urmă de îndoială e că mă bucur din inimă că ești aici. N-aș vrea să fiu aici lângă nimeni altcineva.

– În afară de Singleton, poate? Clătină din cap, dezgustat de sine însuși. Nu trebuia să spun asta, se scuză el. Nici nu sunt sigur de ce am făcut-o.

– Nu e nimic, spuse ea cu blândețe.

– Căsătoria a rămas în picioare?

Ea simți că i se strânge stomacul.

– Da. Dar ceea ce tocmai ți-am spus este adevărat. N-aș vrea să fiu aici cu nimeni altcineva decât cu tine.

El rămase tăcut, apoi dădu vinul peste cap și se ridică brusc.

– Unde te duci? întrebă ea.

– Să înot.

Își dădu jos cizmele.

– Chiar acum?

– Am nevoie să mă răcoresc.

Își dădu jos haina, apoi lavaliera.

Sophie își impuse să nu se uite când el apucă poalele cămășii și și-o trase peste cap. Apucă însă să îi vadă pieptul musculos, suplu, dar plin de cicatrici. Avea pielea bronzată și acoperită de broboane de sudoare, iar Sophie simți că îi lasă gura apă. Încercă să spună ceva, dar nu știa ce. Ce-i păsa ei dacă făcea o baie? Era o noapte caldă, iar el avea destulă energie de consumat.

O partidă de înot putea fi chiar ce-i trebuia ca să adoarmă mai ușor.

Dar vederea pieptului său gol avea șanse mari să o țină pe ea trează multe nopți la rând.

Capitolul 13

Reese rămase doar în pantaloni și se aruncă în apă cu capul înainte. Nu era o mișcare grațioasă, ci acrobatică și atletică. Dispăru sub apă preț de câteva clipe, apoi reapăru, aruncând stropi în toate părțile.

– Te deranjează dacă te las câteva minute singură? întrebă el, călcând apa natural, parcă fără pic de efort.

Sophie se lăsă spre marginea pontonului.

– Nu-ți face griji, îi spuse.

El se lăsă pe spate și începu să se îndepărteze de ponton.

– Mă întorc repede, îi promise, apoi se întoarse pe burtă și începu să înoate, tăind apa cu repeziciune.

Sophie îi urmări mișcările până când îl pierdu din ochi. Rămase pe pătură, bând vin și gândindu-se la cât de caldă se făcuse noaptea și la cât de îmbietoare părea apa. Poate dacă și-ar băga și ea vârfurile degetelor... Văzu o scară din lemn la marginea pontonului, se descălță, își ridică poalele fustei și păși cu grijă pe prima treaptă. Se ținu bine cu mâinile de marginile scării, îndoi un genunchi și se bucură cu vârful degetelor de răcoarea apei. Cu zece ani în urmă, când erau la școală, Lily și Fiona o treziseră în miez de noapte și încercaseră să o convingă să se furișeze din dormitor și să meargă la scăldat cu ele. Îi fusese prea frică. De întuneric, de vietățile din lac, de furia domnișoarei Haywinkle dacă s-ar fi aflat despre escapada lor. Până la urmă, Lily și Fiona se duseseră fără ea, iar Sophie regretase întotdeauna că ratase acel moment. Ele riscaseră, porniseră într-o aventură și rămăseseră cu o amintire ce-avea să le facă să zâmbească mereu. Iar Sophie... ei, bine, nu se alesese cu nimic de pe urma conduitei ei prudente și a deciziilor înțelepte. Cel mult cu o apropiată logodnă cu un bărbat pe care nu îl iubea. Ceva în ea se revoltă. Avea o a doua șansă și nu voia să-și petreacă următorii cincizeci de ani

întrebându-se de ce Dumnezeu rămăsese pe un ponton în loc să plutească pe apa minunată a acelui lac. Cu Reese.

La naiba! Avea să se scalde!

Urcă repede scara, își scoase acele de păr și slăbi legăturile laterale ale rochiei. Își dădu jos ciorapii și, înainte să aibă timp să se răzgândească, își dădu jos și rochia și rămase într-o cămășuță subțire din bumbac. Trase aer în piept. Dacă ar fi fost cu adevărat curajoasă, ca Lily, s-ar fi dezbrăcat de tot înainte să plonjeze în lac. Pe de altă parte, să înoate în cămășuță era, oricum, cel mai îndrăzneț lucru pe care se gândise să îl facă în acea noapte. Și avea să-i dea multe despre care să scrie în jurnal.

Genunchii îi tremurau puțin când se apropie de marginea pontonului. Era o înotătoare destul de bună, dar nu intenționa să exploreze zonele mai îndepărtate ale lacului. Avea de gând să rămână la o aruncătură de băț de lampioane. Și mai ales de scară. Dar voia să își demonstreze sieși ceva. De unde era, nu-l vedea și nici nu îl auzea pe Reese, dar îl știa acolo și știa că e în siguranță cu el. Tot ce-i rămânea de făcut era să sară în apă. Și să o facă așa cum trebuie, fără jumătăți de măsură. Făcu mai mulți pași în spate și numără în gând: *Trei... doi... unu!*

O luă la fugă și când ajunse la marginea pontonului sări și își strânse, în aer, genunchii la piept. Cămașa și pletele îi fluturară preț de o secundă interminabilă, apoi apa o înghiți cu totul. Cu inima bătându-i tare, se ridică la suprafață, își dădu părul pe spate și ridică o privire triumfătoare spre cerul nopții. Undeva, la distanță, Reese striga ceva, dar Sophie nu auzea ce spunea.

– Reese? îl strigă, la rândul ei.

– Sophie!

De data asta îl auzi strigându-i numele. Glasul îi era cuprins de panică.

– Sophie, rezistă! Vin acum!

Ea se întoarse în direcția din care se auzea vocea și începu să dea din mâini în aer.

– Nu-ți face griji! Sunt bine!

Însă el nu părea să o audă. Înota ca un rechin pornit într-un atac mortal, străbătând apa cu o putere și precizie care lui Sophie îi tăiau răsuflarea. Parcă se năpustea asupra ei. Parcă viața lui depindea de viteza cu care se mișca. Sau viața ei. Ea înotă până la scară, se așeză

pe treapta cea mai de sus și ridică brațele, încercând să îi atragă atenția înainte să facă apoplexie.

– Reese!

El se opri și o privi. Abia mai respira.

– Ce naiba faci?

– Exact ce faci și tu. Înot, ridică ea din umeri.

Reese se încruntă o fracțiune de secundă, apoi îi zâmbi larg.

– Înoți, repetă el.

– Înotam, se corectă ea. Până m-ai gonit, practic, din apă.

– Credeam că te înec! Încercam să te salvez.

Era o senzație dulce și învăluitoare, iar Sophie îi zâmbi și se lăsă din nou să se cufunde în apă. Dar adevărul trist era că nimeni nu o putea salva. Cel puțin nu în felul în care avea ea nevoie. Nu avea scăpare de la viitorul care îi fusese scris. Iar viitorul bătea la ușă. Începu să înoate spre lampioanele colorate atârnate de ramurile stejarului. Reese o urma îndeaproape, de parcă i-ar fi fost teamă că s-ar putea scufunda până la fundul lacului fără să mai iasă apoi la suprafață. Dar după ce își dădu seama că era capabilă să se țină la suprafață, păru că se relaxează un pic.

– Nu-mi vine să cred că tu, Sophie Kendall, ai sărit în lac, o tachină el.

Umerii lui imposibil de lați și netezi se flexau la fiecare mișcare a brațelor, făcând-o să-și dorească să-și treacă mâinile peste pielea lui.

– Ce e așa șocant? răspunse ea, stropindu-l în joacă. Te așteptai să stau cuminte pe ponton îl timp ce tu te bălăcești?

– În primul rând nu mă bălăcesc. În al doilea rând... da, cred că mă așteptam să stai cuminte pe ponton, recunoscu el. Dar mă bucur că mi te-ai alăturat. Înotul de unul singur nu e nici pe departe la fel de amuzant.

Alunecară pe luciul apei până se apropiară de stejarul bătrân de la mal. Lampioanele de pe ramuri străluceau ca un cufăr de smaralde, rubine, safire și aur.

– Aici apa nu e prea adâncă, îi spuse el. Dacă obosești, mai putem parcurge câțiva metri mai aproape de mal. Sau...

– Sau ce? întrebă Sophie, încercând să își mențină bărbia la suprafață.

– Sau te poți ține de mine.

– Reese...

Îi rostise numele ca un avertisment. Unul adresat ei, în primul rând.

– Numai ca ultimă soluție, preciză el. În caz că aveai neapărat nevoie.

– Nu cred că se va ajunge la asta, spuse ea, rămasă cam fără suflu.

– Slavă Cerului. Deci există o șansă să ies din lac cu virtutea intactă.

– Foarte amuzant! făcu ea, stropindu-l din nou.

De data asta, el îi răspunse cu aceeași monedă. Nu trecu mult și joaca se transformă într-un adevărat război al stropelii. El se băga la fund, o înconjura și apărea brusc la suprafață, luând-o prin surprindere cu un atac și împroșcând-o cu apă. De cealaltă parte, Sophie mergea pe strategia atacului construit cu răbdare și își temporiza stropelile pentru efect maxim. Aștepta ca el să scoată capul din apă ca să ia aer și chiar atunci îl împroșca în obraji. El râdea, un râs plin pe care ea parcă îl resimțea în pântec.

– Vei plăti pentru asta, îi promise Reese pe un ton pe jumătate jucăuș, pe jumătate senzual.

– Mai întâi trebuie să mă prinzi, îl tachină ea și, cu inima bătându-i nebunește, porni înot înspre ponton de parcă un monstru marin i-ar fi suflat în ceafă.

Reese intră în joc, dar nu sută la sută. Dacă ar fi vrut, ar fi prins-o din urmă în câteva secunde. Sophie ajunse la scară înaintea lui, dar victoria avea un gust amar. De parcă și-ar fi dorit, în adâncul inimii, ca el să o prindă. Urcă scara, respirând cu greu. Părul îi era lipit de umeri și de spate. Cămășuța i se lipise de coapse și de sâni. Faptul că erau lucruri perfect previzibile nu le făcea mai puțin problematice. Urcă pe ponton și rămase acolo, cuprinzându-și pieptul cu brațele. Reese urcă după ea, iar Sophie simți că o ia amețeala când îl văzu ieșind din apă. El îi dădu pătura lui.

– Poftim. Înfășoară-te cu ea.

– Mulțumesc.

Se acoperi pe umeri, ca și cum ar fi pus pe ea o haină, bucurându-se de senzația de căldură pe care i-o oferea. Epuizată, se așeză pe un colț al păturii rămase întinsă pe ponton și-i făcu semn lui Reese să i se alăture.

– Ai și tu loc, vino aici.

– Ești sigură?

Ea îl privi, uluită de imaginea pe care o oferea, cu pieptul gol și pantalonii uzi leoarcă. Nici un bărbat nu ar trebui să fie atât de atrăgător, atât de irezistibil.

– Da, sunt sigură.

Reese se așeză turcește, la fel ca ea. Picături de apă îi sclipeau pe umeri în lumina blândă a lampioanelor.

– Sophie, spune-mi un lucru, te rog, șopti el.

– Ce anume? întrebă ea înclinând capul.

– Cum de o femeie atât de inteligentă, de adorabilă și plină de pasiune ca tine nu s-a măritat până acum?

Sophie simți că obrajii îi iau foc.

– Nimeni nu mi-a furat inima... până acum.

Reese păru complet lipsit de reacție.

– Înainte de Singleton, vrei să spui.

Sophie clătină din cap. Îi era cu neputință să îl mintă.

– Inima mea nu-i aparține lordului Singleton.

– Atunci... de ce? întrebă el.

Sophie știa precis ce o întreba de fapt. De ce s-ar lega de bunăvoie de un bărbat pe care nu îl iubea?

– E complicat, îi răspunse, cu toate că era conștientă că, în realitate, nu era nimic complicat cu adevărat. Tata tinde să bea prea mult, și după o mulțime de decizii proaste în privința afacerilor, situația financiară a familiei mele e... nu grozavă.

– Îmi pare rău, spuse el, privind-o cu seriozitate și tandrețe în același timp. Știu ce urmări pot avea asemenea lucruri.

– Știi?

Presupusese că era bogat și se simțea ridicolă că nu îi dăduse prin minte că poate viața lui nu era tocmai ușoară. El ridică din umeri.

– Grijile despre bani sunt doar unii dintre demonii care mă țin treaz nopțile. În urmă cu câteva luni, când mi-a revenit titlul, proprietatea era în insolvență, iar documentele și actele contabile erau vraiște. Dar voi schimba toate astea, spuse el ferm.

– Sunt convinsă.

Sophie își dorea să fi avut câte un bănuț pentru fiecare dată când tatăl ei anunțase solemn că pusese la cale un plan care îi va salva pe toți.

– Așadar... vrei să te măriți cu Singleton pentru averea lui.

– Nu e vorba că aș vrea. Doar că trebuie.

– Parcă aveai o soră mai mare. De ce depinde de tine să faci o căsătorie avantajoasă?

– Mary a fost bolnavă când era mică și sănătatea ei e și acum fragilă. N-a petrecut mult timp în societate. Eu sunt singura speranță a familiei. Nu-mi pot ignora datoria de a îi ajuta... cu toate că mi-aș dori să pot.

– Înțeleg...

Glasul îi era atât de lipsit de emoție că părea fantoma bărbatului cu care se jucase în apă cu câteva momente înainte. Sophie avea nevoie ca el să știe ce însemna pentru ea, chiar dacă nu îi era încă foarte clar nici ei. Lăsă special pătura să-i cadă de pe umeri, iar cămășuța ei transparentă și subțire îi oferea privirii lui cu ce să se hrănească.

– Vreau să știi că n-am mai făcut asta în viața mea, îi spuse. N-am ieșit la scăldat în miez de noapte, în lenjerie. Și în mod clar nu mi-am petrecut noaptea cu un bărbat. Mi-am asumat riscuri cu tine, Reese. Un lucru foarte periculos.

– Nu ți-aș face vreodată rău, răspunse el privind-o cu intensitate.

– Nu intenționat.

Știa că așa stăteau lucrurile, dar deja suferea. Suferea din pricina durerii agonizante de a dori ceva cu tot sufletul și de a nu putea avea. Niciodată.

– Mi-aș dori să am libertatea de a-mi urma inima. Îmi pare rău că n-o pot face, recunoscu ea.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze. Am știut de la bun început că ești promisă altuia. Și, cu toate astea, ai fost suficient de bună să mă ajuți.

– Dar? întrebă ea, intuind că mai urma ceva.

– Dar acum am parte de altă tortură, Sophie. Vreau să te ating.

Mărturisirea lui o făcu să se înfioare de dorință. Ce simplu ar fi să se aplece spre el și să-și lipească buzele de ale lui. Doamne, cât își dorea... și totuși, nu îndrăznea.

Dar poate se puteau întâlni undeva la mijloc. Ridică buchetul de bujori și scoase unul din strânsoarea panglicii de mătase. Îl duse la buze și-i inspiră aroma. Reese tăcu, urmărindu-i fiecare mișcare.

– Nu ne putem atinge, îi spuse ea, cu glasul plin de regret. Dar asta nu înseamnă că nu te simt. În briza nopții, în pătura moale... în această floare.

Înainte să se răzgândească, îl atinse pe obraz cu floarea. Apoi, încet, îi urmări conturul chipului. Apoi trecu petalele peste buzele lui și savură geamătul pe care i-l provocă.

– Vezi? șopti ea. Suntem conectați în mai multe feluri decât știai.

Capitolul 14

Reese simțea că îi fierbe sângele în vene.

În fața lui, Sophie stătea ca o nimfă, cu părul blond și umed pe umeri și pielea strălucitoare. Materialul subțire care o acoperea părea cusut pe ea, nelăsând mare lucru imaginației. Iar imaginația lui lucra intens. Numai că Sophie avea dreptate. Conexiunea dintre ei era dincolo de cea fizică. Din nefericire, cu cât se apropiau, cu atât o dorea mai mult. În toate felurile. Arătă spre floarea roz de pe coapsa ei expusă în toată frumusețea.

– Îmi dai voie?

Ea își umezi buzele cu limba.

– Da, desigur, încuviință într-un sfârșit, apoi îi întinse bujorul.

El îl luă, apoi o privi pe Sophie în ochi, câteva secunde.

– Sophie Kendall, pentru mine ești mai misterioasă decât o sirenă și mai necesară decât soarele. Ești tot ce mi-aș fi dorit și mult mai mult decât merit.

– Reese... nu-i adevărat, spuse ea încet.

– Ba e foarte adevărat, insistă el. Am nevoie să înțelegi și să crezi ce-ți spun. Dacă aș fi un bărbat de onoare, te-aș îndepărta ca să te protejez de toate astea... De tot ce e între noi. Dar sunt un ticălos egoist, iar tu... ești irezistibilă.

Ea întredeschise buzele, iar ochii i se umplură de lacrimi. Reese prinse strâns floarea între arătător și degetul mare, urându-se deja pentru ce avea să facă.

– N-o să-ți fac rău. N-o să încalc regulile pe care le-ai stabilit. Dar poți fii sigură că voi primi orice ești dispusă să-mi dai.

– Mi se pare corect, surâse ea.

O, Doamne... de-ar ști ea...

El folosi floarea ca să îi mângâie bolta tălpii, cu mișcări de dute-vino. Degetele ei se mișcară involuntar. Sophie oftă, dar nu se retrase.

– Cum a fost? murmură el.

– Neașteptat de... incitant, spuse ea, după o scurtă pauză în care căutase cuvântul potrivit.

– Și abia ne-am pornit, spuse el, plin de speranță și, poate, și de un pic sigur pe el.

Cu mișcări lente, o atinse cu petalele delicate ale florii, urcând dinspre gleznă spre genunchi și de acolo către coapsă. Sophie rămase nemișcată. Nici respirația nu i se mai auzea.

– Reese! suspină, iar numele lui suna, de pe buzele-i înfiorate, ca o rugăciune.

– Nu vrei să te întinzi? îi ceru el. Întinde-te și încearcă să te relaxezi.

Ea puse o pernă sub cap, se întinse pe o parte și zâmbi.

– Se pare că rolurile s-au inversat. Ar trebui ca eu să-ți spun să te întinzi și să te relaxezi.

– Atunci mă întind și eu, spuse el, sprijinindu-se într-un cot, cu fața spre ea.

Ea îi aruncă o privire intensă și senzuală, așteptându-i următoarea mișcare.

– E posibil să mă omori cu zile, râse el. Și dacă așa va fi, nici că mă pot gândi la o moarte mai plăcută.

– Dar n-am făcut nimic! se apără ea, ușor ofensată.

Erecția lui intensă și foarte vizibilă demonstra contrariul.

– Era un compliment, o liniști el, trecând floarea peste fruntea ei încruntată. Închide ochii, Soph.

Ea făcu întocmai, iar pe buze îi înflori un surâs.

– Prea bine. Dar sunt cooperantă doar pentru că sunt teribil de obosită... după ce te-am învins la cursa de înot.

El râse ușor.

– Asta e discutabil, comentă el, mângâindu-i ochii, obrajii și bărbia cu petalele.

– E atât de... plăcut... suspină ea.

– Imaginează-ți că te ating eu, îi șopti Reese. Că degetele mele se plimbă peste pielea ta. Că buzele mele le ating pe ale tale.

Petalele îi atinseră umărul gol, apoi brațul și palma.

– N-ar trebui să spui astfel de lucruri, îl tachină ea.

– Vorbitul nu încalcă regulile, chicoti el. Plus că... ce am spus? Nu e nimic nelalocul lui.

– Nu?

– Nu. Lucrurile nelalocul lor le păstrez pentru mine. În mintea mea e o aglomerație mare de gânduri nepotrivite.

De exemplu, chiar în acel moment se imagina desfăcându-i cămășuța și cufundându-și fața între sânii ei, apoi continuând mai jos, spre abdomen, apoi desfăcându-i coapsele și...

– Reese?

El se mișcă ușor, căci erecția i se intensificase.

– Da?

– Îmi imaginez ce mi-ai spus tu, că atingerile pe care le simt sunt ale tale. Și sunt convinsă că ar fi și mai plăcut în realitate...

– Sigur ar fi! confirmă el.

– Da. Ei bine, sunt convinsă că nu m-aș putea simți așa cu altcineva.

Reese înlemni doar la gândul că ea ar putea fi cu altcineva.

– Gândești prea mult, spuse, mai mult pentru el decât pentru ea. Simte și atât.

Trecu floarea peste curbura sânilor ei și înțepeni văzând-o că începe să tremure.

– E prea mult? o întrebă.

– Nu.

Ea deschise ochii și îl privi direct.

– Știi ce este *Răzbunarea debutantei?*

El clătină din cap.

– Orice-ar fi, sună ieșit din comun.

– Așa și e, spuse ea cu mândrie în glas. E o rubrică dintr-un ziar în care femeile primesc sfaturi despre chestiuni sentimentale și alte teme care nu se discută de obicei în lumea bună.

– Și ce sfat ar da acum *Răzbunarea debutantei?* întrebă el, trecând floarea peste liniile delicate ale gâtului ei.

– Sfatul ar fi să-ți faci cunoscute dorințele, spuse ea, de parcă ar fi citat din articol. Să ceri ceea ce-ți dorești.

– Și ce-ți dorești, Sophie?

– Îmi doresc... îmi doresc să cobori mai mult.

Se ridică în picioare, își trase bretelele cămășuței de pe umeri și și-o coborî până la mijloc. Era, fără doar și poate, cea mai frumoasă femeie pe care îi fusese dat să o vadă. Era plină de grație, de bunătate și de curaj. Luptase alături de bărbați curajoși, iar Sophie era

cel puțin pe măsura lor, în felul ei. Știa ce înseamnă sacrificiul și onoarea. Le trăise pe propria piele. Și iat-o acum, la zeci de centimetri de el, dezgolindu-se în fața lui, pentru el. Pielea ei luminoasă și imposibil de fină implora să fie atinsă. Sânii ei micuți și perfect rotunzi îl făceau să-și piardă suflarea.

– Aș face orice pentru plăcerea ta, spuse el cu convingere. Orice.

– Știu, răspunse ea, înfiorându-se ușor. Și am încredere în tine.

– Bine.

Luă un alt bujor din buchet, precum și banda din mătase. O legă imediat sub petalele florii, lăsându-i capetele libere. Apoi se folosi de plantă și de panglica de mătase ca să facă tot ce și-ar fi dorit să facă folosindu-și gura și mâinile. Îi mângâie gâtul și trasă o linie prelungă și senzuală de-a lungul abdomenului ei. Insistă sub sâni până o făcu să geamă, apoi făcu mici cercuri în jurul sfârcurilor până când o simți că se tensionează ușor.

– E mai bine? o întrebă în șoaptă.

– E mai bine, răspunse ea, privindu-l pe sub pleoapele grele. Și mai rău, în același timp.

– Știu, recunoscu el.

Era înnebunit și el de dorință, dar acele momente erau doar pentru Sophie. O privi în ochi, iar ea se cutremură de parcă ar fi atins-o cu buzele și limba. Continuă să o tortureze cu mișcări ușoare ca fulgul, crescând gradual intensitatea apăsării până când ea scânci. Atunci își îndreptă atenția spre celălalt sân, copleșindu-l cu la fel de multă atenție. Pieptul lui Sophie se înroșise, buzele pline erau întredeschise, iar pupilele îi deveniseră uriașe, ca ale unei pisici în noapte. Era practic beată de dorință. Nevoia de a-l avea era copleșitoare. Chinuitoare. Reese știa că nu i-ar fi greu să o convingă să renunțe la reguli. Dar nu putea face asta. Deja își făcea griji că ea va regreta acea noapte. Nu voia să riște să o sperie, să o îndepărteze. Faptul că știa, săptămână de săptămână, că ea va reveni era singurul lucru care îl ținea în toate mințile. Singura lui insulă de normalitate.

Desigur, știa că timpul lor împreună era limitat. Dar refuza să se gândească la asta. Atât cât încă putea. Era nevoie să domolească focul, flăcările ce ardeau între ei.

– Nu vrei să te întinzi la loc? sugeră el.

Ea își lăsă capul pe pernă, iar el o înveli.

– E târziu, îi spuse. Și ai avut o zi lungă. Odihnește-ți ochii și visează la umbrele din curcubeie. Ne vedem de dimineață.

Ea îi zâmbi cu recunoștință, se cuibări sub pătură și închise ochii. El o văzu cum se relaxează, ușor-ușor, iar respirația îi devine egală. Și exact când ea era pe cale să adoarmă, o atinse pe obraz cu floarea, în cel mai delicat sărut cu putință.

– Noapte bună, Soph.

Capitolul 15

O picătură rece îi căzu lui Sophie pe obraz, dar se simțea prea bine, prea mulțumită să se obosească să o șteargă. Soarele abia începea să răsară. Îmi mai putea îngădui câteva ore bune de somn. Numai că o altă picătură îi nimeri obrazul. Și încă una. Curând nu mai putu să ignore atacul. Deschise ochii, nemulțumită, și îl văzu pe Reese deja în picioare, punându-și cămașa și adunându-i și ei hainele.

Hainele pe care era limpede că *nu* le purta.

Își duse mâna la piept și gestul îi confirmă că era aproape goală în totalitate. Simți că obrajii încep să îi ardă, în ciuda ploii răcoroase. Încă sub pătură, se foi până când își strecură brațele sub bretelele cămășuței, se ridică în capul oaselor și încercă să își pună în ordine pletele cârlionțate. Reese o privi și zâmbi.

– Bună dimineața, domnișoară Kendall.

– Cred că tavanul camerei mele are o spărtură, glumi ea.

– Iertați-mă, domniță. O să-i reclam asta proprietarului, cu prima ocazie. Până atunci, cred că ar fi bine să îți găsim altă cameră.

– Dar îmi place camera asta, spuse ea, strâmbându-se în glumă.

Reese privi apa lacului, în care picăturile de ploaie cădeau ca niște mici pietre.

– Cred că putem găsi una mai bună. S-ar putea chiar să reușesc să-ți obțin o cameră care are... ține-te bine... saltea de pat!

Ea își masă ceafa.

– Sună absolut banal și, în același timp, foarte tentant.

El își puse cizmele și luă hainele ei sub un braț.

– Ți-aș propune să facem întrecere până la casă, dar n-aș vrea să pierd din nou.

Sophie se ridică, se încălță și își puse pătura ca un fel de mantie.

– Bună idee, spuse ea, ridicând firul de bujor și panglica de mătase.

Se strecură cu abilitate pe lângă el și porni pe ponton, înspre mal.

– Vezi tu, sunt o înotătoare impresionantă, dar o alergătoare chiar mai bună, adăugă ea, clipind cu prefăcută inocență.

Lăsă pătura să cadă și o rupse la fugă la deal, înspre pădure, cât o țineau picioarele. Reese râse și porni pe urmele ei, când trecând la conducere, când lăsând-o să i-o ia înainte din nou. Ajunseră la conac uzi leoarcă și cu răsuflarea tăiată. El lăsă păturile ude pe podea, în bucătărie, făcu focul și-i puse ei hainele ude pe spătarele scaunelor.

– E încă devreme, îi spuse. Dacă vrei, te mai poți odihni în camera ta încă o oră-două.

Sophie clătină din cap. Inima îi bătea prea tare ca să ia măcar în calcul ideea de somn.

– Nu sunt obosită. Dar tu?

– Nici eu. Am dormit foarte bine noaptea trecută. Mulțumită ție.

Ea deschise gura ca să spună că nu avea nici o legătură cu faptul că el putuse dormi, dar decise să se abțină. Reese chiar credea că ea îi era de ajutor și poate, cumva, chiar îi era. Se apropie de foc și își împreună brațele.

– N-ai vrea să faci o baie fierbinte? întrebă el. Aș putea să ți-o pregătesc la tine în cameră.

Ea râse.

– Sună divin, dar e prea mare bătaia de cap. Ai uitat că le-ai dat liber angajaților?

– N-am uitat! exclamă el, destul de jignit. Mă voi ocupa chiar eu.

Aprinse cuptorul și puse câteva vase cu apă pe el, după care își îndreptă din nou atenția asupra ei.

– N-ai vrea să te duci sus și să te înfășori cu o pătură? Îți aduc apa în scurt timp.

– Nu trebuie să te deranjezi, Reese.

– Dar vreau! zâmbi el. Tu ai grijă de mine de ceva vreme. Acum lasă-mă să am și eu grijă de tine.

Lui Sophie i se puse un nod în gât. Tânjise dintotdeauna după o relație care ar funcționa în acel fel. După un partener care i-ar acorda mici atenții cum ar fi să îi pună lapte în ceai sau să îi maseze mâinile când i-ar fi frig. Dar nici într-o mie de ani nu ar fi îndrăznit să viseze că un conte incredibil de chipeș s-ar oferi să îi pregătească baia.

– Insist, spuse el, iar când ea tremură, el își încrucișă brațele la piept, ca și cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva să o ia în brațe să o încălzească.

– Mulțumesc. Acum cred că ar fi nimerit să mă duc sus și să mă usuc.

Fața lui se lumină.

– Cât timp aștepți, ai putea arunca o privire în grădină. De la fereastra dormitorului meu se vede excelent. Camera e ceva mai departe pe hol, după a ta.

– Nu te deranjează să intru la tine în dormitor? întrebă ea.

El îi aruncă un zâmbet seducător, care îi făcu genunchii să tremure.

– Chiar e nevoie să întrebi?

Sophie înghiți în sec.

– Voiam să spun... în sensul că ești o persoană discretă, care ține la chestiunile sale private.

El veni atât de aproape că îi vedea părul de pe brațele musculoase strânse la piept.

– Ca să fim bine înțeleși, spuse el rar, ești bine-venită în camera mea oricând dorești. Și poți face acolo orice dorești. Absolut orice dorești.

Cerule mare! În urmă cu câteva secunde era înfrigurată, iar acum avea nevoie să-și facă aer cu un evantai.

– Foarte generos din partea ta, reuși ea să îngaime. Dar cred că mă voi mulțumi să admir grădina.

– Cu ocazia asta îmi mai poți face o listă cu ce îmbunătățiri mai trebuie să-i aduc.

Ea mijii ochii, surprinsă de exprimarea lui.

– Să-i aduci? Tu?

El îi ignoră întrebarea.

– Îmi poți folosi biroul și ia-ți de acolo orice îți trebuie.

– Prea bine, răspunse ea gânditoare. Atunci... ne vedem sus, ceva mai târziu.

Se grăbi la ea în cameră, își dădu jos hainele ude și se îmbrăcă în cămașa de noapte pe care o avea pregătită în bagaj. Puse cu grijă bujorul și panglica în bagajul ei, apoi porni spre camera lui Reese.

Cu toate că îi dăduse asigurări că era bine-venită, avu o ezitare când ajunse în dreptul ușii. Să treacă pragul dormitorului unui

gentleman era o oportunitate monumentală, dar starea ei de nerăbdare și de agitație nu provenea doar din acel motiv. Cu cât afla mai multe despre Reese, cu atât ținea mai mult la el. Și cu cât ținea mai mult la el, cu atât mai dificil avea să-i fie să-și ia rămas-bun. Totuși, nu putea rezista tentației și ocaziei de a afla mai multe despre el.

Dormitorul era curat, ordonat și foarte puțin decorat. Unul dintre pereți oferea o imagine extrem de austeră. Pe poliţele de deasupra șemineului erau doar un ceas mic, din aur, și un sfeșnic cu o lumânare în el. O cuvertură albastru-închis, cu perne asortate, acoperea patul mare. Lipsea orice extravaganță, orice element decorativ.

Totul era ordonat și pe principiul strictului necesar. Așa cum și-ar fi imaginat ea că arată o baracă de armată. Într-un colț al camerei era biroul din mahon pe care nu se vedea decât o mică pictură înrămată. Sophie se apropie, dar bănuia deja cine apărea în portret. Edmund. Într-adevăr, tânărul din imagine era o versiune mai rafinată, mai de lume a lui Reese. Era un gentleman chipeș, pe la 25 de ani, cu privirea inteligentă și plină de o încredere la limita aroganței.

Era fratele pe care Reese îl idolatriza și cu care se temea că nu se va putea compara vreodată.

Puse cu grijă portretul la loc, apoi se uită în jur în căutarea altor obiecte personale – cărți, medalioane sau orice ar putea-o ajuta să îl înțeleagă pe Reese. Văzu un brici de bărbierit pus pe un prosop lângă vasul de spălat și o lampă pe noptiera de lângă pat. Alte obiecte îi treziră însă curiozitatea, o cheie din alamă și doi epoleți poleiți cu aur. Își imagina cu ușurință epoleții aceia pe umerii uniformei stacojii în care, era convinsă, Reese arăta extrem de bine, deopotrivă chipeș și dur, intimidant.

Nu îl văzuse vreodată purtându-se violent, dar era convinsă că în condiții de luptă Reese era absolut admirabil. Ceva îi spunea că, atunci când la mijloc erau principiile lui, prefera să moară decât să se dezică de ele. O trecu un fior rece și îi mulțumi în gând lui Dumnezeu că zilele lui în armată se încheiaseră.

Se întreba de la ce era cheia de alamă, dar o lăsă pe birou și se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte draperia gri și privi afară. Ploaia se mai domolise. Cerul era încă acoperit de nori, dar razele soarelui începeau să își facă loc. Într-adevăr, priveliștea asupra grădinii era ieșită din comun. De la etajul al doilea al casei vedea

atât fiecare zonă a grădinii, în parte, cât și imaginea de ansamblu. Arăta cu mult mai bine decât data precedentă. Buruienile nu mai împânzeau aleile. Apa din șanț curgea liberă, iar podețul era vopsit și aproape că strălucea. Secțiunea din grădină unde se înălțau plopii arăta intimidant, așa cum și trebuia, iar de cealaltă parte zona cultivată cu asfodel părea la fel de încântător de stranie. Iar cea mai misterioasă parte a grădinii strălucea imediat sub pavilionul principal, promițând magie și frumusețe deopotrivă. Sophie vedea clar evoluția și deja avea câteva idei să o încurajeze. Dornică să își pună ideile pe hârtie, se așeză la birou și deschise sertarul de sus ca să-și pregătească hârtia și celelalte ustensile. Găsi cerneală, toc și... un mic teanc de scrisori. Dacă nu se înșela, erau aceleași pe care le văzuse la intrare în urmă cu o săptămână. Și iată-le, din nou. Nedesfăcute. Cu sigiliul din ceară intact. Ezită, preț de câteva clipe, apoi le luă și le cercetă cu atenție. Erau trei plicuri cu același expeditor. Scriitura era feminină, elegantă, iar numele trecut pe plicuri era „Doamna S. Conroy".

Era limpede că Reese evita sau amâna să le citească, dar oare de ce? Sophie nu putea să nu se gândească la posibilitatea ca acea femeie să fie o fostă iubită... sau poate o actuală iubită. Sophie nu avea nici un motiv și nici un drept să fie geloasă.

Și, cu toate astea, un sentiment neliniștitor îi răvășea sufletul. Își spuse că el era chiar acum jos, pregătindu-i baia, și că dintre ei doi *ea* era cea care urma să se logodească în curând cu altcineva. Oftă și începu să-și noteze ideile pentru grădină. Când termină, puse la loc tocul și hârtia, dar își lăsă notițele pe birou. Tot acolo rămaseră și scrisorile nedesfăcute.

Când se întoarse la ea în cameră observă că Reese pusese cada de baie în dreptul șemineului și făcuse focul. Îi pregătise și două prosoape groase și moi. Chiar atunci el intră cu o găleată de apă fierbinte pe care începu să o toarne în cadă.

– Chiar la momentul potrivit, îi spuse el. Am pus alături și niște apă rece, în caz că asta ți se pare prea caldă.

– Mulțumesc, Reese, spuse ea, mai mult decât impresionată de grija lui. De-abia aștept.

– Nu ai pentru ce, ridică el din umeri.

Cu mânecile cămășii suflecate și barba de o zi, arăta tocmai ca un erou negativ. Doar când se uita la el, simțea fluturi în stomac.

– Ba cu siguranță am pentru ce. Gestul tău contează mult pentru mine.

– Ei, bine... se fâstâci el, lucru care nu îi era deloc în obicei. Te las să te bucuri de baie. După ce termini, mă găsești în salon.

– Poți să rămâi, spuse ea înainte de a se putea controla. Vreau să spun că, având atât de puțin timp împreună, ai putea rămâne ca să... vorbim. Nu m-ar deranja câtuși de puțin.

El înlemni în pragul ușii. Flăcări de pasiune îi ardeau în priviri.

– Nu cred că ar fi o idee bună.

– Poate ai dreptate.

Ea se așeză pe marginea căzii și își trecu degetele prin apa delicios de caldă și scoase un suspin de plăcere.

– Dar am încredere în tine, mai spuse ea.

– Știu, răspunse el cu toată seriozitatea. Și vreau să ai și în continuare.

Strânse buzele și murmură o înjurătură, apoi ieși și închise ușa.

O oră mai târziu, Sophie purta o rochie curată și uscată. Hainele din ziua precedentă fuseseră strânse și puse în bagaj. Ea și Reese așteptau pe treptele conacului Warshire, iar trăsura se vedea deja apropiindu-se.

– Ai observat că de la săptămână la săptămână despărțirea devine tot mai grea? îl întrebă ea.

– Mda.

Reese își trecu o mână prin părul blond nisipiu. Arăta nemulțumit și imposibil de frumos.

– Pot să îndur despărțirea câtă vreme știu că te vei întoarce în următoarea săptămână, adăugă el.

– Bineînțeles, îl asigură ea. În caz că nu apare ceva neașteptat.

– Neașteptat?

O privea cu neîncredere și parcă un pic temător, făcând-o să înghită în sec.

– Nu anticipez că va interveni ceva și că nu ne vom mai putea întâlni ca de obicei, dar trebuie să înțelegi cât e de riscant pentru mine. Pur și simplu, nu vreau să fac promisiuni pe care e posibil să nu le pot ține.

– Știu. Și înțeleg. Ultimul lucru pe care îl doresc e să ai de suferit din pricina mea. Vom fi cu băgare de seamă.

Trăsura se opri pe aleea din fața casei, iar pe Sophie o trecu un fior de panică la gândul că nu se folosiseră cum trebuia de timpul petrecut împreună. Că nisipul din clepsidra care măsura cât le mai rămânea din relația lor se termina prea repede. Își dorea să vorbească despre ce se petrecea între ei, dar era mai ușor să discute despre chestiuni mai curând inofensive. Despre grădină, de pildă.

– Ți-am lăsat pe birou o listă cu propuneri de îmbunătățire a grădinii, îi spuse.

– Consideră-le deja puse în practică.

Sophie își făcu curaj și continuă să vorbească:

– Ți-am mai lăsat și altceva. Scrisorile pe care le țineai în sertar. Nu vreau să fiu indiscretă, dar e vreun motiv special pentru care nu le-ai deschis?

Reese se crispă vizibil și unda de afecțiune dintre ei se răci brusc.

– Da. Există un motiv.

Dacă vizitiul nu ar fi așteptat-o deja, Sophie ar fi pus un pic de presiune. Ar fi încercat să afle mai multe. Dar pumnii lui strânși, privirea goală și bărbia încordată transmiteau clar că Reese nu era câtuși de puțin dornic să îi dea amănunte despre scrisorile nedesfăcute.

– Nu trebuie să-mi împărtășești totul.

Era adevărul și spunea acele cuvinte din toată inima, cu toate că o întristau puțin. Ea, una, nu îi putea spune despre *Răzbunarea debutantei*. Sau despre Ascunzătoarea Debutantei. Iar el nu îi spunea nimic despre scrisori. În ultimele săptămâni se apropiaseră, dar poate că tocmai intraseră într-un impas. Într-un blocaj.

Când văzu că nu primește răspuns, Sophie oftă, își luă bagajul și coborî încet treptele. Ținu capul sus ca nu cumva el să își dea seama cât o rănise cu tăcerea lui. Îi dădu vizitiului adresa Fionei și vru să urce în trăsură.

– Sophie!

Se întoarse. Reese cobora scările în urma ei și se opri când ajunse la un pas de ea.

– Săptămâna viitoare, spuse el, întreabă-mă despre scrisori și... o să... o să încerc să îți povestesc despre ele, încheie cu glas sugrumat.

Ea dădu din cap și-i zâmbi recunoscătoare. Zidul ce se ridicase între ei era încă acolo, dar lui Sophie i se păru că parcă se cutremurase și începuse să se prăbușească un pic.

– Așa rămâne, Lord Warshire. Pe săptămâna viitoare!

Capitolul 16

– Cum a fost întrunirea de seara trecută? întrebă Fiona.

– Hm?

Sophie ridică privirea de la ghiveciul cu flori pe care îl uda. Roşi când îşi dădu seama că ea, Fiona şi Lily trebuia să facă planul pentru următorul articol din rubrica *Răzbunarea debutantei*.

Fiona ridică o sprânceană şi afişă un zâmbet atotştiutor.

– A fost vreo temă care s-a bucurat de un interes special la cea mai recentă întâlnire?

Sophie se încruntă, încercând să îşi amintească. Întrunirea i se părea că avusese loc în urmă cu o eternitate, dar câte ceva tot îi revenea în memorie.

– A fost o dezbatere vie despre ce ne-am dori, un bărbat care să facă un gest mare, semnificativ, sau mai multe gesturi mărunte şi atente.

Lily stătea aşezată pe birou, legănându-şi picioarele şi cugetând la posibilul răspuns.

– De ce trebuie să fie ori una, ori cealaltă? Cred că partenerul potrivit trebuie să fie capabil de ambele.

– De acord, spuse Sophie, iar în minte îi jucau lampioane colorate, coroniţe de flori şi căzi de baie aburinde. Dar, de dragul disputei, ce-ai face dacă ar trebui să alegi?

Fiona ridică privirea.

– Eu aş alege gesturile mici şi pline de atenţie. Au însemnătate mai mare.

– Eu merg pe gesturi rare şi memorabile, replică Lily, pentru că de ele o femeie îşi va aminti tot restul vieţii.

În timp ce vorbea, îşi trecea palmele peste superbul ei birou, un cadou-surpriză de la soţul ei.

– Dar tu, Soph? Ce ai alege? o întrebă Lily.

– Cred că gesturile mărunte. Mai mult decât orice mi-aș dori pe cineva care să mă țină de mână și din când în când să mă strângă ușor, ca să mă reasigure că este acolo.

Preț de câteva secunde, în atelierul Fionei se lăsă tăcerea.

– Am sentimentul că te gândești la cineva în mod special, vorbi Fiona. Vrei să ne povestești acum despre el?

Sophie se așeză pe canapea și își sprijini capul pe perne. Se gândea cât de ușurată ar fi să le mărturisească prietenelor ei ceea ce simțea pentru Reese.

– Există cineva la care țin și care cred că ține la mine. Am petrecut deja timp împreună... Singuri.

Fiona lăsă pensula jos și se așeză lângă Sophie.

– Să înțeleg că te-ai răzgândit în ce-l privește pe lordul Singleton?

Sophie clătină încet din cap.

– Nu mă pot răzgândi. Situația financiară a familiei mele devine tot mai dificilă de la zi la alta. Iar acest bărbat pe care l-am menționat... nu e în poziția de a ajuta, chiar dacă ar dori să o facă.

Fiona o atinse cu blândețe.

– Aș vrea să fii de acord ca eu și Gray să te ajutăm. Acum două seri chiar a făcut din nou sugestia asta, la cină. Nu ți-am pomenit de discuție pentru că știu ce părere ai, dar dacă te-ai răzgândit cumva...

– Nu, o întrerupse Sophie. Părinții mei sunt prea mândri să accepte. Probabil că și eu. Poate e demodat, dar nu vreau să mă bazez pe generozitatea prietenelor mele, chiar dacă sunt prietene minunate, oftă ea. Problema nu va dispărea cât ai bate din palme. Chiar dacă aș putea, prin vreo minune, să-i achit tatei datoriile chiar azi, felul lui de-a fi și tendințele despre care știți prea bine îi vor aduce apoi și alte necazuri. Spre binele familiei mele, trebuie să fac o căsătorie avantajoasă, și asta cât mai curând. Se poate și mai rău decât lordul Singleton, încheie ea ferm, ca și cum încerca să se convingă pe sine.

Lily se dădu jos de pe birou și începu să se plimbe prin cameră.

– Dar cum e cu acest bărbat la care ții? întrebă ea. Dacă banii nu ar fi o problemă, ar fi potrivit pentru tine?

– Da, recunoscu Sophie, cu toate că își impusese nici să nu viseze la așa ceva. E limpede că suntem atrași unul de celălalt. Dar i-am spus clar, de la bun început, că urmează să mă mărit cu altul.

– Dar oamenii se răzgândesc mereu, interveni Fiona, cu blândețe. Știu că vrei să-ți ții cuvântul dat, însă dacă a-ți respecta promisiunea față de lordul Singleton înseamnă să fii nefericită tot restul vieții, n-ar trebui să te simți obligată să te ții de cuvânt.

– E complicat. Reese... așa-l cheamă pe bărbatul pe care îl plac, și-a dobândit titlul relativ recent și fără nici o tragere de inimă. Nu cred că vrea să se însoare cu nimeni... nu prea curând, în orice caz.

– Chiar și cei mai înverșunați burlaci se răzgândesc când întâlnesc femeia potrivită, mai spuse Fiona. Te-ai gândit că poate, pentru Reese, ești acea femeie?

Bineînțeles că se gândise, cu toate că nu voia să își imagineze un viitor imposibil.

– Trece printr-o perioadă dificilă. Încă e în doliu după fratele lui. Nu mi s-ar părea potrivit să aduc acum subiectul în discuție.

– Ba mai bine l-ai aduce înainte să se facă anunțul logodnei tale cu Singleton, sublinie Lily. Ce ai de pierdut?

Sophie păru că își studiază cu atenție rochia în timp ce se gândea la întrebarea prietenei ei. O parte din ea probabil simțea că lordul Singleton ar fi o alegere sigură și lipsită de complicații. Nu era năvalnic sau pasional. Relația lor ar fi plăcută și civilizată, iar el i-ar cere foarte puțin. Ceea ce ar însemna că inima ei nu ar fi niciodată cu totul a lui, așa că nu ar avea cum să o facă să sufere. Dar să se deschidă în fața lui Reese era cu totul altceva. Cu el n-ar exista jumătăți de măsură. Dacă i-ar mărturisi dragostea pe care i-o purta, iar el nu ar putea sau nu ar vrea să o iubească, la rândul lui... Ei, bine, n-ar putea îndura o asemenea suferință.

– Mă voi gândi la asta, spuse Sophie.

Mai erau totuși câteva săptămâni până când logodna ei avea să fie anunțată oficial. Sigur, nu avea mult timp la dispoziție, dar poate era suficient ca ea și Reese să lămurească ce însemnau unul pentru celălalt. Relația lor era frumoasă și fragilă ca o orhidee și se întreba dacă va putea supraviețui în afara micii sere călduțe pe care și-o creaseră la conacul Warshire.

– Îți mulțumim că ni te-ai destăinuit, spuse Fiona. Și, cu toate că avem zeci de întrebări pentru tine, ne vom abține deocamdată.

– Chiar așa? făcu Lily, în mod evident dezamăgită.

– Da! punctă Fiona, aruncându-i o privire fermă care ar fi umplut-o de mândrie pe domnișoara Haywinkle. Sophie are de luat o decizie grea și va lua decizia corectă, ca de fiecare dată.

Sophie nu era la fel de sigură, dar reuși să zâmbească.

– Îți mulțumesc pentru încredere. Și știu că pot conta pe voi, indiferent de situație.

– Indiferent de situație, repetă Fiona, privind-o cu afecțiune.

– Poate articolul următor va fi despre a avea încredere în propriile instincte, în special când e vorba de caracterul unui gentleman, surâse Lily.

– Sunt convinsă că membrele grupului vor găsi subiectul foarte incitant. Dumnezeu știe că și eu aș face-o, comentă Sophie.

Fiona țuguie buzele, cu un aer gânditor.

– Cred că am și o idee pentru ilustrație. Mă apuc de lucru chiar în această după-amiază.

– Bun, spuse Sophie, ridicându-se. Sunt cam obosită și, dacă nu vă e cu supărare, m-aș duce acasă ceva mai devreme. Mi-ar prinde bine un somn scurt înainte de cină.

Lily își puse o mână în șold.

– Domnișoară Sophie Kendall, o tachină ea, mi-aș da boneta preferată ca să aflu ce-ai făcut în ultimele douăsprezece ceasuri.

Sophie îi făcu poznaș cu ochiul.

– Dacă ți-aș zice, tot nu m-ai crede.

Jumătate de oră mai târziu, Sophie intră în casă și i se păru nefiresc de tăcută. Își atârnă haina și pălăria, apoi intră în salon. Mama ei și Mary stăteau pe câte un scaun și se ștergeau la ochi cu batistele. Un fior de groază o cuprinse și aproape că o împiedică să articuleze.

– Ce s-a întâmplat? A pățit tati ceva?

– Nu, draga mea, o asigură mama. El este foarte bine. E sus. Se... odihnește.

Mary scăpă un suspin.

– Atunci de ce plângeți? întrebă Sophie.

Mama ei se ridică, își netezi fusta și ridică bărbia într-o încercare zadarnică de a-și recăpăta stăpânirea de sine.

– A trebuit să renunț, de dimineață, la aproape tot personalul. Adevărul e că nu fuseseră plătiți de luni întregi, iar ei rămăseseră din loialitate. S-a aflat însă că un negustor bogat din

cartierul Mayfair face angajări, așa că mi-au cerut referințe... și n-am putut refuza.

– Și domnul Wickett? întrebă Sophie gândindu-se la bătrânul și dragul lor majordom care îi era mai mult un bunic decât un angajat al familiei.

– I-a părut rău că nu a avut ocazia să își ia rămas-bun de la tine, spuse mama ei cu blândețe. M-a rugat să-ți transmit scuze.

Sophie simți că i se pune un nod în gât.

– Nu-mi datorează scuze, șopti ea, lăsându-se pe un scaun.

– Și răul nu se oprește aici, se plânse și Mary. A plecat și Lottie. Cine-o să ne mai ajute să ne îmbrăcăm și să ne facem părul? Cine-o să ne mai facă paturile?

– O să ne ajutăm între noi.

Sophie îi luă mâna surorii ei, apoi își privi mama.

– Nu mi-am dat seama că situația a devenit atât de disperată. De ce nu mi-ați spus?

– Nu voiam să te îngrijorăm și mai mult, spuse mama, care lui Sophie îi păru brusc mai slabă și mai bătrână decât în urmă cu douăzeci și patru de ore. În plus, ce-ai fi putut face?

– Aș fi încercat să găsesc o soluție.

Poate ar fi putut să își amaneteze câte ceva, ca să poată face unele plăți până... până la căsătoria cu lordul Singleton.

Mama se forță să zâmbească.

– Măcar le avem în continuare pe doamna Appleby și pe doamna Pettigrew, spuse, referindu-se la credincioasa lor bucătăreasă și la camerista de-o viață. Și, desigur, pe domnul Crawford. Tatăl vostru pur și simplu nu poate trăi fără valet.

– Normal că nu, spuse Sophie pe un ton sec.

– Știu că nu e cea mai fericită situație, dar e doar una temporară, adăugă mama.

Sophie simțea cum ochii ei și ai surorii ei o fixau. Știa exact la ce se gândeau amândouă – că vor reangaja personalul după ce Sophie se va mărita cu bogatul marchiz.

– Sunt... sunt cam obosită, le informă ea, străduindu-se să-și păstreze calmul. Mă duc să mă întind un pic.

Se apropie de mama ei și o sărută pe obraz, apoi își luă bagajul. Era gata-gata să scape din salon când în ușă apăru doamna Pettigrew, care părea neobișnuit de surescitată.

– Îmi cer scuze, milady, spuse ea, ștergându-și mâinile de șort, dar tocmai a sosit lordul Singleton.

Sophie simți că i se taie picioarele.

– Ce caută aici? își întrebă mama. Nu l-am invitat.

– Foarte neelegant din partea ta, comentă Mary, trăgându-și nasul. Cred că lordul Singleton ar trebui să fie bine-venit aici oricând.

O parte din lipsa de interes a lui Sophie față de marchiz se transformă în antipatie.

– Atunci poate ar trebui să îi ții *tu* companie!

– Fetelor! Ajunge! interveni mama lor.

Sophie simți un val de vinovăție și își duse degetele la tâmple, confuză.

– Îmi cer iertare. Nu știu ce mi-a venit. Sigur că o să-l primesc pe lordul Singleton.

Puse bagajul în spatele canapelei, luă o carte de pe raft și se așează pe scaunul de lângă fereastră. Deschise cartea la o pagină oarecare și-i zâmbi doamnei Pettigrew.

– Ești amabilă să-l poftești pe marchiz să intre?

– Desigur, domnișoară Sophie, spuse camerista cu fața rotundă și rumenă. Să pun de ceai?

Sophie era pe punctul să spună nu, dar mama interveni degrabă:

– Te rog, doamnă Pettigrew. Lordul Singleton e un oaspete care ne face cinste și trebuie să-l facem să se simtă bine-venit de fiecare dată când ne calcă pragul.

Sophie înghiți în sec. Știa prea bine că acele cuvinte, deși adresate direct femeii în casă, erau, de fapt, pentru urechile ei. Mary își strânse repede lucrul de mână și se pregăti să meargă la ea în cameră, ca de fiecare dată. Dar mama o opri cu o privire și un glas neobișnuit de ferme.

– Mary, vei rămâne aici pe durata vizitei și ai face bine să fii plăcută și antrenantă. Ne-am înțeles?

Mary suspină, puse jos coșul cu lucrul de mână și își verifică atent coafura.

– Slavă Cerului că Lottie a apucat să se ocupe de părul meu și azi înainte să plece, spuse ea teatral.

Cele trei femei, mama, Mary și Sophie, își ocupară locurile ca niște actrițe înainte de ridicarea cortinei. Mama stătea la birou ca și cum își vedea de corespondență. Mary se reapucă să brodeze batista

la care lucrase mai devreme. Sophie se prefăcea că citește. În câteva momente, doamna Pettigrew îl anunță pe lordul Singleton, apoi se grăbi să o ajute pe doamna Appleby cu ceaiul.

Marchizul făcu, în mod elegant, abstracție de absența majordomului.

– Bună ziua, Lady Callahan.

– Bine ați venit, Lord Singleton, spuse mama fetelor cu amabilitate. Ce drăguț să ne vizitați. Cred că ați cunoscut-o pe Mary, fiica mea cea mare.

– O plăcere să vă revăd, spuse marchizul, înclinându-se.

Se întoarse spre Sophie și o privi cu acei ochi albaștri și strălucitori care îl făcuseră celebru.

– Domnișoară Kendall, v-am adus ceva.

Duse mâna la buzunarul de la haină și scoase un mic obiect din fildeș.

– Știu cât de mult vă plac trandafirii, continuă el, punând obiectul în palma ei.

Floarea perfect sculptată i se păru rece și dură. Lipsită de viață.

– Mulțumesc. E foarte frumos, spuse ea cu diplomație.

– Cât de amabil sunteți, Lord Singleton! exclamă mama ei, ducându-și mâinile împreunate în dreptul buzelor.

– Așa este. Foarte amabil, confirmă Sophie.

Dar îi era cu neputință să compare sculptura din fildeș cu darurile pe care i le oferise Reese. Îi era dor de coronița pe care i-o împletise. Îi era dor de el. Își luase rămas-bun de la Reese cu doar câteva ore în urmă, dar vizita marchizului parcă făcuse să dispară strălucirea caldă și plină de speranțe ce începuse să îi încălzească inima.

Situația familiei sale devenea disperată de la o zi la alta.

Lordul Singleton le oferea o șansă de a se salva.

Dar nu avea să aștepte la nesfârșit.

Capitolul 17

În a treia zi consecutivă de lucru în grădină, Reese își șterse fruntea asudată, strânse uneltele și își privi rezultatul muncii. Întreaga suprafață a pavilionului strălucea în lumina soarelui. Curățase centimetru cu centimetru treptele, stâlpii de susținere și acoperișul, așa cum sugerase Sophie. În orele în care trudise, avusese timp să se gândească. În special la ea.

Și își dăduse seama de două lucruri.

Primul, că relația lor ajunsese într-un punct de cotitură, în acel moment instabil în care balanța se poate înclina fie spre succes, fie spre eșec. Avusese parte de astfel de momente pe câmpul de luptă. Fiecare minut părea o oră și fiecare mișcare putea duce la victorie sau la înfrângere. Într-o bătălie ce dura de zile întregi, deznodământul se stabilea într-o clipită.

Nu că el și Sophie ar fi fost dușmani. Nici pomeneală. Dar relația lor nu putea continua la fel, nu putea rămâne pe loc. Aveau de făcut o alegere: să meargă mai departe împreună sau să se retragă fiecare înapoi la viața sa.

Cel de-al doilea lucru de care își dădu seama era că dacă voia să o păstreze pe Sophie, și, Dumnezeu îi era martor, voia, trebuia să facă o mișcare strategică. Fără floricele, lampioane sau băi fierbinți. Ce-i drept, lui Sophie îi plăcuseră acele gesturi, dar acum îi cerea mai mult. Voia ca el să citească scrisorile pe care le ascunsese. Voia ca el să-și privească în față trecutul urât și rușinos. Iar asta însemna că era nevoit să îi ofere singurul lucru pe care sperase că-l îngropase definitiv: adevărul.

Era al naibii de riscant și avea să doară cumplit.

Dar mai fusese în situația asta, în spatele liniilor inamice, atacat și rămas cu un singur glonț pe țeavă.

De-ar fi existat vreo altă opțiune, ar fi ales-o într-o clipită, dar știa, cu toată ființa lui, că doar în acest fel el și Sophie aveau o șansă

la un viitor împreună. Trebuia să își dezgolească sufletul și să spere că ea îi va rămâne alături. Măcar încă o săptămână sau două.

– Regula numărul patru, recită Sophie, încheindu-și obișnuitul discurs de la începutul întrunirii Ascunzătorii Debutantei, este să spunem mereu adevărul, așa cum îl știm. Bun, cred că putem începe să citim articolul. Cine vrea să facă onorurile?

Mai multe femei se oferiră, dar privirea lui Sophie fu atrasă de Violet, fata în casă pe care o cunoscuse cu două săptămâni în urmă. Stătea pe marginea scaunului și era extrem de palidă. Umerii slabi îi tremurau de parcă i-ar fi fost frig, deși în cameră era foarte cald.

– Te simți bine, Violet? o întrebă.

– Mă scuzați, murmură tânăra brunetă.

Se ridică de pe scaun și fugi spre ușă. Sarah, tânăra văduvă care stătuse lângă ea, se ridică, la rândul ei.

– Mă duc eu să văd dacă Violet e bine. Te rog, continuă întrunirea, îi spuse ea lui Sophie.

Sophie încuviință și alese pe altcineva să citească articolul. Dar când discuția începu, se strecură afară ca să vadă ce făcea Violet. O găsi alături de Sarah pe aleea din fața prăvăliei. Violet stătea sprijinită de zid, cu ochii închiși, inspirând aerul răcoros al serii. Sarah stătea lângă ea și o mângâia pe umeri. Sophie îi aruncă lui Sarah o privire întrebătoare, iar frumoasa roșcată îi aruncă un zâmbet deopotrivă trist și senin.

– Violet, ai nevoie de un doctor? întrebă Sophie cu blândețe.

– Nu, răspunse ea repede. Mi se întâmplă din când în când, dar trece. Deja mă simt mai bine.

– Ești sigură? întrebă Sophie, destul de sceptică.

– Cunosc simptomele, spuse Sarah. Și eu am doi micuți.

Sophie clipi des, înțelegând la ce se referea Sarah și se mustră că nu își dăduse seama mai devreme.

– Ești însărcinată? întrebă, ușurată, dar și un pic îngrijorată.

Roșeața care cuprinse obrajii lui Violet îi dădu răspunsul așteptat.

– Când trebuie să vină pe lume? întrebă Sarah.

– Cred că sunt cam în șase luni, răspunse Violet, lăcrimând. Nu le-am spus alor mei, deși bănuiesc ei ceva. Nu știu ce-o să mă fac.

– O să fie bine, o asigură Sarah, dar fruntea îi era încruntată. Tatăl copilului nu te poate ajuta?

– Nu! suspină Violet. M-a concediat.

Sophie simți că ia foc de furie.

– Tatăl copilului e fostul tău angajator?

Violet dădu din cap.

– S-a purtat minunat la început. Mă trata de parcă îi păsa cu adevărat. Știam că nu s-ar căsători vreodată cu una ca mine, dar nu credeam că o să devină atât de rece și de rău. Când i-am spus că am rămas grea, a zis că sunt o otreapă. Și că nu-i copilul lui.

– Ce nemernic! izbucni Sophie.

Deja se gândea ce-ar fi de făcut pentru ca individul să își asume responsabilitatea care îi revenea. Poate Gray și Nash ar putea fi de ajutor. L-ar putea face de râs ca să îl convingă să susțină financiar femeia și copilul.

– S-a purtat oribil, fu de acord Violet, dar mă tem că nici eu nu-s mai brează. M-am lăsat sedusă cu vorbe frumoase și mici cadouri. Cum de-am fost așa proastă?

Sophie o luă delicat de umeri și o făcu să o privească în ochi.

– Ascultă-mă, îi spuse, nu ești *deloc* o proastă. Lucrai pentru el, iar el a profitat de tine. *Lui* ar trebui să îi fie rușine pentru ce-a făcut.

– Ei bine, acum nu mai e, răspunse Violet, trăgându-și nasul. Oricum, prefer să nu vorbesc de el.

– Înțeleg, spuse Sophie, cu toate că încă fierbea de furie. Ce putem face să te ajutăm?

– Mă tem că nimeni nu poate face nimic. Nu vreau decât să pot să mă întrețin și să-mi cresc copilașul fără să fiu o povară pentru familia mea. Dar nici un bărbat n-o să mă ia de nevastă și nimeni nu mă va lua fată în casă.

– Ești într-o situație dificilă, recunoscu Sarah. Știu cum e să crești singură un copil. Dar nu trebuie ca din mândrie să refuzi ajutorul atunci când ai nevoie.

– O să văd cum fac.

Violet se desprinse de zid și își mască burta cu șalul.

Sophie își dorea cu disperare să o ajute pe tânără, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum.

– Săptămâna asta o să mă gândesc la o soluție, îi spuse. Ai nevoie măcar de o locuință sigură și confortabilă pentru tine și copil. Dă-mi un pic de timp să văd ce idee îmi vine.

– Nu-ți bate capul pentru mine, protestă Violet. Zilele astea plâng din orice, dar sigur o să fie bine, până la urmă. Vă implor să-mi păstrați secretul. Nu vreau să-mi fac familia de rușine... până când rușinea n-o să mai poată fi evitată.

Sophie încă se gândea la situația lui Violet ore mai târziu, când Reese apăru în fața prăvăliei. La vederea lui, orice gând, rațional sau nu, parcă i se șterse din minte. Lumina lunii îi făcea să strălucească părul, îi îmbrăca în argintiu umerii largi. Profilat pe cerul nopții, stătea în fața ei ca un Prinț al Întunericului, puternic și tăcut. Sophie se înfioră de plăcere și nerăbdare.

– Reese, șopti ea.

– Ești aici, spuse el, cu un oftat de ușurare.

– Da.

Dar era foarte posibil să fie ultima lor întâlnire. După ce renunțaseră la angajați, părinții puneau presiune pe ea să anunțe logodna cu lordul Singleton, iar ea nu avea nici un motiv credibil să mai amâne. Cel puțin, nu un motiv pe care să-l poată mărturisi.

– Mă bucur să te văd.

– Nu ai idee cât mă bucur eu, răspunse el.

Reese își trecu mâna prin păr, lucru care o făcu să se întrebe cum ar fi să-și treacă și ea degetele prin șuvițele acelea groase. Își strânse degetele în palmă ca să se abțină de la gest. Dar picioarele o trădară și o purtară spre el. Se opri doar când era la numai câțiva centimetri. Niciodată nu fusese atât de magnetic atrasă de cineva. Bănuia că dacă ar fi prea aproape de el, forța atracției dintre ei ar fi prea mare ca să mai scape. S-ar ciocni ca doi magneți și nu s-ar mai putea separa vreodată.

– Ceva pare diferit în noaptea asta, spuse ea.

Reese părea mai odihnit decât oricând, iar vulnerabilitatea din privirea lui o lăsă fără răsuflare.

– Chiar e ceva diferit, recunoscu el pe un ton sigur. De fiecare dată când suntem împreună mă îndepărtezi mai mult și mai mult de umbrele singurătății și mă tragi spre soarele cald și luminos.

– Mă bucur, zâmbi ea, cu inima bătându-i nebunește. Nimeni n-ar trebui să trăiască printre umbre.

– Asta spui acum. Dar la lumina soarelui ies la iveală o mulțime de cicatrici.

– Nu sunt câtuși de puțin intimidată.

El ridică o sprânceană, cu un aer sceptic.

– Să vedem dacă mâine-dimineață vei fi de aceeași părere.

Sophie se înfioră, dar ținu capul sus și-l privi în ochii aceia frumoși și bântuiți.

– Nimic din ce mi-ai spune și nimic din ce mi-ai arăta nu mă va speria și nu mă va pune pe fugă, Lord Warshire.

Timp de câteva secunde, el nu spuse nimic.

– Vom vedea, rosti, într-un final. Să mergem.

Stătură pe aceeași banchetă în trăsură, atenți să mențină spațiu între ei. Lui Sophie i se părea că trebuia să se lupte mereu cu forțele care conspirau să îi împingă unul spre celălalt. O groapă sau un viraj brusc amenințau mereu să îi arunce unul peste celălalt. Când ajunseră la conacul Warshire, Reese o conduse în casă și se opri în holul slab luminat.

– Vrei să mănânci ceva? Avem sendvișuri, fructe și prăjituri în bucătărie.

– Nu, mulțumesc, am mâncat de seară. Dacă vrei, ia-ți tu ceva.

– Nu, sunt bine.

După un moment de ezitare, se încruntă.

– Îmi pare rău. Nu am pus la cale nimic distractiv sau romantic pentru noaptea asta.

– Reese, spuse ea cu căldură în glas, mi-au plăcut la nebunie și noaptea petrecută în grădină, și cea de la lac. Dar mi-a plăcut și când am jucat cărți la prăvălie. Nu e nevoie să mă amuzi. Îmi place, pur și simplu... să fiu cu tine.

– Și mie îmi place să fiu cu tine. Poate prea mult.

Sophie simți că-i stă inima-n loc.

– Cum ai dormit săptămâna asta? întrebă dintr-o suflare.

– Schimbi subiectul. De obicei eu sunt cel care evită discuțiile dificile. Probabil e molipsitor.

– Ai dreptate.

Nu era sigură ce să îi spună despre noutățile de acasă sau despre nevoia să grăbească logodna. Relația cu Reese era ca o floare tropicală gata să înflorească. Faptul că era nevoită să se mărite mai devreme decât se așteptase i-ar curma viața precum un ger crunt

de iarnă. Tot ce putea era să spere că floarea era mai puternică decât părea.

– Trebuie să stăm de vorbă. Te deranjează dacă mai întâi mă duc la mine în cameră să mă schimb? întrebă ea. Poți veni la mine în câteva minute.

– O să aduc și o tavă cu gustări, spuse el. În caz că ni se face foame de la atâta vorbit.

Ea îi zâmbi și urcă scara ce ducea spre camera ei.

Capitolul 18

Odată ajunsă în dormitorul ei, Sophie își desfăcu rochia, și-o dădu jos și își scoase și tot ce mai avea pe dedesubt. Apoi trase pe ea o cămașă de noapte subțire și ușoară și se stropi pe față cu apă rece. Încet-încet, grijile legate de familia ei, de Violet și de lordul Singleton începură să pălească, să rămână doar umbre vagi în mintea ei. În acea noapte trebuia să folosească pe cât putea timpul alături de Reese. Și să afle dacă exista vreo șansă ca sentimentele lor să înflorească, să se transforme în ceva durabil și adevărat.

Se așeză la mica masă de toaletă și începu să își scoată acele de păr. Când în sfârșit pletele îi căzură libere pe spate, luă o perie și își descâlci cu atenție cârlionții până deveniră moi ca mătasea.

Când Reese bătu la ușă, sări de pe scaun și îi deschise. El intră aducând o tavă plină cu fructe, brânzeturi și pâine, o sticlă de vin și două pahare. Când o văzu în cămașă de noapte, ochii parcă îi scăpărau flăcări care o puseră și pe ea pe jar.

– Arăți... murmură el și se încruntă, căutându-și cuvintele.

– Arăt ca și cum m-am făcut foarte comodă? Aproape dezbrăcată?

– Nu. Ești frumoasă. Atât de frumoasă, la drept vorbind, că e posibil să uit tot ce voiam să-ți spun.

– Mulțumesc, spuse ea, acceptând paharul cu vin pe care i-l oferea.

Se așeză într-un fotoliu moale și confortabil și își ghemui picioarele sub ea.

– Și eu sunt agitată, dar tot ce avem de făcut e să dăm glas inimii.

Reese se așeză pe un scaun, alături de ea, și își puse paharul pe măsuța dintre ei. Își dăduse jos haina și își suflecase mânecile cămășii, arătându-și brațele puternice și mâinile mari și bronzate. Sophie simți că i se usucă gura și luă o gură de vin, pe post de întăritor, înainte să se uite din nou la el. Când o făcu, el se aplecă înspre ea, își sprijini coatele pe genunchi și o privi cu nesaț.

– Cu ceva mai bine de o lună în urmă, eram la marginea prăpastiei, pe punctul să-mi pierd mințile. Dar în seara în care ai intrat în fostul atelier de croitorie totul a început să se schimbe.

– Nu e ciudat? Nu ne-am fi cunoscut dacă n-aș fi avut nevoie de un spațiu de închiriat.

Simplul gând o neliniști.

– La început, am crezut că ceaiul de rădăcină de valeriană era sursa schimbărilor subtile prin care treceam, dar mă amăgeam singur. Tu erai, de fapt. Când mi-am dat seama de asta, m-am gândit că dacă te-aș vedea o dată pe săptămână, dacă ți-aș urma indicațiile, dacă ți-aș respecta regulile... m-am gândit că ar fi îndeajuns.

– Știu că regulile sunt exasperante, spuse ea. Sunt și pentru mine. Dar mă tem că nu pot fi eliminate.

– Trebuie să te rog ceva important, continuă el. Și aș vrea să-mi spui adevărul, chiar dacă te temi că nu-mi va fi pe plac răspunsul.

– Niciodată nu te-am mințit, spuse ea.

Dar avea câteva secrete.

El își lipi palmele și înghiți în sec. Încerca să își facă curaj. În ochii lui căprui se întrezărea un amestec de teamă și speranță.

– Întrebarea este: îl iubești pe lordul Singleton?

Sophie încetă să-și mai țină respirația și expiră adânc și privi în jos. Cel mai sigur lucru, pentru amândoi, ar fi fost să îi răspundă că da. Atunci, Reese ar face pasul înapoi, iar viitorul ei cu lordul Singleton ar fi bătut în cuie.

Cu inima bătându-i nebunește, clătină din cap.

– Nu-l iubesc.

– Vrei să te măriți cu el?

– Nu.

El își luă fața în mâini.

– De ce nu mi-ai spus?

– S-ar fi schimbat ceva dacă-ți spuneam?

El se ridică și începu să umble de colo-colo prin cameră.

– Nu știu, îi răspunse. Poate că da.

– Lordul Singleton cunoaște foarte bine situația financiară a familiei mele, explică ea. Și tot vrea să se însoare cu mine și s-a oferit, cu generozitate, să ajute. În plus, cred că e un gentleman corect și bine intenționat. În condițiile date, mi-e foarte greu să îl refuz.

– Chiar dacă nu îl iubești, adăugă el, pe un ton rece și distant.

– Aș face orice pentru familia mea, spuse ea, ușor defensivă. În plus, multă lume se căsătorește din alte motive decât dragostea.

– Multă lume. Nu și tu.

Sophie simți că începe să clocotească de furie.

– Reese, nu ai dreptul să mă judeci. Sunt sigură că e greu să te pui în locul meu. Dar dacă ai fi, nu cred că ai mai spune ce mi-ai spus.

El se sprijini de spătarul scaunului și lăsă capul în jos.

– Ai dreptate. Iartă-mă. Doar că mi-aș dori ca situația să fie diferită.

– Cum așa? șopti ea, pe punctul să izbucnească în lacrimi.

El o privi gânditor, apoi se așeză din nou pe scaun.

– Mi-aș dori să te pot atinge, să te pot îmbrățișa. Mi-aș dori să nu existe secrete între noi. Dar, mai presus de toate, mi-aș dori să fiu bărbatul pe care îl meriți.

– Nici nu înțeleg ce înseamnă asta, se încruntă ea.

Privirea lui era plină de regret.

– Înseamnă că nu sunt acel bărbat... și nu știu dacă am să fiu vreodată.

– Înțeleg.

O dezamăgire cruntă puse stăpânire pe ea, dar Sophie refuză să se lase doborâtă.

– Înseamnă că a fost, cu siguranță, foarte prudent că am impus acele limite de la bun început, continuă ea.

– Discuția asta nu merge cum speram, recunoscu el. Ce încerc să spun este că încep să mă schimb. Încă nu sunt un om întreg și demn de cineva ca tine. Dar dacă mi-ai putea acorda ceva timp...

– Reese!

Tânjea ca el să continue, să spună mai mult, dar nu ar fi fost corect câtă vreme nu îi spunea, la rândul ei, că situația familiei ei se înrăutățea de la zi la alta și despre cum asta le scurta timpul împreună.

– E ceva ce ar trebui să știi.

– Ce anume? întrebă el, devenind brusc prudent și temător.

– Săptămâna asta, părinții mei au fost nevoiți să renunțe la aproape tot personalul... pentru că nu-și mai permit să îi plătească pe angajați. Când am fost de acord cu aranjamentul nostru, nu știam că situația e atât de disperată acasă. Acum, că știu, mă tem că nu-mi mai îngădui luxul de a amâna logodna până la finalul

sezonului. Voi accepta propunerea lordului Singleton săptămâna asta. Ceea ce înseamnă că e ultima noastră noapte împreună.

– Sophie...

Reese îi pronunțase numele ca pe o implorare.

– Vei fi bine, îl asigură ea, deși i se rupea inima. Deja arăți mult mai bine, mai sănătos decât în urmă cu câteva săptămâni. E limpede că dormi mai bine chiar și când nu sunt eu aici.

– Dar asta pentru că îți anticipam întoarcerea. De-abia așteptam să vii înapoi.

– Știam amândoi de la bun început că timpul nostru împreună e limitat, spuse ea, încercând să fie stoică, deși voia să-și rezeme capul de pieptul lui Reese și să-l roage să nu o lase să plece. Oricum, peste câteva săptămâni urma să ne luăm rămas-bun. Pe termen lung, poate e mai bine că se întâmplă acum. E mai ușor.

– Nu are cum să-mi fie vreodată ușor să-mi iau adio de la tine, spuse el. Și, ca să fie limpede, nu e vorba acum de somnul meu sau lipsa mea de somn, ci de ceea ce simt pentru tine.

– Și *ce* simți pentru mine? întrebă ea, știind că răspunsul pe care își dorea cel mai mult să îl audă era și cel care avea să o zdrobească.

– Mă gândesc mereu la tine. Vreau să fiu mereu cu tine. Trăiesc să-ți văd zâmbetul. Reese își lăsă capul în mâini. Doamne, Soph, nu știu ce-o să mă fac fără tine!

Ea strânse pumnii ca să învingă tentația de a-l mângâia pe ceafă sau de a-și trece degetele prin părul lui.

– Atunci îți propun să nu ne gândim acum la rămas-bun. Hai să ne bucurăm de timpul pe care îl mai avem.

– Vrei să facem o plimbare la lac? întrebă el, făcând eforturi vizibile să își recapete cumpătul, de dragul ei. Sau poate prin grădină?

– Nu. Vreau doar să stau aici. Cu tine.

Reese o privi cum stătea în fotoliul de alături, părând să nu își dea seama că lumea lui începea să se fărâme și să-l înghită cu totul. Inima îi bătea de parcă s-ar fi pregătit să se arunce de pe o stâncă, iar panica îi cuprinsese pieptul ca o gheară.

Pentru că era ultima lor noapte împreună.

Înțelegea de ce Sophie acceptase să se mărite cu Singleton. Nu avusese de ales. Poate dacă Reese ar fi cunoscut-o mai devreme sau dacă ea ar mai fi putut aștepta un pic, ar fi putut să o ceară

el în căsătorie. Ar fi avut atunci suficienți bani ca să îi sară el în ajutor. Dar avea atât de puțin să îi ofere. Era prea frânt. Prea slab.

Atât de slab că îi lipsea până și curajul de a deschide câteva scrisori afurisite. De a îndeplini promisiunea solemnă făcută unui prieten din copilărie.

În ultima vreme, începuse să se simtă mai uman, datorită lui Sophie. Începuse să simtă că poate ar fi capabil să fie cine credea ea că e. Dar veștile pe care tocmai le primise îl aruncaseră înapoi în hău. Și fără ea, nu mai avea să revină vreodată la suprafață.

Strânse brațele scaunului, încercând să se ancoreze cumva în realitate. Ea era încă acolo, în camera lui de oaspeți. Deocamdată. Purta o cămașă de noapte albă, iar părul auriu i se revărsa pe umeri. Arăta ca o viziune pe care voia să și-o întipărească pe veci în memorie. Era mai mult decât frumoasă. Era personificarea bunătății, a răbdării și a curajului. Iar în ultima lună devenise soarele în jurul căruia se învârtea lumea lui înnegurată și prăbușită. Soarele care avea puterea să-l tămăduiască. Acum, că timpul lor împreună era pe sfârșite, își reproșa că îl irosise. Sophie merita să știe cum îl ajutase și ce mult însemna pentru el. Nu se prea pricepea la cuvinte, dar știa ce gest ar putea face ca să o bucure.

– Sophie, vreau să știi că poți folosi în continuare atelierul pentru orice vei dori, oricât timp vei dori. Chiar aș fi bucuros să facem actele și să-ți cedez proprietatea, ca să fie totul oficial.

Ea îl privi cuprinsă de emoție și tristețe.

– E foarte generos din partea ta, dar nu cred că voi mai avea nevoie să îl folosesc prea mult. Doar câteva săptămâni.

– Înțeleg, spuse el, prefăcându-se că nu e distrus să afle că singura conexiune pe care spera să o păstreze cu ea avea să dispară. Știu că am promis să nu te întreb la ce foloseai clădirea, dar mărturisesc că sunt curios. Mai ales că, orice ar fi, îmi dau seama că e ceva important pentru tine.

– Chiar este, spuse ea, apoi continuă încet, ca și cum și-ar fi ales cu grijă cuvintele. Organizez acolo o întrunire săptămânală. Nu pot intra în detalii, dar e o temă în care cred cu toată convingerea și care mă pasionează.

– Mai mult decât grădinăritul?

– Aproape, zâmbi ea.

– Cu toate astea, renunți de tot peste câteva săptămâni. Crezi că lordul Singleton nu ar fi de acord?

Reese nici nu îl cunoștea pe marchiz și deja își dorea să îl strângă de gât.

– Într-o oarecare măsură, răspunse Sophie, trăgându-și genunchii la piept. E complicat. Și nu cred că ar fi corect să am secrete față de... viitorul meu soț.

– Dar nu simți că-i poți spune despre ce e vorba, așa e? La fel cum nici mie nu simți că îmi poți spune.

– Nu e așa. Ție *vreau* să îți spun. Am încredere în tine. Și nu mă îndoiesc că ai înțelege. Dar noi, participantele, am făcut un pact că nu vom dezvălui natura întâlnirilor noastre și trebuie să respect regulile. Mai ales că eu le-am stabilit.

Îl privea rugător, parcă implorându-l să înțeleagă.

– Ești regina regulilor, o tachină el. Mă întreb de ce.

– Îți pot explica, spuse ea încet, iar el știa că se referea la regula de a nu se atinge. Regulile îi împiedică pe oameni să facă lucruri care la început par idei bune, dar care sunt, de fapt, contraproductive în cel mai bun caz și periculoase de-a dreptul, în cel mai rău caz. Regulile îi ajută să nu se bazeze doar pe ce le spune inima când, de fapt, e important să țină cont de logică și de bun-simț. Uneori regulile sunt singurele care ne pot ține departe de scandal și de suferință.

– Adevărat, recunoscu Reese. Dar când găsești o persoană care te înțelege și te susține fără rezerve, începi să ai încredere. Și poate că atunci nu mai e nevoie de reguli.

Sophie expiră adânc și se ridică în picioare. Cămașa de noapte îi foșni în jurul picioarelor precum spuma de pe coama valurilor.

– Am încredere în tine, Reese. Nu aș fi aici dacă n-aș avea. Dar încrederea trebuie să funcționeze de ambele părți. Iar tu ai secrete, la rândul tău.

– Ce vrei să știi? întrebă el simplu, sperând ca ea să nu își dea seama că avea inima cât un purice.

– Totul despre tine. Ce te face fericit? Ce te ține treaz nopțile?

– E o lungă listă de lucruri care mă țin treaz nopțile. Ești sigură că vrei să le știi?

Sute de imagini copleșitoare îi bântuiau mintea și îi făceau părul măciucă.

Ea încuviință din cap.

– Nu vrei să-ți dai jos cizmele și să ne așezăm pe pat? O să fac lampa mică. Cred că e mai ușor să vorbești despre lucruri neplăcute când în jur e întuneric.

Avea dreptate. Poate cu lampa mică ea nu-i va vedea sudoarea de pe frunte și panica din ochi. Își scoase cizmele, lavaliera, vesta și i se alătură pe pat. Ea se strecură sub pătură, iar el rămase așezat deasupra, ca să evite orice atingere întâmplătoare. Când amândoi puseră capul pe pernă, el trase aer în piept.

Și se pregăti să-și descătușeze demonii.

Capitolul 19

Reese se simțea de parcă în pieptul lui se trăgeau focuri de artilerie, atât de tare îi bătea inima. În majoritatea zilelor își folosea mare parte din energie în încercarea de a nu se gândi la perioada de pe front. Și în special la ultima săptămână petrecută acolo.

Dar acum Sophie era întinsă în pat lângă el și îi cerea să își amintească de acele zile. Să pășească de bunăvoie pe acel teren minat și să retrăiască groaza și oroarea, pentru a o face să înțeleagă. Pentru ea, era dispus să se supună acelei cazne. Sophie merita să afle cât de distrus și de frânt era. Chiar dacă rănile i s-ar redeschide, supurând în carne vie. Deși lumina din încăpere era difuză, ochii lui Sophie străluceau încurajator. Se concentră asupra ei așa cum marinarii se ghidează după lumina farului, în plină furtună.

– Parcă a trecut o viață de atunci, începu el, dar, în realitate, a fost doar în urmă cu câteva luni. Eram pe front în Portugalia când în tabără a venit un mesager cu o scrisoare urgentă pentru mine.

Amintirea, vie și dureroasă, îl făcu să se cutremure.

– Înainte să citesc mesajul, continuă el, cred că am știut deja ce scrie. Eram paralizat de groază și de oroare și aproape că m-am forțat să desfac sigiliul. Când am făcut-o, s-a declanșat coșmarul. Edmund murise.

– Vai, Reese, oftă Sophie. Îmi pare atât de rău. Cred că a fost cumplit... mai ales că erai atât de departe de casă.

– Nu mă gândeam decât că trebuia să fiu acolo, cu el. Că dacă aș fi fost acolo aș fi putut împiedica, cine știe cum, tragedia.

– Nu, spuse ea ferm. Nu te poți învinovăți, Reese. Câtuși de puțin. Ce s-a întâmplat cu fratele tău a fost un accident tragic. Iar accidentele, prin natura lor, sunt imposibil de prevăzut.

– Era singura persoană pe care mă puteam baza oricând. Mama s-a îmbolnăvit când eram mic, și, după moartea ei, tata s-a transformat, a devenit furios și crud. Edmund avea mereu grijă de mine.

Și-a petrecut mare parte din viață crescându-mă și administrând proprietatea.

– Nu e de mirare că erați atât de apropiați, spuse ea încet.

– Știi care e ironia? Edmund m-a implorat să nu mă înrolez în armată. Spunea că e prea periculos. Că nu poate îndura gândul că s-ar putea să nu mă mai întorc.

– Așa aș simți și eu dacă sora mea s-ar pune în pericol, spuse ea. Ne facem mereu griji pentru cei pe care îi iubim.

– Tocmai asta e, spuse el, apoi râse ciudat. Eu nu mi-am făcut pentru el când am plecat. Se presupunea că acasă va fi în siguranță. Nici nu m-am gândit că ar putea păți ceva.

– Cred că a fost un șoc teribil... spuse ea cu seriozitate.

Reese simți că fiecare mușchi i se tensionează dureros.

– Trebuia să fiu eu în locul lui, șopti el. El trebuia să rămână în viață. Dumnezeu, soarta, Universul... cum vrei să îi spui, a făcut o greșeală imensă.

Sophie întinse mâna de parcă ar fi vrut să îi atingă pieptul, dar o retrase degrabă. În privirea ei se citea regretul.

– Edmund n-ar fi trebuit să părăsească această lume atât de tânăr, dar asta nu înseamnă că trebuia să mori tu. Uneori, lucrurile cumplite, tragice, fără sens... se întâmplă. De aceea e important să fim recunoscători pentru fiecare zi pe care o petrecem pe pământ. Iar eu sunt recunoscătoare că ești aici, acum... și că am avut ocazia să te cunosc, spuse ea, ștergându-se la ochi.

Reese trase aer în piept, apoi expiră, încercând să scape de anxietate.

– Nu știi multe despre mine, Sophie.

– Poate că nu știu. Dar știu că ești un om bun și blând.

El pufni.

– Dacă aș fi așa, aș dormi bine noaptea.

– N-o să mă pui pe fugă, spuse ea cu seninătate. Sunt aici și nu am de gând să plec nicăieri. Spui că nu te cunosc, dar vreau să te cunosc. Mi-o doresc cu disperare. Așa că spune-mi ce te bântuie.

Reese simțea furnicături în degete, iar capul îi vâjâia. Deschise gura să vorbească, dar cuvintele nu voiau să iasă. De parcă i-ar fi simțit neliniștea, ea veni un pic mai aproape de el. Mirosul de ploaie, de pământ și de soare îi umplu nările și îl calmă un pic.

– Bănuiesc că e ceva legat de perioada pe care ai petrecut-o în infanterie.

El încuviință tăcut. Îi era recunoscător că înțelegea.

– Povestește-mi, îi ceru ea cu blândețe. Târăște-ți monștrii afară și spune-le pe nume. Poate în felul acesta le vei slăbi puterea.

– Le-am făcut o promisiune camarazilor mei. Prietenilor mei, spuse el, cu glas înecat. Le-am spus că voi lupta mereu cot la cot cu ei și că n-o să-i abandonez niciodată. Știau că nu le pot promite că ne vom întoarce cu toții vii acasă, dar am jurat să le fiu alături orice ar fi.

– Și apoi Edmund a murit, continuă ea cu tristețe în glas.

– Da.

Reese se întoarse pe spate și se uită în tavan, încercând să își stăpânească lacrimile.

– Nu voiam să îi părăsesc, dar... trebuia să mă ocup de aranjamentele finale pentru fratele meu. Trebuia să-mi iau adio de la el.

– Sunt sigură că oamenii tăi au înțeles.

– Nici că puteau fi mai solidari și înțelegători.

Pe atunci fusese în stare de șoc, dar tot ținea minte când își luase rămas-bun de la Conroy și de la ceilalți camarazi de arme. Îl bătuseră pe umeri și îl asiguraseră că îl vor face mândru de ei. Curajos, charismatic și cu un umor sec absolut fantastic, Conroy era căpitan, așa că fusese alegerea evidentă pentru a-l înlocui pe Reese. Îi strânsese mâna și îi spusese că va fi un conte pe cinste.

Gestul și cuvintele acelea fuseseră ca un duș rece, pentru că abia atunci își dăduse seama că nu se va mai întoarce în armată. Că nu va mai lupta niciodată alături de prietenii lui.

– Chiar a doua zi s-a întâmplat, aproape că șopti el.

– Ce anume?

– Oamenii mei au fost ținta unui atac prin surprindere. Au luptat ca niște lei, dar Conroy și alți doi camarazi au fost răniți mortal. Au murit pe câmpul de luptă, spuse el, cu o voce parcă din altă lume. Morți brutale și tragice. Iar eu nu eram alături de ei.

Își frecă fața cu mâinile și continuă să se uite în tavan. Îi era cumplit de rușine să o privească în ochi pe Sophie.

– M-ai întrebat ce mă bântuie. E amintirea chipurilor lor când am plecat. Încercau să pară curajoși, cu capul sus și pieptul în față.

Dar eram ca frații și le-am văzut în ochi frica. Le era al naibii de frică, Sophie. Și tot am plecat. Tot i-am lăsat să lupte singuri.

– N-a fost vina ta, Reese!

O spunea de parcă într-adevăr asta credea. De parcă asta ar fi fost toată povestea. Într-un final, se întoarse spre ea, sperând să reușească să ajungă la adevăr.

– Mi-am încălcat o promisiune solemnă. M-am întors acasă. Conroy și ceilalți nu s-au mai întors.

– Îmi pare cumplit de rău pentru prietenii tăi.

Asprimea din vocea ei îi umplu ochii de lacrimi.

– Înțeleg de ce amintirile te chinuiesc și te răscolesc. I-ai iubit pe acei oameni și te simțeai răspunzător de soarta lor.

– Întocmai, confirmă el.

– Dar mențin ce am spus mai devreme: nu a fost vina ta! spuse ea cu fervoare. Și dacă vrei să găsești măcar un pic de pace sufletească, trebuie să crezi asta.

El încuviință din cap ușor, pretinzând că ar fi de acord. Dar adevărul era că nu merita să-și găsească vreun pic de pace sufletească. Insomniile, coșmarurile... toate astea erau pedeapsa lui binemeritată. Îi reaminteau de eșecul lui ca ființă umană.

– Acum știi ce mă bântuie, îi spuse el.

– Îți mulțumesc că mi te-ai destăinuit, răspunse ea cu sinceritate. În ciuda a ceea ce crezi, nimic din ce mi-ai spus nu schimbă ceea ce simt pentru tine.

– Nu? întrebă el pe un ton sceptic.

– De fapt, schimbă un pic lucrurile, recunoscu ea, iar Reese simți că i se strânge stomacul. Acum că știu o parte dintre lucrurile prin care ai trecut, te admir și țin la tine mai mult decât înainte.

Reese expiră, căci își ținuse respirația câteva secunde. Reuși să zâmbească slab.

– Mă întrebai ce mă face fericit.

– Așa e, surâse ea.

– E o întrebare mult mai ușoară, iar răspunsul e mult mai scurt. Doar un lucru mă face fericit. Să fiu cu tine.

Sophie tânjea să îl atingă pe Reese. Voia să-l îmbrățișeze și să-i facă durerea să dispară. Voia să îl convingă că ce îi spunea ea era adevărat. Dar înainte de toate voia să știe că îl iubea.

Tocmai își dezgolise sufletul în fața ei, iar cuvintele... ei, bine, pur și simplu nu existau cuvintele potrivite pentru a exprima emoțiile pe care el i le provocase. Mâna lui mare și bronzată era întinsă peste cuvertura dintre ei. Ar fi fost atât de ușor și de natural să-și înlănțuie degetele cu ale lui. Dar să se țină de mână nu era îndeajuns. Sophie știa că își va dori să se cuibărească la pieptul lui și să își lipească buzele de pielea lui, chiar deasupra gulerului cămășii. Să-și strecoare mâinile sub cămașă și să și le plimbe pe umerii și spatele lui.

Și tot își va dori mai mult.

Sophie știa că dacă avea să cunoască intimitatea fizică alături de Reese, îi va fi infinit mai greu să își ia rămas-bun de la el. Așa că, deși fiecare fibră din trupul ei tânjea să îl aibă în brațe, nu-și putea îngădui un asemenea gest. Nici nu îi putea dezvălui lui Reese cât de intense îi erau sentimentele față de el. Nu când era pe cale să accepte cererea în căsătorie a altui bărbat. Ca să nu se tortureze reciproc, preferase să îi dea o versiune diluată a adevărului. Îl privi. Era întins lângă ea, mai vulnerabil și mai arătos ca niciodată.

– În seara asta, în fața prăvăliei, mi-ai spus că ți-ai fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel.

– Îmi amintesc, spuse el.

Sophie simți că i se umplu ochii de lacrimi și se bucura că întunericul relativ din încăpere nu o trăda.

– Și eu aș vrea ca lucrurile să fi stat altfel.

– Cum?

– Să fim amândoi liberi să ne urmăm glasul inimii.

El o privi în ochi fără să spună nimic. Nu cu voce tare. Dar expresia de pe chipul lui dezvăluia poate mai mult decât își dădea el seama. Ușurare, frustrare și afecțiune. Sophie nu se amăgea cu gândul că el o iubea la fel de mult cum îl iubea ea, dar aveau o legătură profundă, intensă și reală. Poate era o prostie din partea ei, dar își imagina că, peste mulți ani, după ce va fi fost măritată cu lordul Singleton, iar Reese își va fi învins demonii, s-ar gândi unul la celălalt.

Poate amintindu-și cum se simțiseră în noaptea asta. Poate bucurându-se la gândul că ar fi putut fi prieteni... sau chiar mai mult. Aveau o conexiune care nu putea dispărea.

– Ți se închid ochii, spuse Reese, cu afecțiune în glas. Nu vrei să te odihnești?

Sophie oftă cu capul în pernă.

– Rămâi cu mine?

– Da. Pe urmă o să fiu în camera mea. E ceva *mai încolo* pe coridor.

Ea se încruntă, dar era prea obosită să protesteze. Reese era cu ea, pe moment. Și îi era îndeajuns.

Capitolul 20

Sophie se trezi brusc într-un dormitor cufundat aproape complet în beznă. Reese nu mai era lângă ea și, fără să își dea seama de ce, simți că i se ridică părul de pe brațe. Se ridică degrabă în capul oaselor, dădu pătura la o parte și aprinse o lumânare. Casa era straniu de tăcută. Cu inima bătându-i, merse în vârful picioarelor pe coridor îndreptându-se spre camera lui Reese.

Cu ceva timp înainte, când aflase o mică parte din experiențele cumplite prin care trecuseră el și camarazii lui de arme, îi devenise clar că redeschisese răni încă foarte proaspete. Văzuse durerea de pe chipul lui când i se destăinuia și spera ca acum, ore mai târziu, el să nu fie încă în suferință.

Ușa de la camera lui era întredeschisă. Sophie intră discret. Reese era întins pe patul uriaș, cu așternuturile înfășurate în jurul picioarelor, de parcă s-ar fi luptat cu o fantomă. Se apropie și observă că, deși dormea, avea pe chip o expresie chinuită, iar sudoarea îi acoperea fața și pieptul. Se mișca dintr-o parte în cealaltă, lovind salteaua, iar de pe buze îi scăpă un geamăt care o înfioră.

– Reese! șopti ea, ca să nu îl sperie. Sunt eu, Sophie.

Dar el continuă să se zvârcolească și să geamă, într-o încleștare pe viață și pe moarte cu un inamic invizibil pentru ea.

– Reese! spuse ea, ceva mai tare.

El strânse așternutul în pumni și scoase un strigăt aproape lugubru.

– Nu...

Pentru el nu exista, în acele clipe, decât coșmarul care îi otrăvea mintea. O, Doamne! Trebuia să facă ceva. Nu-l putea lăsa să sufere așa. Sophie se urcă lângă el în pat și-i luă capul în mâini.

– Reese, deschide ochii și uită-te la mine! Sunt eu, Sophie. Sunt aici, lângă tine. Ești în camera ta și ești în siguranță.

El tresări, deschise ochii și îi prinse încheieturile mâinilor. O privi, iar ochii lui mari aveau o expresie sălbatică. Pieptul îi tresălta, iar mușchii îi zvâcneau.

– Ești în siguranță, repetă ea, mângâindu-l pe obraji. E doar un coșmar.

Părea că înghețase, blocat undeva între ororile din mintea lui și speranța din inimă. Când își dădu seama că o strângea de mâini, părea că nu îi vine să creadă. O eliberă din strânsoare.

– Ce faci? o întrebă, respirând sacadat.

Ea înghiți în sec și își plimbă palmele pe bărbia și obrajii lui.

– Te ating.

El închise ochii.

– Sophie, murmură rugător.

– Sufereai. Trebuie să fac ceva să te ajut. Orice.

– Chiar și să-ți încalci propria regulă? întrebă el cu un zâmbet slab.

– Da.

Își trecu degetele prin părul lui, iar șuvițele îi gâdilau plăcut palmele. Întreg trupul îi pulsa ciudat, magnetic, și se întreba dacă și el simțea la fel.

– Eram îngrijorată. Vrei să-ți aduc niște apă? Sau să-ți pun un prosop ud pe frunte?

– Nu, răspunse el repede, ca și cum s-ar fi temut să nu se destrame vraja. Vreau doar să stai cu mine. Ca acum.

– Dacă trebuie... fie, îl tachină ea, mângâindu-i contururile urechilor.

O umbră parcă trecu peste chipul lui Reese, iar el privi în altă parte. Ea rămase nemișcată.

– Ce s-a întâmplat?

– Am visat la momentul acesta, spuse el în șoaptă. La atingerea ta. Mi-o doream mai mult decât orice.

Ea înclină ușor capul, uimită.

– Atunci ce e în neregulă?

– Nu vreau să-ți fie milă de mine. Adică... Da, știu că sunt defect. Că nu mai pot fi salvat. Dar n-am vrut să mă vezi vreodată astfel.

Cu privirea arzându-i, Sophie se întinse încet lângă el. Își așeză capul pe pieptul lui gol și puternic și își puse mâna peste inima lui.

– Când mă uit la tine, văd un om curajos, loial și căruia îi pasă. Suferi după fratele tău și după prietenii pe care i-ai pierdut. Dar nu ești nici defect, nici înfrânt. Bezna și disperarea pe care le simți nu vor dura o veșnicie.

– De unde știi? o întrebă el, ca și cum răspunsul ei ar fi contat din cale-afară.

Ea ridică ușor capul și îl privi în ochi.

– Știu pentru că Edmund și camarazii tăi și-ar fi dorit să-ți trăiești viața ca și cum fiecare zi ar putea fi ultima. Și cred că în adâncul sufletului știi că cel mai bun mod de a le onora amintirea este să trăiești o viață împlinită.

El rămase tăcut câteva momente.

– Uneori, chiar dacă unele lucruri îți sunt clare în minte, sufletului îi ia ceva timp să țină pasul.

– E adevărat, recunoscu ea. Dar vreau să mă crezi când îți spui că faptul că te-am atins nu are a face cu mila. Recunosc că mi-am făcut griji pentru tine, dar mi-am imaginat acest moment de mult, mult timp.

Îl mângâie pe piept și îl simți înfiorându-se sub atingerea ei.

– Și eu am visat la asta, spuse el. Iar senzația este chiar mai plăcută decât îmi imaginam.

Cuvintele lui îi provocară fluturi în stomac. Sophie observă însă că, în afară de momentele în care o ținuse de mâini, Reese nu încercase măcar să o atingă, la rândul lui. Mâinile îi erau întinse pe pat, de-o parte și de alta a trupului, de parcă ar fi fost legate de saltea.

– Și acum ce facem? îl întrebă.

– Depinde numai de tine. Dar dacă ai nevoie de sugestii, am eu o mulțime de idei.

– Te rog, spuse ea, cu vocea surprinzător de răgușită. Spune-mi ce crezi că ar trebui să facem.

El o privi printre gene și scoase un geamăt ușor.

– Cred că ar trebui să ne sărutăm îndelung și profund. Și fierbinte. Cred că ar trebui să ne lipim trupurile până-ți simt inima bătând. Cred că ar trebui să-ți venerez fiecare centimetru de piele cu mâinile și cu gura până țipi de plăcere. Asta e, pe scurt, ce cred că ar trebui să facem, încheie el, aruncându-i un zâmbet ispititor.

Lui Sophie începu să-i bată inima atât de tare încât se temu că-i va sări din piept.

– Ai niște idei destul de bune.

El se lăsă pe o parte, se propti în cot și o privi cu o intensitate care o înfioră.

– Îmi doresc mult asta, Sophie, dar numai dacă îți dorești și tu. Dacă nu ne-a rămas decât noaptea asta, accept ce mi se oferă. Trebuie doar să spui da sau nu.

Se gândi o clipă la familia ei și la lordul Singleton. Se gândi la prietenele ei și la Ascunzătoarea Debutantei. Se gândi un pic chiar și la domnișoara Haywinkle și la avertismentele ei. Apoi decise că se săturase să se tot gândească la acele persoane și la acele lucruri. Se săturase să se gândească, punct. Pentru că știa ce simțea pentru Reese și știa ce își dorea, la rândul ei. Îl dorea pe el.

– Da, spuse ea, dându-i la o parte o șuviță de pe frunte. Da, să încălcăm regulile. Da, să furăm o noapte doar pentru noi.

Abia rostise cuvintele când mâna lui o prinsese pe a ei, iar degetele li se împreunaseră. Sub dulcea apăsare a mâinii lui se simțea învăluită de o pătură moale și caldă, dar, în același timp, avea senzația că urma să se arunce cu capul înainte de pe o stâncă. Trupul îi era cuprins de furnicături, iar Sophie știa deja că lumea ei nu va mai fi vreodată la fel. Să-l țină pe Reese de mână era precum trecerea râului Styx. Sufletele aveau să le fie schimbate pentru totdeauna și, indiferent de ce urma să se întâmple, aveau să își aparțină unul celuilalt pentru eternitate.

El îi ridică mâna și i-o sărută, provocându-i fiori.

– Știam eu, murmură Reese, cu ochii strălucind de dorință. Pielea ta are gust de caprifoi.

Ea se apropie și își lipi fruntea de a lui.

– Parcă spuneai ceva de sărutări îndelungi și fierbinți.

Reese își lipi imediat buzele de ale ei și gemu. Limba lui urmă conturul gurii ei și-i desfăcu încet buzele. O întinse pe spate și-i asaltă gura, în timp ce mâinile îi mângâiau părul. Sophie se simțea pe altă lume. Atingerea lui Reese era exact cum sperase și se temuse că va fi. Dar dacă ar fi știut că e atât de devastator de încântătoare, n-ar fi fost capabilă să reziste în toate acele săptămâni. Sărutul aproape sălbatic, primar, depășea orice simțise până la acel moment, dar era hotărâtă să nu lase lipsa ei de experiență să o inhibe. Se lăsă mânată de pasiune și îl sărută, la rândul ei, punând în acele sărutări tot ce avea în suflet și tot ce simțea față de el. Își împleti

limba cu a lui și se arcui înspre trupul lui. Își lăsă mâinile să îi exploreze spatele musculos și să se agațe de umerii lui puternici când fierbințeala din sânge amenința să o copleșească.

– Spune-mi că nu visez, Soph, murmură el, cu buzele lipite de gâtul ei. Spune-mi că e aievea, că te sărut și te strâng în brațe.

Ea își trecu degetele prin părul lui și oftă când mâna lui îi coborî pe spate și îi cuprinse fundul, trăgând-o și mai aproape.

– Nu e un vis, îi șopti, la rândul ei. E chiar mult mai bine.

Cuvintele ei declanșară ceva în el. O sărută mai intens, mai pasional, de parcă s-ar fi temut că i-ar putea scăpa printre degete din clipă în clipă. Apoi ridică încet capul și o privi cu afecțiune și uimire.

– Nu te merit, îi spuse. Dar, Dumnezeu mi-e martor, nu pot să-ți rezist.

– Vrei să știi ce cred?

– Întotdeauna.

– Cred că amândoi meritățm asta și avem nevoie de asta. Mă simt de parcă până acum aș fi trăit în amorțeală. Ești soarele de care aveam nevoie să simt că trăiesc cu adevărat.

– Tu ești soarele, Sophie. Ești tot ce am mai bun și mai adevărat în viață.

O privea de parcă ar fi vrut să-și imprime imaginea ei în memorie. Apoi își strecură o mână pe sub cămașa ei de noapte și-i atinse sânul. Sophie își ținu respirația în timp ce mâna lui continua să o mângâie, trecând pe umăr și apoi pe spate. Apoi reveni la sân, atingându-l delicat până când sfârcul i se întări sub textura fină a materialului.

Cu un zâmbet satisfăcut, el luă micul boboc între buze, prin materialul cămășii, iar ea scânci de uimire și plăcere, apoi se arcui, cerând mai mult.

O atinsese și în trecut pe sâni, cu petalele bujorului... dar senzațiile de acum erau de un milion de ori mai intense. Plăcerea pe care i-o provoca îi cuprinsese tot trupul ca o furtună de vară – intensă, udă și sălbatică. Nu mai voia nici o barieră între ei, așa că își desfăcu șiretul cămășii de noapte și o lăsă să-i alunece în jos de pe umeri. Reese gemu aprobator, apoi, dintr-o mișcare, sfâșie partea din față a cămășii și își lăsă privirea să savureze trupul gol din fața lui, de la sâni la șolduri și picioare. Răcoarea delicioasă a aerului îi săruta pielea în timp ce se elibera de tot de cămașa de noapte.

– Ești atât de frumoasă, Sophie, îi spuse, cu un ton din care răzbăteau extazul și neliniștea, deopotrivă.

Sophie simți că roșește sub privirea lui clocotitoare și apreciativă. Dar și ea avea ce aprecia. Cu părul pe frunte și ochii strălucind, Reese avea un aer aproape sălbatic, periculos. Pieptul lui bronzat sclipea în lumina tremurătoare a lumânării, iar brațele lui musculoase rivalizau cu cele ale unui meșter fierar.

Avea așternutul înfășurat în jurul șoldurilor, iar vederea micilor creste de pe abdomenul lui o lăsa fără suflare. Îl privea fără pic de jenă, admirându-l cu totul. Atunci observă umflătura mare și foarte evidentă de sub cearșaful care îi acoperea șoldurile. Mulțumită rubricii *Răzbunarea debutantei*, știa câte ceva despre anatomia bărbătească... dar nu era vorba despre un bărbat imaginar despre care citea în ziar, în rubrica preferată. Era Reese. Și era încântată știind și văzând, fără doar și poate, că o dorea așa cum îl dorea și ea.

– Și tu ești frumos, suspină ea. Și vreau să te văd pe de-a întregul.

Capitolul 21

Reese se ridică fără să-și ia ochii de la Sophie. Și dacă ar fi luat foc casa, și dacă pereții s-ar fi prăbușit în jur și tot n-ar fi putut să-și desprindă privirea. La naiba, nu voia nici să clipească de teamă că ar putea să-i dispară din față. Pielea îi strălucea în lumina lumânării, iar părul îi cădea în valuri aurii groase în jurul umerilor. Era întocmai cum știuse că va fi. Era pasională, îndrăzneață și încrezătoare. Era lângă el și îi privea cu admirație trupul gol și îi cerea să îi arate și mai mult.

– Nu port nimic pe dedesubt, o avertiză el.

– Nu mă deranjează câtuși de puțin, zâmbi ea.

Probabil nu își dădea seama că își trecuse limba peste buzele umflate de sărutări, iar imaginea îl excită și mai mult decât era deja.

– Poți vedea cât îți dorești, Soph. Nimic nu e interzis.

Arătă cu mâna înspre așternutul care îi înfășura șoldurile, apoi lăsă mâinile în jos și așteptă. Ea surâse provocator și veni mai aproape de el. Îi puse mâinile pe piept și, după o mică ezitare, își lipi buzele de umărul lui. Apoi gura ei moale și umedă începu să coboare. Îi gusta pielea, murmurând aprobator. Mâinile ei coborâră apoi pe abdomen, iar mădularul lui pulsă, anticipându-i atingerea.

În sfârșit, trase așternutul de pe el și-l azvârli la marginea patului, fără să-i arunce o privire. Toată atenția îi era concentrată pe erecția lui. Îi privea mădularul lung și tare cu un amestec de curiozitate și uimire.

– Pot să te ating? îl întrebă.

– Nimic nu e interzis, repetă el, dar se temea că simpla ei atingere avea să-l facă să-și piardă controlul.

Strânse așternuturile în pumni și își făcu curaj în fața celei mai dulci torturi inimaginabile. Sophie își lăsă mai întâi mâna pe coapsa lui, apoi își trecu degetele peste mădularul lui, pe toată lungimea. Reese se înfioră de plăcere, iar reacția lui o făcu să se încrunte ușor.

– Ți-am făcut rău?

– Tu nu-mi poți face rău, îi zâmbi el slab.

Se înclină spre el, sărutându-l pe gât și trecându-și palma peste abdomenul lui.

– Arată-mi cum să te ating, îi șopti. Arată-mi ce-ți provoacă plăcere.

– E ușor, Soph. Orice faci tu îmi provoacă plăcere.

– Știi ce vreau să spun, răspunse ea nerăbdătoare.

Chiar știa. Și era mai mult decât bucuros să îi arate.

Nu după mult timp, ea îl săruta pe gât și îl freca exact în ritmul potrivit și cu presiunea potrivită ca să îl înnebunească. Reese simțea că îi vâjâie capul și că în spatele pleoapelor închise ard focuri de artificii. Respirația îi era întretăiată, iar mușchii i se tensionau.

– Sophie, gemu el, atingându-i mâna. Așteaptă.

Ea rămase nemișcată și îl aștepta să își recapete suflarea și controlul. La naiba, trebuia să aibă mintea limpede. Dacă el și Sophie mai aveau doar o noapte împreună, trebuia să fie specială. Ca să știe ce mult însemna pentru el și, după ani, să nu regrete ce se petrecuse între ei. Ba chiar să zâmbească la amintirea lui.

– Ții minte noaptea în care ne-am cunoscut? murmură el cu buzele aproape lipite de urechea ei.

– Când m-ai acuzat că am intrat hoțește în prăvălie? îl tachină ea.

– Cred că din clipa în care ai intrat am știut că-mi vei întoarce lumea pe dos.

– Lumea ta era deja întoarsă pe dos, zâmbi ea, ridicând o sprânceană.

– Adevărat.

Reese zâmbi și o lăsă pe spate pe pat, apoi se ridică deasupra, cu brațele de-o parte și de alta a umerilor ei.

– Numai că, spuse el în continuare, apariția ta mi-a zguduit lumea din temelii. De când te-am cunoscut mi se învârte capul... în cel mai plăcut mod posibil.

Ea îi luă fața în mâini și-i mângâie buzele cu vârfurile degetelor.

– Ai același efect asupra mea, Reese. Îmi va fi dor de tine mai mult decât îți imaginezi.

Reese simți că i se pune un nod în gât.

– Sunt aici acum. Și tu ești. Și dacă ți se va face dor de mine, vreau să-ți amintești de... asta.

Își lăsă capul spre ea și puse stăpânire cu tandrețe pe gura ei. Tot ceea ce simțea pentru ea, toate acele emoții pe care nu le putea numi le transpuse în acel sărut. Când amândoi rămaseră fără aer, el se opri și o privi în ochi.

– Sau, dacă preferi, să-ți amintești de... asta.

Se lăsă mai în jos și trasă cu buzele o linie de-a lungul gâtului și apoi peste sâni, făcându-i sfârcurile să se întărească și dezmierdându-le cu gura.

– Nu e nici un pericol să uit, gemu ea, arcuindu-se spre el. Nici nu bănuiam că mă pot simți așa... atât de amețită, de vie și de liberă. Parcă aș înota goală în lac... doar că e mult mai bine!

El râse și coborî și mai mult. Pielea ei avea gust de nectar. Un gust dulce și pur. O sărută și o linse până ajunse în dreptul buricului, apoi a coapsei și se opri brusc când ea suspină tare.

– Reese?

Îl privea cu ochi încețoșați și întrebători.

– Vreau să te gust, îi spuse el, frecându-și obrazul de pielea incredibil de fină a coapsei interioare. Dar numai dacă vrei și tu.

– Oh!

Sophie simți că îi ard obrajii de jenă și de dorință. Mai mult de dorință.

– Am încredere în tine, spuse, pe un ton sigur. Și dacă nu mă simt în largul meu, îți spun.

– Bine. Cred că îți va plăcea.

Dumnezeule mare! Atingerea lui era blândă și precisă. Gura îi era caldă și umedă. Părea că știe cum să pună exact câtă presiune trebuie, exact unde trebuie. Îi luă un minut-două să se relaxeze, apoi se lăsă în voia senzațiilor delicioase care o cuprindeau.

El îi depărtă picioarele și o prinse de șolduri, ținând-o de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată. Gura și limba lui o tachinau fără milă și simți cum interiorul începe să îi vibreze de o pulsație necunoscută. Era atât de intensă că ar fi vrut să se retragă. Reese își împleti atunci degetele cu ale ei.

– Rămâi cu mine, murmură el, reluându-și eforturile cu un entuziasm care o încânta și o incita.

Fiecare atingere a limbii lui, fiecare apărare a buzelor ei o transporta și mai departe pe aripile plăcerii, ducând-o tot mai aproape de soare. Trupul i se încordă, răsuflarea i se opri o clipă, apoi simți brusc că plutește, copleșită de o senzație de libertate și ușurătate.

El o ținu în brațe, asigurându-se că își savurează fiecare fior de plăcere. Iar când trupul îi deveni moale și inert, se întinse lângă ea și o trase la pieptul lui, mângâind-o încet pe spate și pe gât.

– Ai avut dreptate, surâse ea. Chiar mi-a plăcut.

– Și mie, rânji el.

Ea îl sărută pe gât. Avea pielea ușor sărată. Niciodată nu se simțise atât de aproape de cineva, așa în siguranță, atât de... iubită. Scoase un oftat satisfăcut, își strecură mâna între ei și îi atinse mădularul îngroșat. Reese scoase un geamăt profund, iar ea începu să îl sărute cu fervoare. Găsi ritmul pe care și-l dorea și începu să îl frece până când Reese închise ochii, iar pe frunte îi apărură mici broboane de sudoare. Știa că e la limită și-l mângâie îndelung, pe toată lungimea.

– Soph... spuse el, cu o undă de regret în voce. Nu pot...

– Ba poți, șopti ea, sporind ritmul și presiunea.

Își lăsă capul pe pieptul lui și-și trecu limba peste sfârcul lui. Reese își înăbuși o înjurătură, își puse mâna peste a ei, iar întreg trupul i se tensionă, apoi se lăsă cuprins de senzația de eliberare a climaxului. Pulsă, fierbinte și umed, în palma ei. Câteva secunde rămaseră nemișcați. Ea își puse obrazul pe pieptul lui. Inima îi bătea nebunește.

– Ești uimitoare, îi spuse el, privind-o cu afecțiune și mirare.

– Mai bine spus, suntem uimitori, răspunse ea. Noi amândoi. Împreună.

Reese o sărută pe frunte.

– Stai aici. Aduc un prosop umed.

Când se întoarse în pat, râseră și se șterseră unul pe celălalt. Iar când li se făcu răcoare, se strecurară sub așternuturi. În timp ce stătea întinsă pe o parte, cu spatele la el, Sophie își dori imposibilul: să poată dormi așa în fiecare noapte, cuprinsă de brațele puternice ale lui Reese și simțindu-i răsuflarea în păr. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, poate s-ar fi întâmplat. Poate s-ar fi simțit

frumoasă, satisfăcută și iubită toată viața. Dar soarta îi fusese stabilită înainte să îl cunoască pe Reese, înainte să se îndrăgostească de el. A doua zi va fi nevoită să își ia adio de la el, dar măcar avuseseră parte de o noapte perfectă împreună. Pentru care avea să îi fie veșnic recunoscătoare.

Capitolul 22

A doua zi de dimineață, Sophie se trezi în așternuturile care încă miroseau a Reese. Doar că el nu mai era lângă ea. Se ridică în capul oaselor și-l observă în celălalt capăt al camerei, stând la birou, cu o expresie foarte serioasă.

– Bună dimineața, spuse el.

Ea se frecă la ochi. Își pusese pantalonii, dar în partea de sus era în continuare delicios de gol.

– Bună dimineața, îi răspunse, întinzându-se. Ce faci acolo?

El luă un mic teanc de scrisori și lovi ușor biroul cu ele.

– Încerc să-mi fac curaj să le deschid.

– Înțeleg, spuse ea, suprimându-și un fior.

Luă cearșaful de pe pat, se înfășură cu el și se îndreptă spre Reese, apoi se așeză cu fundul pe marginea biroului.

– Nu trebuie să-mi spui nimic despre ele dacă nu vrei. Dar dacă vrei să vorbești, te ascult.

El își frecă fața cu mâinile.

– Sunt de la văduva lui Conroy. Prima a sosit în urmă cu câteva luni și tot nu reușesc să o citesc.

– De ce? întrebă ea, deși își cam imagina motivul.

Reese păli.

– Dacă îmi pune întrebări la care nu pot... sau nu vreau să răspund? întrebă, înghițind în sec. Dacă din fiecare cuvânt scris de ea răzbat durere și suferință?

Sophie simțea că i se rupe inima.

– Și tu îl jelești pe Conroy, nu doar ea. Poate îți va face bine să vorbești cu cineva care l-a cunoscut atât de bine și căreia îi e la fel de dor de el.

Reese clătină din cap.

– Tocmai asta e. A fost prietenul meu și abia îndur gândul că e mort. Pentru soția lui, durerea e, probabil, înzecită. Și port și eu partea mea de vină pentru ce s-a întâmplat.

– Ba nu, îi reaminti ea.

Îi înțelegea însă ezitările. Înțelegea de ce nu își face curaj să deschidă scrisorile care, cel mai probabil, i-ar oglindi propria suferință.

– Crezi că te-ar ajuta dacă aș citi eu prima?

El clătină din nou din cap, foarte încet.

– E ceva ce trebuie să fac singur. De atâta lucru sunt sigur.

Ea veni în spatele lui, își lipi pieptul de spatele lui și îl îmbrățișă, savurând intimitatea fizică încă atât de nouă.

– Mai bine le-ai citi înainte să plec. Ca să nu fii singur.

– Nu. Le voi citi după ce pleci. Te-am împovărat destul. Voiam doar să știi că nu am de gând să mai evit acest moment.

– Nu mă împovărezi, Reese.

Sophie își dorea să poată conta pe ea. Să fie cea căreia îi poate împărtăși totul. Dar tocmai acum, când erau pe punctul de a se înțelege unul pe celălalt, timpul lor împreună se sfârșise.

– Vreau să știu prin ce treci și să ajut, dacă pot. Chiar dacă nu mai putem fi împreună.

– Nu vreau să te expun și mai mult la problemele mele. Urmează să începi un capitol nou din viața ta și... așa și trebuie. Dar să știi că dacă vei avea vreodată nevoie, oricând, știi unde mă găsești.

Sophie simți că i se umplu ochii de lacrimi. Privi ceasul, dorindu-și cu disperare ca acele lui să se oprească. În mai puțin de o oră trebuia să fie în trăsură, în drum spre casa Fionei. Iar pe Reese avea să-l mai revadă, în cel mai bun caz, de la distanță sau într-un loc public și aglomerat. Nu avea să mai fie vreodată singură cu el. Nu ca acum.

– Hai înapoi în pat, îi șopti la ureche.

El îi mângâie tandru obrazul.

– Dimineața e pe sfârșite. Mă pregăteam să-ți aduc micul dejun.

– Nu vreau să mănânc, spuse ea, trecându-și palmele peste pieptul lui. Vreau să fac dragoste cu tine.

El o trase în poala lui și o privi cu atenție. Ochii întunecați scăpărau de dorință și de regret.

– Cum am putea, când trebuie să ne luăm adio?

– Nu mă pot gândi la un mod de a folosi mai bine minutele care ne-au mai rămas, îl asigură ea.

Preț de câteva secunde, el rămase nemișcat, cu o expresie imposibil de descifrat. Apoi se ridică, o luă în brațe și o duse în pat. O întinse pe saltea, iar mușchii brațelor, superb ieșiți în relief, și părul răvășit îl făceau să arate minunat și periculos, ca un înger al întunericului.

– Ești sigură? o întrebă.

Ea desfăcu încet cearșaful de pe ea.

– N-am fost așa sigură de nimic în viața mea.

Reese ignoră avertismentele și semnalele de alarmă ce-i răsunau în cap și îi spuneau că ar face bine să-și protejeze inima, dar și pe cea a lui Sophie. O trase mai aproape și-i exploră trupul cu mâinile, savurând fiecare unduire, fiecare linie. Ea își înfipse mâinile în părul lui și își ridică șoldurile spre ale lui. Îl împresură cu picioarele și se frecă de mădularul lui, înnebunindu-l. Totul la ea era perfect, de la micile sunete de satisfacție pe care le scotea și până la gustul înnebunitor al pielii și la pasiunea nețărmurită din priviri. Ea îl mângâie pe gât și îl sărută, împletindu-și limba cu a lui. Era un sărut nesăbuit, plin de dorință, exact cum își dorea și cum avea nevoie.

Trupurile li se ciocniră cu o fervoare flămândă, frenetic, iar Reese știu că ar muri dacă nu ar face-o a lui. Ea îi desfăcu centura și-i dădu jos pantalonii într-un timp record. El își îngropă fața în gâtul ei, lingând-o și sugându-i pielea în timp ce îi mângâia trupul centimetru cu centimetru, de la curbura sânilor la moliciunea taliei și unduirea apetisantă a fundului. Când își așeză ușor mâna între coapsele ei și-i simți căldura și umezeala, ea se cutremură sub el.

– Te doresc, Reese, spuse ea, implorându-l din priviri.

Se poziționă între coapsele ei și-i luă fața în mâini.

– Să-mi spui dacă te doare, fie și puțin.

Ea încuviință din cap și zâmbi, iar el începu să o pătrundă ușor, centimetru cu centimetru. O simțea incredibil de strâmtă, de fierbinte... perfectă. Gemu când ea începu să se miște sub el.

– Ești tot ce mi-am dorit vreodată, Soph. Tot.

Îl privea cu atâta afecțiune și încredere că simțea că îi va exploda pieptul.

– Îmi place. Îmi place să te simt în mine, peste mine, în jurul meu. Nu mă satur de tine. Mă faci să vreau mereu mai mult.

Parcă vrând să-şi demonstreze spusele, îşi încordă muşchii interni în jurul lui, aducându-l la un pas să piardă controlul.

– Ţine-te, dar nu te reţine, îi ceru el.

Îl prinse de umeri, iar Reese găsi un ritm şi un unghi care să-i placă ei. Sophie avea ochii închişi, capul pe spate şi buzele întredeschise. Se prăbuşeau unul în celălalt într-o sincronizare perfectă, aproape ireală. Căldura şi plăcerea îi intraseră în vene ca un drog, iar trupul îi tânjea după eliberarea finală, dar Reese voia ca ea să termine prima. Aşa că începu să o pătrundă ceva mai repede şi mai intens. Îşi strecură o mână între ei şi o atinse. După câteva minute, Sophie gemea tot mai tare, apropiindu-se de punctul culminant.

– Da, Sophie, îi murmură el la ureche. Haide. Dă-ţi drumul. Termină pentru mine.

Se priviră în ochi, iar ea scoase un ţipăt de plăcere şi începu să pulseze fierbinte şi umed în jurul lui. Cumva, reuşise să o aştepte pe ea să-şi ia plăcerea mai întâi. Dar când ea îi luă capul în mâini şi îl sărută, abandonându-i-se cu totul, Reese se lăsă cuprins de spiralele tot mai intense ale climaxului. Totul din el o voia pe Sophie, îi dorea esenţa, bunătatea, sufletul. Pentru un moment, toate erau ale lui. Era a lui cu totul. Se trase din ea în ultima clipă, gemând intens şi consumându-se pe aşternut. Rămaseră unul lângă celălalt un minut, epuizaţi, privindu-se cu uimire.

Şi, pe viaţa lui, Reese nu îşi dădea seama dacă tocmai luaseră cea mai bună sau cea mai proastă decizie din viaţa lor.

Capitolul 23

Câteva ore mai târziu, Reese era la el în cameră, așezat la birou. Singur. Îi promisese lui Sophie că va citi scrisorile de la văduva lui Conroy și avea de gând să se țină de promisiune. Într-un fel ciudat, misiunea părea mai puțin chinuitoare. Să o iubească pe Sophie și apoi să o lase să plece fusese cel mai greu lucru pe care fusese vreodată nevoit să îl facă. Odată ce supraviețuise acelei încercări, putea face față oricărui test. Îi venise să urle când ea se urcase în trăsură. Voise să cadă în genunchi și să o implore să nu plece. Gândul că urma să se mărite cu alt bărbat îi făcea rău fizic, de parcă trupul lui respingea întru totul ideea că nu avea să fie singurul care să se trezească alături de ea și care să îi ofere flori. Și care să o facă să zâmbească. Dar nu îi putea cere să nu se mărite cu Singleton. Familia era totul pentru ea și o admira pentru că voia să îi ajute pe ai ei. Iar adevărul era că el, unul, nu îi putea oferi un viitor mai sigur decât ce îi oferea Singleton. Căsătoria cu marchizul îi oferea un statut, siguranță, stabilitate. Urma să aibă pe cineva care să o însoțească la baluri, la teatru, la operă. Urma să fie acceptată în cele mai înalte cercuri ale societății și apoi să își facă loc tot mai sus. Nu avea să mai aibă motive să își facă griji pentru finanțele familiei ei. Și, mai ales, nu avea să se trezească în miez de noapte și să-l vadă pe bărbatul de lângă ea răsucind așternuturile îmbibate de sudoare și urlând ca un dement. Inspiră adânc, încercând să-și ignore amăreala care îi venise pe gât, rupse sigiliul primei scrisori și o deschise. Începu să citească, cu mâinile tremurându-i.

Stimate Lord Warshire,

Vă scriu cu inima frântă. William era universul meu și al celor două fiice ale noastre. Chiar și când era departe de noi, se asigura că nu ne lipsea nimic. Ne scria des și de fiecare dată ne asigura că

ne iubea foarte mult. Chiar și când era departe, se asigura că nu ne lipește nimic. În desele lui scrisori reușea mereu să ne transmită cât de mult ne iubea. Tot în acele scrisori îmi pomenea câte ceva despre viața lui de zi cu zi și adesea vă menționa pe dumneavoastră. Cu siguranță vă respecta foarte mult și simt că e de datoria mea să vă spun asta.

Am aflat că recent v-a murit fratele. Condoleanțele mele. Dacă suferiți cum sufăr eu, probabil simțiți că valuri uriașe vă cuprind și vă răscolesc și amenință să vă poarte cu ele. Dar eu, una, am parte de un pic de liniște știind că William făcea ceea ce îi plăcea pentru poporul pe care îl iubea, cot la cot cu camarazii pe care îi iubea ca pe niște frați.

Dacă ajungeți în Londra și aveți o oră-două la dispoziție, aș aprecia foarte mult să am ocazia să vă cunosc personal și să-mi evocați amintiri despre dragul meu William. Vă rog să ne vizitați oricând.

Toate cele bune,

Sarah Conroy

Reese puse scrisoarea pe birou, își lăsă capul în mâini și, pentru prima dată în viața sa de adult, izbucni în lacrimi.

Întreaga săptămână, Sophie își simți creierul învăluit în ceață. Avea senzația că era amorțită. Și teribil de tristă. Și când se făcu vineri, îi era dor de Reese mai mult ca oricând. În acea seară, când intră în prăvălie ca să pregătească întâlnirea, văzu peste tot lucruri care îi aminteau de el. Pernele pe care puseseră capul când dormiseră pe podea. Nasturii pe care jucaseră cărți. Până și planta pe care începuse să o readucă la viață când îl cunoscuse pe Reese o făcea să îi fie dor de el. Ghiveciul era pe tejghea, ca să aibă parte de un pic de lumină, dar frunzele în formă de inimă ale plantei erau lăsate, de parcă îi oglindeau suferința.

Sophie îngriji planta, apoi puse apa pentru ceai la încălzit și pregăti farfuriile pentru chifle și prăjituri. Întrunirile de vineri deveniseră parte integrantă din viața ei și nu știa cum o să le spună participantelor, și mai ales Fionei și lui Lily, că în curând nu va mai găzdui întâlnirile din Ascunzătoarea Debutantei.

Odată ce se mărita cu lordul Singleton, îi va deveni imposibil să se strecoare din casă o dată pe săptămână și să dispară ore în șir. Nu putea să îl mintă sau să aibă secrete față de el, dar nici să îi spună adevărul. Relația lor nu se compara cu cea dintre Fiona și Gray sau cu cea dintre Lily și Nash, relații bazate pe dragoste și pe respect. Căsniciile prietenelor ei formau excepția de la regulă.

La fel ca majoritatea gentlemenilor, lordul Singleton se aștepta, fără doar și poate, ca soția lui să fie impecabilă la capitolul comportament și reputație. Și să îl asculte întru totul. Iar Sophie considera că îi datorează măcar atât.

La finalul întâlnirii din această seară, Reese nu avea să o mai aștepte. În loc să meargă la conacul Warshire, își va petrece noaptea acasă la Fiona și la Gray. În timpul vizitei, Sophie avea de gând să le spună prietenelor ei tot ce le ascunsese până atunci. Și poate să tragă un plâns sănătos. Dar înainte de toate trebuia să ducă la bun sfârșit întrunirea.

Când participantele începură să apară, încăperea era deja luminată de zeci de lumânări care îi confereau o strălucire plăcută și veselă. Aroma ceaiului proaspăt umplea aerul, iar mobila cam ponosită era însuflețită de perne în culori vesele. Sophie afișă un zâmbet de complezență salutând pe toată lumea, iar la ora 8 luă cuvântul. Le ură tuturor bun venit și prezentă setul de reguli, ca de obicei. Apoi o invită pe Violet să citească cel mai nou articol din rubrica *Răzbunarea debutantei*.

Tânăra purta un șal lung care îi masca burta rotunjită. Avea în continuare fața un pic suptă, dar obrajii aveau o strălucire rozalie sănătoasă. Luă cu un zâmbet timid ziarul pe care Sophie i-l oferise, își drese vocea și începu să citească.

Dragi debutante,

Nu disperați dacă circumstanțele vă despart de gentlemanul pe care îl admirați. Separările prelungite pot fi dificile, dar nu sunt o lovitură mortală pentru o relație decât dacă îngăduiți să se întâmple asta. Folosiți perioada în care sunteți separați ca să vă dați seama de ce simțiți cu adevărat. Scrieți-i scrisori, dacă vreți, dar nu vă petreceți timpul doar cu gândul la el. Dacă într-adevăr legătura voastră e adevărată și sinceră, nimic

nu o va destrăma. Nici timpul, nici distanța nu vă vor despărți, iar inimile voastre vor găsi calea una spre cealaltă.

Femeile începură imediat o dezbatere vie despre articol, iar Sophie se retrase într-un colț de unde nu era nevoită să se prefacă a fi de acord cu conținutul textului. De regulă, credea în fiecare rând, dar în acea săptămână... pur și simplu, nu-i suna adevărat. Dacă o legătură adevărată și sinceră era suficientă pentru a reuni doi iubiți, și-ar fi petrecut noaptea cu Reese. Și-ar fi petrecut cu el tot restul vieții.

Dar unele piedici precum datoria față de familie și rănile războiului erau insurmontabile. Chiar și pentru iubirea adevărată. La finalul întâlnirii, Sophie o căută pe Violet și-i dădu un coș plin cu fructe și brânzeturi.

– E pentru tine, îi spuse. Cum te mai simți?

– Mare și neobișnuit de neîndemânatică, răspunse Violet. Dar nu mă plâng. I-am spus mamei de copil și a primit vestea mai bine decât mă așteptam. O zi a făcut crize, alte două zile n-a vorbit cu mine și de atunci își tot face griji. Nici că puteam spera la mai mult, încheie tânăra brunetă, ridicând din umeri.

– Mă bucur că i-ai spus.

Sophie puse pe tavă câteva farfurioare și cești. Era dornică să termine cât mai repede curățenia ca să poată pleca la Fiona.

– Cred că ești ușurată că ai cu cine discuta despre starea în care te găsești, îi spuse lui Violet.

– Da, dar sincer speram să fie și Sarah aici în seara asta ca să stăm un pic de vorbă. Îmi dă mult mai multe informații decât mama. Pe mama când o întreb despre sarcină și naștere ridică privirea înspre tavan și-mi zice că nu trebuie să mă gândesc atâta la asemenea lucruri.

Și Sophie remarcase absența lui Sarah.

– E neobișnuit să nu vină la o întrunire, spuse ea. Sper că fetele ei nu s-au îmbolnăvit.

– A fot atât de bună cu mine, cu toate că îi e tare dor de soțul ei și trebuie să își crească singură fetele.

Sophie lăsă jos tava și înclină capul.

– Ce s-a întâmplat cu soțul ei, știi cumva?

– Era în armată, spuse Violet. A murit în luptă în Europa.

– Ce tragedie...

În acel moment, Sophie simți un fior pe șira spinării. O senzație stranie o cuprinse. Era cu neputință ca soțul lui Sarah să fie chiar...

Folosirea numelor de familie era o încălcare a regulilor, dar Sophie simțea că trebuia să știe. Să fie sigură.

– Iartă-mă că te întreb, dar știi cumva numele de familiei al lui Sarah?

– Da, răspunse Violet. Mi-a dat adresa acum două săptămâni și mi-a spus să nu ezit să mă duc la ea dacă am nevoie de ceva. Parcă numele de familie e Conroy.

Capitolul 24

Ceva mai târziu în seara aceea, Sophie stătea pe canapea în atelierul Fionei, frământându-și neliniștită mâinile. O așteptau pe Lily pentru ca Sophie să le anunțe pe amândouă ce decizie luase.

– Mă îngrijorezi, îi spuse Fiona. Nu ești bolnavă, sper.

– Nu! o asigură Sophie degrabă.

– Bine. A, te rog, spune-mi că nu te muți undeva departe! tresări dintr-odată Fiona.

– Nu. Cel puțin, nu din câte știu. Nu, nu e nimic atât de grav, spuse Sophie cu un surâs vag.

Spunea adevărul și nu prea, căci gândul că renunța la ceva atât de important și drag îi dădea un copleșitor sentiment de pierdere.

– Nu mai pot îndura suspansul, oftă Fiona, încruntându-se.

– Îmi pare rău. Dar din clipă-n clipă va veni și Lily.

Voia ca prietenele ei să fie de față și să afle veștile în același timp. Sophie nu voia să aștepte până la obișnuita lor întâlnire de sâmbătă dimineața. Din clipa în care luase decizia i se părea că fiecare clipă în care ține totul pentru ea reprezenta o trădare la adresa prietenelor ei. Sophie nu era obișnuită să aibă secrete față de ele, mai ales cu privire la *Răzbunarea debutantei*, proiectul lor de suflet ce devenise și centrul prieteniei lor. Aproape la un semn, Lily năvăli în încăpere, cu cârlionții negri fluturând.

– Am venit cât am putut de repede, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Ai pățit ceva, Soph?

– Sunt bine. Îmi pare rău, n-am vrut să te îngrijorez. Dar am ceva important de spus.

Lily se lăsă pe canapea lângă ea și îi strânse mâna.

– Are legătură cu acel gentleman cu care petreci timpul? Dacă ți-a făcut vreun rău, o să aflu cine e și o să...

– Nu! o întrerupse Sophie. E vorba despre lordul Singleton. Mâine mă întâlnesc cu el și o să-i spun că sunt pregătită să avansăm cu... logodna.

Cuvântul îi ieșise cu greutate de pe buze, aproape făcând-o să se sufoce.

– Oh! exclamă Fiona, privind-o cu atenție. Ce vești... hm... minunate?

Sophie oftă. Nu avea sens să mimeze fericirea. Prietenele ei aveau să își dea seama imediat de prefăcătorie dacă ar începe să se declare fericită la gândul de a se mărita cu marchizul. Îi datora însă respect lordului.

– Nu e căsătoria din dragoste la care visam, mărturisi Sophie. Nu e ca relațiile pe care amândouă sunteți atât de norocoase să le aveți. Dar lordul Singleton a fost generos și s-a oferit să-mi ajute financiar familia. Cred că va fi un soț bun. Sper ca, în timp, între noi să se formeze o relație caldă... afectuoasă.

Lily strâmbă din nas de parcă ar fi mirosit o ciupercă putrezită.

– Nu-l iubești.

– Nu încă, confirmă Sophie, încercând în zadar să-și strecoare o undă de entuziasm în glas. Însă poate cu timpul...

Pur și simplu, nu se imagina simțind față de marchiz ceva care să aducă măcar a pasiune.

– Și cum rămâne cu gentlemanul cu care te întâlneai? întrebă Fiona. Pentru el ce simți?

„Îl iubesc", vru să spună Sophie. Dar dacă le-ar fi făcut prietenelor acea mărturisire doar ar fi înrăutățit lucrurile.

– E irelevant ce simt pentru el. Trebuie să fac ce e mai bine pentru familia mea. Și asta o să și fac.

– E neapărat nevoie să te grăbești? întrebă și Lily, ai cărei frumoși ochi verzi erau umbriți de tristețe. De ce nu mai aștepți câteva luni? Poate că situația familiei tale se va îmbunătăți.

Sophie clătină ferm din cap.

– Mă tem că nu mai e timp. Mama a fost deja nevoită să renunțe la aproape toți angajații. Mai rău, ieri am aflat că lordul Singleton a plătit deja o parte din datoriile tatei, în urma înțelegerii că mă voi mărita cu el în curând.

– Vai, Sophie...

Fiona li se alătură pe canapea, astfel că Sophie era încadrată de prietenele pe care le iubea ca pe niște surori.

– Trebuia să ne spui. Eu și Lily am fi ajutat, spuse Fiona, îmbrățișând-o.

– Nu vă puteam cere așa ceva, răspunse Sophie, blestemând hohotul de plâns pe care îl simțea în piept. Și nici n-ar fi servit la nimic. Doar ar fi amânat inevitabilul. I-am făcut o promisiune lordului Singleton și trebuie să mă țin de ea. Râse scurt și trist, apoi continuă să vorbească: Uitați-vă la mine cum mă plâng că urmează să mă mărit cu un bărbat atrăgător și onest și să devin marchiză. Trebuie să fiu nebună să simt fie și o împunsătură de tristețe. Vă rog, nu vă irosiți mila pe mine.

– Nu e nevoie să te prefaci în fața noastră, spuse Lily, strângându-i mai tare mâna. Mi-aș dori să existe o altă cale.

Sophie își dorea același lucru. Dar nu exista altă cale. Chiar dacă găsea o soluție la problemele financiare ale familiei și își făcea curaj să o rupă cu lordul Singleton, lucru de neiertat, date fiind amabilitatea și răbdarea de care dăduse dovadă, nu era ca și cum Reese îi propusese să se căsătorească. Era prea preocupat să se lupte cu demonii lui, prea ocupat să-și numere defectele ca să întrevadă un viitor care includea fericire, dragoste... sau pe ea.

– Altă cale nu există, suspină Sophie. Dar am de gând să fac tot ce ține de mine și să fiu o soție îndatoritoare și care își susține soțul.

Lily se strâmbă din nou, dar Fiona o mustră din priviri.

– Orice vei face, îi spuse ea lui Sophie, noi te vom susține. Trioul nostru rămâne solidar, indiferent de situație.

Sophie își înghiți nodul uriaș ce i se pusese în gât.

– Mai e ceva, rosti ea. E legat de *Răzbunarea debutantei* și Ascunzătoarea Debutantei. A fost minunat să fiu implicată în ambele proiecte, dar mă tem că e momentul să fac pasul în spate. Nu-i pot spune lordului Singleton ce rol am în ele și nu ar fi corect din partea mea să mă strecor serile de acasă, după ce mă voi mărita.

Lily și Fiona rămaseră împietrite. Sophie simți că ochii i se umplu de lacrimi.

– Nu vreau să renunț, dar dacă vreau ca relația mea cu lordul Singleton să meargă – și da, vreau asta –, nu pot începe prin a-l minți și a avea secrete față de el.

– Dar noi... formăm un trio dintotdeauna, șopti Lily. De când eram la școala domnișoarei Haywinkle.

– Ești ca o soră pentru noi, spuse și Fiona, ștergându-și lacrimile. Tu ești stânca noastră, ești cea care ne ține cu picioarele pe pământ. Fără tine nu putem continua nici rubrica, nici întrunirile secrete.

– Nici poveste, spuse Sophie, cu toate că i se rupea inima. Tu vei continua să faci schițe minunate. Iar tu, Lily, vei continua să scrii articolele tale spumoase și pline de învățăminte. Rubrica nu va avea câtuși de puțin de suferit în lipsa mea.

– Nu e adevărat! exclamă Lily. Nici n-ai idee cât de mult ne bazăm pe tine. În zilele când mă uit la foaia goală și simt că nu am absolut nimic de spus, tu ești cea care îmi dă ideile.

– Iar când sunt sigură că nimic din caietul meu de schițe nu se potrivește cu un text, tu reușești cumva să găsești ilustrația perfectă pentru articol, spuse și Fiona.

– Și să nu uităm de impactul Ascunzătorii Debutantei, interveni din nou Lily. Ai creat ceva cu adevărat minunat, un spațiu unde femei din toate categoriile sociale se întâlnesc și discută despre relații romantice și dragoste, fără să se teamă că vor fi ridiculizate sau poate mai rău.

Sophie surâse.

– Mi-a plăcut fiecare moment în care am lucrat alături de voi. A fost o onoare să fac parte din proiectul *Răzbunarea debutantei*.

– Vorbești de parcă deja ai terminat cu asta. Și cu noi.

Sophie o prinse ușor de umeri pe Fiona și o privi în ochi.

– Voi fi întotdeauna prietena voastră. Și voi continua să lucrez cu voi la articole și să găzduiesc întrunirile încă vreo două săptămâni. Vinerea viitoare voi anunța că mă retrag și sper ca una dintre membre să se ofere să-mi continue misiunea.

Se străduia să pară optimistă, dar simțea aceeași povară sufletească pe care o simțea Fiona. Prietenia lor nu avea cum să mai fie la fel din clipa în care se retrăgea din proiectele lor comune.

Sophie nu se îndoia că Fiona și Lily vor fi în continuare loiale, calde și solidare față de ea, dar o întrista gândul că nu va mai face parte din procesul de creație și nici nu va mai participa la discuțiile lor amuzante și pasionante. În schimb, va deschide ziarul în fiecare vineri, la micul dejun, și va citi noul articol, la fel ca toate tinerele din oraș. Iar gândul o întrista din cale-afară.

Părea că apropiata căsătorie cu lordul Singleton provoca deja o ruptură între ea și prietenele ei. Și nici nu era logodită încă! Lucrurile aveau să se schimbe curând. Chiar mai devreme îi scrisese marchizului și îl invitase să o viziteze a doua zi. Toată săptămâna sperase că Reese va face o încercare să ia legătura cu ea, fie vizitând-o, fie scriindu-i sau trimițându-i flori. Dar nu făcuse nimic din toate acestea și poate era mai bine așa. Așa îi fusese mai ușor să îi scrie lordului Singleton. Și, odată ce o făcuse, simțea că nu mai există cale de întoarcere.

A doua zi, când lordul Singleton veni să o viziteze pe Sophie, tatăl ei îi ceru ca mai întâi să treacă pe la el prin birou. Sophie spera că nu pentru a cere un împrumut sau achitarea unei alte datorii, dar cam bănuia că exact despre asta era vorba. Când marchizul veni într-un final în salon, îl întâmpinară Sophie, Mary și mama lor. El o salută întâi pe mamă, apoi se întoarse spre Sophie.

– Lord Singleton, spuse ea, oferindu-i mâna înmănușată. Ce plăcere!

Părul lui brunet arăta proaspăt tuns. Pe chipul lui cu trăsături parcă sculptate nu se vedea un fir de barbă. Lavaliera albă ca o cală era legată într-un nod elaborat care probabil îi ridica bărbia cu câțiva centimetri. Putea fi model pentru orice mare casă de modă. Nu se încrunta, nu avea cearcăne, era sănătatea și vitalitatea întruchipate. Dar nu-i făcea câtuși de puțin inima să tresară.

Lordul Singleton îi sărută mâna, scurt și cât se poate de cuviincios, apoi făcu galant o plecăciune înspre Mary și îi luă și ei mâna.

– Sunt încântat să vă revăd, domnișoară Kendall, murmură el, iar Mary roși până la rădăcina părului.

Sophie își înăbuși un oftat. Dacă sora ei ar fi ieșit din când în când din casă și din confortul și intimitatea camerei ei ca să ia parte la evenimente sociale, poate n-ar roși atât de la un simplu salut de curtoazie. Nu era un gând tocmai binevoitor, dar Sophie nu se putuse abține. Se scutură însă de acea stare negativă, căci nu avea sens să o transforme pe Mary în ținta nemulțumirilor ei. În curând marchizul avea să fie cumnatul surorii ei.

Îl invită pe lordul Singleton să ia loc pe canapea între ea și Mary. Nu trecu mult și el începu să le povestească despre cum se rătăcise la țară la o petrecere dată de ducele de Harkenwood. Istorisirea era

plină de autoironie și de-a dreptul amuzantă și implica un toc de cizmă stricat, un sătean beat și o aventură de opt ore în pădure.

– Tocmai credeam că am urcat suficient de mult în copac, spuse marchizul. Eram convins că de acolo voi putea privi în jur ca să îmi dau seama încotro să o iau ca să ies din pădure. În schimb... am căzut.

Lordul Singleton făcu o pauză, iar cele trei femei oftară, după cum cereau regulile bunei-cuviințe.

– Din fericire, continuă el, m-am agățat de o cracă și aterizarea nu a fost chiar din cale-afară de violentă.

Mama fetelor își făcu vânt cu evantaiul, iar Mary îl privi pe marchiz cu un amestec de groază și ușurare, de parcă abia i-ar fi venit să creadă că scăpase din ghearele morții.

– Din nefericire, continuă el, haina mi s-a sfâșiat aproape în întregime. Când am ajuns înapoi la casa lui Harkenwood, eram aproape de nerecunoscut și nu tocmai demn de a fi văzut. Am început să mă furișez ca să nu mă vadă invitații și să mă duc direct în camera mea, dar am fost oprit de bunica cea mioapă a ducelui. M-a apucat de braț și a insistat să o însoțesc degrabă în sufragerie.

– Vai, nu! exclamă mama.

Lordul Singleton dădu din cap și zâmbi.

– Când am intrat, toți ceilalți invitați erau la masă. Când m-a văzut, mama ducelui a scăpat furculița din mână, iar lordul Brockton a scăpat paharul cu vin. Apoi Harkenwood a început ă râdă... și nu s-a mai oprit o oră.

Sophie îi zâmbi.

– Îmi imaginez că nu vă va lăsa să uitați prea curând incidentul.

– Fără îndoială. Și nu pot să-l învinovățesc.

Mary și mama lor chicotiră, iar chipurile le străluceau de admirație. Se amuzau teribil, în timp ce Sophie abia își înăbușea un căscat. Istorisirea lui era prea studiată pentru gustul ei. O spunea atât de relaxat că se întreba dacă nu cumva făcuse repetiții în fața oglinzii. Știa, pe de altă parte, că nu era corectă față de el. Nu era nimic în neregulă cu lordul Singleton. În afară de faptul că... nu era Reese.

– Sophie, draga mea, începu mama ei. Soarele strălucește adorabil și e o zi minunată. Ce-ai zice să îi arăți lordului Singleton grădina noastră?

Marchizul ridică din sprâncene.

– O, dar mi-ar plăcea foarte mult.

– Desigur, puse Sophie, ridicându-se deja în picioare.

Poate un pic de mișcare îi va fi de ajutor. Nu mai putea amâna inevitabilul. Grădina era locul ideal să îi spună că, în sfârșit, se simțea pregătită.

Și dispusă să devină logodnica lui.

Capitolul 25

Grădina din spatele casei părinților era foarte mică, așa că Sophie încadrase în acel spațiu tufe miniaturale, mici răsaduri de flori și o potecă pietruită, îngustă, care ducea spre o bancă așezată sub o iederă. Locul era ideal pentru lectură sau pentru a savura o ceașcă de ceai la aer, în liniște. Ar fi fost numai bun și pentru a accepta o cerere în căsătorie, dacă propunerea ar fi venit de la bărbatul iubit.

– Mărturisesc că scrisoarea ta m-a luat prin surprindere, începu lordul Singleton. Se așeză lângă ea pe bancă, iar pe frunte îi sclipeau broboane de sudoare. Spuneai că dorești să discutăm? continuă el.

Sophie deja luase decizia de a aborda lucrurile cât se putea de direct.

– Da, milord.

– Cred că putem să nu ne mai formalizăm, spuse el cu amabilitate. Te rog, spune-mi Charles.

– Prea bine... Charles. Sunt gata să ne anunțăm logodna.

Cuvintele îi veniseră pe buze mai ușor decât își imaginase. Poate pentru că nu simțea nimic rostindu-le. Parcă era goală pe dinăuntru.

– E o veste... minunată! exclamă el încântat, încercând în mod vizibil să o învioreze și pe ea.

Cu siguranță putea să se arate ceva mai entuziasmată, dar nu voia să fie falsă cu el.

– Iartă-mă că o să fiu directă cu tine, spuse ea cu sinceritate. Te admir și te respect, dar adevărul e că va mai dura până să ajung să am sentimente față de tine. Sper că înțelegi.

– Înțeleg. Lordul Singleton înghiți în sec, apoi afișă un zâmbet un pic prea strălucitor. Roma n-a fost construită într-o zi, continuă el.

Ea își puse o mână pe brațul lui și îl strânse ușor, dar încurajator.

– Vreau să știi că intenționez să fiu o soție îndatoritoare. Voi face tot ce-mi va sta în puteri să te fac fericit.

– Vei fi o marchiză foarte bună. Și sper, la rândul meu, să te fac fericită.

Sophie încuviință din cap, dar nu își mai putea imagina că va fi cu adevărat fericită vreodată. Nu fără Reese. Dar poate avea să-și găsească liniștea, odată ce familia ei ar fi fost în siguranță din punct de vedere financiar. Ar duce o viață mulțumitoare și confortabilă. Dacă era să renunțe la propria fericire, măcar sacrificiul nu avea să fie chiar atât de mare, își spuse.

– Bun, acum că ne-am hotărât, cred că trebuie să avansăm cât se poate de repede, spuse ea ferm.

– De acord.

Lordul Singleton, adică Charles, își puse mâinile pe genunchi și-i plesni ușor.

– Dar logodna este un eveniment important, continuă el, care trebuie sărbătorit așa cum se cuvine.

Sophie ridică din umeri.

– Pot s-o întreb pe mama dacă avem o sticlă de șampanie, spuse, deși știa prea bine că în crama lor nu mai era aproape nimic.

– Nu, spuse el vizibil entuziasmat. Putem mai mult. O să țin un bal în două săptămâni și ne vom anunța atunci logodna.

Sophie simți dintr-odată că cineva îi strânge nemilos panglicile corsetului.

– Excelent, reuși să îngaime. Să îmi spui cu ce pot să ajut.

Charles făcu un gest scurt cu mâna.

– Angajații mei se vor ocupa de pregătiri. Tu nu trebuie decât să găsești o rochie încântătoare și să-i uimești pe toți cu frumusețea ta în clipa în care-ți vei face apariția.

– Asta e tot? întrebă Sophie cu un râs ca din altă lume.

Se simțea ciudat, de parcă ar fi plutit în afara propriului trup. De parcă era doar o actriță care își interpreta rolul pe scenă.

– Am toată încrederea în tine, draga mea. Charles se ridică, îi sărută cam fără chef mâna și, privind-o, ridică o sprânceană. Ne vedem în două săptămâni.

Reese stătea în pragul casei lui Conroy. Simțea un amestec de vinovăție, frică și durere. Dar trebuia să își îndeplinească

promisiunea pe care i-o făcuse camaradului alături de care luptase. Pe care i-o făcuse prietenului său.

Adusese un buchet de flori culese din grădina lui și a lui Sophie, unde petrecea zilnic câteva ore, trudind în bătaia soarelui și exorcizându-și demonii. Nalbele pe care le culesese și a căror denumire o căutase în atlasul botanic proveneau din cea mai bună parte a grădinii. Era aproape ascunsă în spate. O zonă plină de viață, liniștită, cu flori din abundență. Reprezenta Câmpiile Elizee, acea parte a Lumii de Dincolo rezervată sufletelor celor buni.

Nu și lui, cu alte cuvinte.

Dar era partea de grădină cu cel mai mare potențial, așa că își petrecuse ultimele zile acolo, făcând tot posibilul să o readucă la starea inițială. Găsise cel puțin o duzină de specii de flori ascunse printre buruieni și plantele crescute mai mult decât era cazul, dar bănuia că lui Sophie i-ar plăcea tulpinile înalte ale nalbelor și floarea în formă de clopot, colorată în felurite nuanțe de roz. Adusese buchetul pentru Sarah Conroy, dar în timp ce mâna lui umedă strângea tulpinile, își dădea seama că îl adusese și pentru el. Câtă vreme îl ținea, avea lângă el ceva din Sophie, iar acel sentiment îi dădea curaj. Curajul de a bate la ușă.

O femeie cu părul castaniu-roșcat și nasul plin de pistrui îi deschise.

– Pot să vă ajut? întrebă ea cu un aer prudent.

– Sunt Henry Reese, conte de Warshire.

Abia rostise cuvintele că Sarah îl cuprinse într-o îmbrățișare strânsă, aproape strivind florile și dându-l jos din picioare.

– Ați venit! exclamă ea, străduindu-se să își stăpânească lacrimile. Știam că veți veni!

Îl trase, fără prea multă curtoazie, în apartamentul modest și îl invită să ia loc. Reese îi întinse buchetul.

– Pentru dumneata, spuse, dregându-și glasul. Înainte să vin am fost la mormântul soțului și am lăsat și acolo flori.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Râse blând.

– El nu-mi aducea flori niciodată, spuse, fără pic de amărăciune în voce. Dar îmi arăta în nenumărate alte feluri că mă iubește. Mulțumesc pentru buchet. Mă duc să caut o vază. Vă servesc cu un ceai sau un pahar de vin de Porto?

– Nu, mulțumesc. Nu vreau să deranjez.

– Nu e nici un deranj, protestă Sarah.

Reese vedea însă limpede că avea mâncarea pe foc şi că în dreptul uşii din spate era un coş cu rufe.

– Ar fi trebuit să-mi anunţ vizita, dar s-a întâmplat să fiu acum prin vecinătate şi...

Nu îşi duse vorba până la capăt pentru că se ura că spusese o minciună.

– Mă bucur de vizită.

Sarah puse florile într-o vază şi o aşeză pe masă, apoi îşi scoase şorţul şi îl agăţă în cuier şi îşi dădu câţiva cârlionţi după ureche.

– Întâmplător, nici că se putea găsi un moment mai potrivit. Fetele dorm, aşa că putem sta de vorbă.

El se aşeză pe un fotoliu, iar ea luă loc pe canapea, netezindu-şi poalele rochiei de culoarea lavandei.

– William nu ar fi vrut să port doliu luni în şir, explică ea.

– Nu, cu siguranţă nu ar fi vrut, confirmă el pe un ton ferm.

Ea îi aruncă un zâmbet recunoscător.

– Avea o părere nemaipomenită despre dumneavoastră, milord.

– Te rog, spune-mi Reese, îi ceru el.

– William îmi povestea că şi în cele mai înfrigurate şi însingurate nopţi găseai o cale să-i faci să râdă, pe el şi pe ceilalţi băieţi. Spunea că şi atunci când duşmanul vă respira în ceafă, nu-ţi era frică niciodată.

– Nu e adevărat, protestă el. William era cel mai curajos dintre noi toţi. Toţi îl respectau, iar când am fost nevoit să plec, după moartea fratelui meu, el a fost cel care mi-a luat locul, spuse Reese, privind-o în ochi. Îmi pare atât de rău că am plecat, că l-am abandonat, că i-am abandonat pe toţi. Îmi pare rău că nu s-a mai întors la tine, că nu s-a mai întors acasă.

Sarah clătină uşor din cap.

– N-ai pentru ce să îţi ceri scuze.

– Ba da, spuse Reese. Îmi cer scuze că mi-a luat atât timp să răspund la scrisorile tale. Să vin în vizită. Şi mai ales că a durat atât până să-ţi transmit mesajul pe care William m-a rugat să ţi-l transmit.

– Ţi-a lăsat vreo scrisoare? întrebă ea, plină de speranţă.

– Nu tocmai. Mi-a spus că dacă păţeşte ceva trebuie să-ţi transmit trei lucruri.

– Trei lucruri? repetă ea.

– Da, confirmă Reese. Uneori, noaptea, când eram toți adunați în jurul focului, îmi cerea să le repet ca să fie sigur că le memorasem.

Sarah își duse mâna la gură ca să își înăbușe un hohot, iar Reese îi dădu batista lui. O lăsă câteva momente să își revină, iar când ea îi făcu semn că e pregătită, începu să vorbească.

– Mai întâi, că vă iubește, pe tine și pe fete, mai mult decât pe orice. Chiar mai mult decât iubește budinca ta cu pesmet, deși decizia e una la limită.

– Dumnezeule...

Își șterse ochii cu batista și surâse printre lacrimi.

– Sună întocmai ca ceva ce ar spune William.

Reese își drese iar glasul și continuă:

– În al doilea rând, mi-a spus să nu porți doliu pentru el mai mult de trei luni, cel mult. Voia să fii fericită și, poate, să iubești din nou cândva.

Lacrimi fierbinți se prelingeau pe obrajii ei.

– Întocmai stilul lui, să creadă că poate dicta astfel de lucruri. Sunt în stare să nu mai zâmbesc în viața mea, doar ca să-i fac în ciudă, glumi ea, dar Reese simțea că blândețea din ochii ei făcea să-l doară sufletul. Și în al treilea rând? întrebă ea.

El se forță să o privească în ochi și să preia o parte din suferința ei.

– În al treilea rând, spuse el pe un ton solemn, a vrut să-ți spun că nu e sigur unde se va duce după moarte, dar că spera să existe un cer la fel de limpede și senin ca ochii tăi. Și că va fi sigur că a ajuns în rai dacă apusul va avea culoarea părului tău.

Preț de câteva clipe, Sarah rămase aproape nemișcată, strângând brațele scaunului de parcă fără susținerea lor s-ar fi prăbușit. Apoi începu să îi tremure bărbia și păru că trupul îi cedează. Hohote de plâns o zguduiau, iar batista îi înăbușea cu greu suspinele. Reese nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată într-atât de neputincios. Veni lângă ea și o bătu ușor pe spate, încercând să o consoleze. Ea nu păru să îi observe stângăcia. Își rezemă capul de umărul lui și plânse cu sughițuri. Iar când nu mai avu lacrimi, ridică privirea spre el, cu nasul roșu ca o tomată.

– Mulțumesc. Mulțumesc că ai venit. Și pentru că mi-ai readus o parte din William al meu. Și pentru că m-ai lăsat să-ți ud mâneca hainei.

Reese deschise gura să spună ceva, dar chiar în acea clipă două piticanii își făcură apariția în cameră. Cea mai înaltă avea părul creț și castaniu-roșcat, ca al mamei. Cealaltă avea părul drept și negru, ca al tatălui ei.

– Ele sunt fiicele mele. Rose și Julia, spuse Sarah, recăpătându-și cumpătul și reușind cumva să le ridice pe amândouă în poală. Fetelor, acest domn era prieten cu tati.

Îl priveau cu ochi limpezi și strălucitori, iar Reese simți că i se strânge inima.

– Mă bucur să vă cunosc, le spuse el. Ar trebuie să plec, i se adresă apoi lui Sarah, dar vreau să știi că nu trebuie să-ți mai faci griji cu chiria câtă vreme vei locui aici. Mă ocup eu de tot. Vei avea și o rentă lunară, suficientă pentru alimente, haine și alte necesități.

Avea de gând să găsească banii pentru a le ajuta, chiar dacă ar fi însemnat să vândă conacul Warshire.

– E o ofertă din cale-afară de generoasă, dar nu e nevoie, spuse Sarah uimită. Avem pensia lui William, iar eu mai câștig câte ceva cosând.

– Mă voi simți mai bine știind că tu și fetele nu aveți griji, spuse el hotărât.

Nu se aștepta ca gestul să-l ajute să doarmă nopțile, dar măcar nu avea să-și facă griji că fetele lui Conroy se culcau cu burta goală.

Sarah se încruntă, apoi se uită la copile și încuviință din cap.

– Fie. Mulțumesc.

El se ridică.

– Nu e nevoie să mă conduci.

Le așeză pe fete pe canapea și se ridică în picioare.

– Sper să mai vii în vizită. Ești bine-venit oricând.

– Nu sunt sigur când voi putea să revin. Dar să-mi trimiți vorbă dacă ai vreodată nevoie de ceva.

Reese nu își dorea decât să iasă cât mai repede din casă, să-și slăbească nodul lavalierei și să tragă aer în piept.

– Ziua bună, doamnă Conroy!

Ea îi zâmbi, părând să îi înțeleagă stânjeneala.

– Mulțumesc pentru tot.

Reese se îndreptă pre ușă. Dar când mai avea câțiva pași, ceva, sau mai precis cineva, se prinse cu mâinile și picioarele de una dintre cizmele lui. Privi în jos și o văzu pe Julia prinsă toată de piciorul lui.

– Julia! o mustră Sarah.

– E în regulă, murmură Reese în timp ce Sarah începea să-și desprindă mezina de cizma lui.

– Căluțul! ceru Julia.

– Îmi pare rău. William se juca mereu cu ea de-a căluțul, se scuză Sarah după ce reuși să o ia pe Julia în brațe.

Reese se prefăcu a nu vedea mâinile fetiței întinzându-se spre el. Plecă ușor capul și se grăbi să iasă din casă.

Abia după ce urcă în trăsură și își slăbi strânsoarea lavalierei își dădu seama că nu avea unde să se grăbească. Sau, mai rău, la cine. Îi era dor de Sophie și de felul în care reușise să transforme reședința Warshire într-un cămin. În locul unde se simțea acasă.

Capitolul 26

La încheierea întrunirii de vineri, Sophie se adresă participantelor care încă stăteau pe scaunele aranjate în cerc.

– Înainte să plecăm, am un anunț de făcut.

Femeile tăcură și o urmăriră cu atenție. Sophie le privi pe fiecare în parte, rememorând chipurile pe care ajunsese să le cunoască atât de bine: debutante și fete bătrâne, femei măritate, văduve, moștenitoare și fete în casă. Cumva, chiar cu o săptămână în urmă, toate deveniseră importante pentru ea. La scurt timp după începerea întrunirilor dedicate rubricii *Răzbunarea debutantei*, provocările, temerile și triumfurile membrelor deveniseră și ale ei. Ca în urmă cu o săptămână, când una dintre participante, care se prezentase drept cea mai timidă persoană, povestise că își făcuse curaj și inițiase o conversație cu bărbatul pe care îl plăcea de mai bine de un an. Toate participantele izbucniseră în ovații, iar Sophie simțise că îi va exploda pieptul de bucurie. Numai că totul urma să se schimbe pentru ea, în curând, și venise momentul să își găsească o înlocuitoare. Începu să vorbească, făcând eforturi să își mențină un ton vesel și destins.

– Mă tem că vinerea viitoare va fi ultima dată când voi prezida întrunirea. A fost un privilegiu să joc un rol în formarea acestui minunat grup de femei, dar după săptămâna viitoare nu voi mai putea continua, din motive personale.

Anunțul stârni rumoare.

– Dar avem nevoie de tine, Sophie! spuse Violet. Ești cea care m-a făcut să mă simt bine-venită prima dată când am venit.

– În tine avem încredere toate, interveni altă femeie. Nu va mai fi la fel fără tine.

– Nici poveste, spuse Sophie. Nu fac decât să enumăr regulile la începutul întrunirii. Voi sunteți cele care, cu mult curaj și mare deschidere, vă împărtășiți experiențele și cunoștințele. În asta constă

sufletul Ascunzătorii Debutantei. Și așa va rămâne indiferent de cine prezidează întrunirile.

Câteva participante protestară în surdină, altele dădură neîncrezătoare din cap, dar Sophie continuă:

– Din fericire, avem permisiunea să folosim acest spațiu oricât vom dori.

Simți că începe să îi tremure vocea și știa că asta se întâmpla pentru că se gândea la Reese. Părea că se gândea mereu la el.

– Dacă există cineva care ar fi interesată să îmi preia rolul, vă rog să-mi spuneți la întâlnirea de săptămâna viitoare. Cu mare bucurie pot pregăti câteva notițe și pot răspunde la orice întrebări.

Femeile tăcură, iar atmosfera deveni neobișnuit de apăsătoare.

– Ei bine, întrunirea s-a încheiat, mai spuse Sophie. Ne vedem săptămâna viitoare.

Femeile își luară rămas-bun în șoaptă și ieșiră din prăvălie una câte una. Sophie le observă pe Sarah și Violet discutând și se îndreptă spre ele. Se bucura că cele două formaseră o prietenie strânsă datorită întrunirilor săptămânale. Mai ales că păreau să aibă nevoie una de cealaltă. Femeile o văzură apropiindu-se și îi zâmbiră timid.

– Mărturisesc că m-a mirat anunțul tău, spuse Sarah. Nu-mi pot imagina o altă persoană la prezidiul întrunirilor noastre.

– Nici eu, adăugă Violet, mângâindu-și burta rotunjită. Sper că e totul bine.

– Da, răspunse Sophie pe un ton hotărât.

Ar fi dezvoltat ideea, dar simțea că i se pune un nod în gât, așa că se întoarse spre Sarah.

– Ne-am făcut griji pentru că nu ai venit săptămâna trecută.

– A, sora mea a fost ocupată și nu a putut să stea cu Rose și Julia, explică Sarah.

– Îmi pare rău. Dar bine că fetele sunt sănătoase.

– Fizic, sunt cât se poate de bine. Dar Rose se trezește noaptea și îl vrea pe tati. Uneori uit că și fetelor le e dor de William, nu numai mie.

– Cred că a fost un tată minunat, spuse Sophie, îmbrățișând-o.

– Cel mai bun, suspină Sarah. Mă doare sufletul când mă gândesc că, odată ce vor crește, nu-l vor mai ține minte, așa că încerc să le amintesc de momentele frumoase petrecute împreună.

Despre cum le arunca în aer, le spunea povești amuzante sau chiar le pieptăna. Dar cu cât vorbim mai mult de el, cu atât doare mai tare.

– Îmi pare rău, spuse Sophie, simțindu-se vinovată că se complace în propria tristețe în timp ce Sarah îl plângea pe cel care îi fusese soț și prieten.

– Una peste alta, n-a fost o săptămână proastă, se învioră Sarah. A venit în vizită prietenul din armată al lui William. Mă rog, i-a fost și prieten, și comandant.

– A, da? întrebă Sophie, deși simțea că îi cedează genunchii.

– Da. Am stat de vorbă o vreme, le-a cunoscut pe fete și mi-a transmis un mesaj din partea soțului meu. Prezența lordului Warshire m-a făcut să mă simt mai aproape de William... și mi-a dat cumva liniște.

Sophie înghiți în sec. Ar fi vrut să o întrebe dacă privirea lui Reese era sălbatică și pierdută. Dacă i se păruse trist și gol ca în ziua în care ea și el își luaseră adio.

– Mă bucur că lordul Warshire a venit în vizită, spuse ea.

Era mândră de el. Dacă avusese rezerve să deschidă scrisorile de la Sarah, își imagina cât de greu îi fusese să apară la ușa ei. Dar îi promisese că va face ce se cuvine și iată că se ținuse de cuvânt, în ciuda demonilor care îl bântuiau.

Sarah se șterse la ochi.

– A fost un pic reținut, dar foarte amabil. Ba chiar a...

Sarah se întrerupse, observând că Violet începe să își facă vânt.

– Draga mea, îți e prea cald? o întrebă, mângâind-o pe spate.

– Nu, răspunse Violet, care pălise vizibil și avea ochii mai mari ca de obicei. Doar că ați pomenit numele lordului Warshire... și nu mă așteptam la asta.

Sophie o privi cu atenție. Își dădea seama că tânăra era tulburată.

– Îl cunoști pe conte? întrebă cu blândețe.

Violet înghiți în sec. Preț de o secundă, păru că e pe cale să i se facă rău.

– L-am cunoscut pe fostul conte, spuse ea pe un ton lipsit de inflexiuni. El e... e tatăl copilului meu.

Sophie clătină din cap. Voia să fie sigură că înțelege bine. Dacă nu cumva se înșela, Violet se referea la fratele mai mare al lui Reese.

– Ai lucrat pentru lordul Warshire? El e cel care a profitat de tine?

– Da. Iar când a aflat că am rămas grea, a refuzat să mă creadă și mai ales să accepte că el e tatăl.

– Ce nemernic crud! Ticălosul! exclamă Sarah. Am auzit că a murit într-un accident de vânătoare. Ce să-i faci? Soarta!

– Nu spune asta, te rog, protestă Violet. Nu i-am dorit niciodată moartea, chiar dacă m-a rănit. Voiam doar să accepte responsabilitățile de tată. Acum nu se mai poate.

Cele trei femei rămaseră tăcute câteva secunde. Prima care vorbi fu Sophie:

– Nu știu dacă soarta a avut un rol în moartea fostului conte, dar cred că o forță superioară ne-a făcut să ne găsim una pe cealaltă. Fiecare își duce propria luptă. Poate ne putem ajuta.

– Voi două m-ați ajutat mai mult decât vă puteți imagina, spuse Violet.

– Trebuie să te întreb ceva. Te-ai supăra dacă i-aș spune cuiva de încredere despre copil? întrebă Sophie.

– De ce? se încruntă Violet.

– E complicat. Dar sper că adevărul ne va ajuta pe toate să ne vindecăm. Măcar un pic.

– Am încredere în tine, spuse Violet, cu un zâmbet slab. Și, oricum, adevărul e tot mai greu de ignorat pe zi ce trece.

– Mulțumesc, spuse Sophie.

Nu era sigură de reacția lui Reese, dar știa ce fel de om era. Știa că va face ce se cuvine.

Inima ei trădătoare sălta la gândul de a-l revedea. Cele două săptămâni care trecuseră de când își luaseră adio i se păruseră două luni.

Știa că revederea avea să fie chinuitoare și că îi va fi foarte greu să nu îl atingă, să nu îl sărute. Dar trebuia să îi spună față în față despre faptul că fratele lui lăsase o femeie însărcinată. Reese merita să afle adevărul de la cineva care ținea la el. Care îl iubea.

Era riscant să se ducă la conacul Warshire, mai ales că personalul avea să fie acasă. Dar o idee prindea deja contur în mintea lui Sophie.

Și, dacă totul avea să meargă conform planului, urma să se întâlnească în acea noapte cu Reese.

Capitolul 27

Micuța cascadă din spatele lui Reese se vărsa într-un iaz înconjurat de flori colorate care se aplecau spre propria reflexie. Sunetul apei îl liniștea, de obicei, dar în acea noapte emoțiile îi erau năvalnice precum o cădere de apă de la zeci de metri.

Valetul îi adusese un bilet de la Sophie, unde scria simplu: „Ne întâlnim la miezul nopții lângă cascadă".

Se referea la cea mai îndepărtată și mai retrasă parte a grădinii, ascunsă după câmpul de asfodel, ferită de ochii lumii, ca o comoară, de trunchiurile și coroanele plopilor. Cu jumătate de oră înainte de miezul nopții, pusese câteva lămpi pe potecă, pentru a o călăuzi pe Sophie. Pusese lămpi și pe peticul de iarbă de lângă cascadă, iar zona era învăluită într-o lumină discretă și aurie.

Undeva în apropiere era un leagăn agățat de o creangă a unui stejar bătrân care ar fi putut fi căminul perfect al zânelor și spiridușilor. Reese puse o pătură pe jos, în dreptul leagănului. Apoi rămase locului, scărpinându-și ceafa și întrebându-se ce anume o făcuse pe Sophie să scrie acel bilet.

De când ea plecase de la conacul Warshire, Reese simțise un gol cumplit în suflet. Încercase în van să îl umple. Petrecuse ore în șir studiind registrele proprietății, eliminând unele cheltuieli extravagante și inutile și găsind soluții să facă proprietatea profitabilă.

Apoi, aproape în fiecare după-amiază muncise în grădină. Se gândise că, dacă va avea lucruri de făcut, dacă se menținea ocupat, nu va avea timp să sufere. Dar greșise. Așa cum greșise și în alte privințe.

Acum se întreba oare de ce Sophie decisese să îi mai dea o șansă. Și era hotărât să nu o irosească.

Îi simți prezența chiar înainte ca ea să își facă apariția în grădină. Sunetele din jur se intensificau, florile parcă dansau în bătaia brizei, iar norii se dădeau la o parte din dreptul lunii.

Reese se întoarse și o privi pe Sophie apropiindu-se. Purta o rochie simplă și elegantă din satin argintiu. Părea o zână ieșită din adâncul pădurii.

– Reese...

– Sophie...

Își dorea să o tragă lângă el și să o strângă în brațe. Să-și lipească buzele de ale ei.

– Mi-a fost dor de tine.

– Și mie de tine, spuse ea, privindu-l cu ochi plini de afecțiune și, poate, regret.

Reese nu putu să nu observe că nu alergase spre el și nu îi sărise în brațe.

– Nici nu știi cât mă bucur că te văd, mărturisi el. Trebuie neapărat să-ți spun ceva.

– Da. Și eu am ceva să îți spun. Am considerat că e cel mai bine să vorbim față în față.

Reese simți că i se zbârlește părul pe ceafă. Făcu un gest înspre leagăn.

– Nu vrei să iei loc?

Ea încuviință, iar el puse pătura pe lemnul leagănului, după care o invită să se așeze și se așeză, la rândul lui, la celălalt capăt. Savura apropierea de ea. Se lăsa învăluit. Se lăsa vindecat.

– Ce mai faci? o întrebă.

– Destul de bine, cred, răspunse ea după o scurtă ezitare. Tu?

– Prost, ca de obicei, zâmbi el. Sunt foarte constant.

Ea zâmbi, umplând un pic golul din sufletul lui Reese.

– Remarcabil de constant. Uite, continuă ea, devenind serioasă, sunt două motive pentru care te-am rugat să ne întâlnim.

– Mă bucur că te văd, motivele nici că mai au vreo importanță.

Ea roși ușor.

– Primul e că voiam să-ți spun că sunt mândră de tine că ai citit scrisorile de la văduva prietenului tău și că te-ai dus să o vezi.

– De unde știi? întrebă el, cu un aer perplex.

– O cunosc pe Sarah, dar abia de curând mi-am dat seama că a fost soția lui Conroy. Sophie rămase câteva clipe cu privirea în gol. Sarah nu a dat detalii despre întâlnirea voastră, dar știu că vizita ta a însemnat foarte mult pentru ea.

Reese clătină din cap.

– Nu-mi găseam cuvintele... să-i spun ce om extraordinar a fost Conroy. Să-i spun cât de mult a însemnat pentru mine prietenia lui. Mă tem că n-am făcut decât să o întristez și mai mult.

– Nu! protestă Sophie. I-ai adus alinare. Și nu a contat ce ai spus, ci ceea ce ai făcut. Te-ai dus la ea și ți-ai împărtășit și tu durerea. Știu că nu ți-a fost ușor.

Reese ridică din umeri. Îi era jenă să recunoască ce greu îi fusese, cât ezitase, cât asudase și cât de tare îi bătuse inima în pragul casei văduvei lui Conroy.

– În comparație cu suferința prin care trece ea, a mea e o nimica toată. Ar fi trebuit să mă duc în vizită cu mult timp în urmă.

– Important e că te-ai dus, spuse Sophie pe un ton ferm.

Reese uitase cât de convingătoare și puternică putea fi. Cât de intens apăra cauzele în care credea. Și, din motive care îi scăpau, ea credea în el.

– Vorbind cu Sarah, mi-am dat seama și cât de norocoși au fost ea și Conroy. În lumea asta mare și urâtă, ei au reușit să se găsească unul pe celălalt. Și s-au ținut strâns până la final. Au avut prea puțini ani buni împreună, dar poate au avut mai mult decât vom avea majoritatea dintre noi.

Sophie îi zâmbi, gata să plângă.

– Cred că ai dreptate. Cu toții ne dorim să avem cât mai multe zile, dar nu se știe niciodată.

– De aceea vreau să știi ce simt.

– Spune, zise ea, privindu-l în ochi.

El își drese vocea, profund conștient că fericirea lui, dacă nu cumva și întreg viitorul îi depindeau de cum va reuși să dea glas sentimentelor pe care i le purta. Dumnezeule, spera să n-o dea în bară.

– Trebuie să-ți explic cum mă simt alături de tine.

Ea schiță un surâs.

– Sunt numai urechi.

– Când sunt cu tine... e ca o frântură din paradis. Ca grădina în care suntem acum. E căderea de apă a cascadei și forța stejarilor bătrâni. Sunt uimit, simt că mi se taie suflarea și simt o pace care mă învăluie. Simt siguranța unor rădăcini bine înfipte în pământ, dar am și sentimentul de plutire pe care probabil îl au frunzele în bătaia vântului. La naiba! Nu are nici o noimă ce spun! exclamă el, trecându-și nervos degetele prin păr.

O privi și văzu în ochii ei albaștri, strălucitori, că înțelegea exact ce voia să îi spună. Și mai văzu o undă de... încă ceva. Sophie îl luă de mână și își împleti degetele cu ale lui. Simpla atingere a palmei ei îi făcu inima să bată nebunește.

– Înțeleg perfect ce-mi spui, zise ea, cu glasul încărcat de tristețe.

Reese simțea că vrea să își pună sufletul pe tavă în fața ei. Să își arate defectele și temerile, cicatricile și dragostea.

– Știu că ți-ai planificat deja viitorul și respect asta. Dar trebuie să-ți explic ce mult însemni pentru mine. Ce vei însemna mereu pentru mine. Te iubesc, Sophie. Mi-ai furat inima în ziua în care ai pus piciorul în acel atelier de croitorie și de atunci a rămas a ta.

– O, Reese... suspină ea.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Am vrut, dar mă temeam că ți-aș face rău, că ți-aș răpi din fericire. Dar acum știu că ești puternică.

Ea clătină din cap.

– Nu mă simt prea puternică acum. Dar știu că dragostea ta nu mi-ar putea face vreodată rău și că nu mi-ar aduce decât fericire.

– Atunci mărită-te cu mine!

Reese îi ridică mâna și și-o duse la buze.

– Lasă-mă să-mi petrec restul vieții având grijă de tine. Lasă-mă să mă trezesc în fiecare dimineață alături de tine și să adorm lângă tine noapte de noapte. Lasă-mă... lasă-mă să te iubesc.

Sophie se simțea ca într-un vis. Stătea într-un leagăn, alături de Reese, în mijlocul unei grădini fantastice, iar el o ținea de mână.

Și îi spunea că o iubește.

Și o cerea în căsătorie.

Era un vis devenit realitate. Era perfect... cu excepția unui singur amănunt: bărbatul pe care îl iubea îi făcea propunerea pe care și-o dorea, dar nu putea să accepte.

– Reese, spuse ea șoptit, simțind că i se frânge inima. Dacă aș putea să-mi doresc un singur lucru pe lume, ar fi să fiu liberă să spun da.

El o privi rugător.

– Dar ești liberă. Spune-mi da. Spune da unui viitor împreună.

– Nu pot, oftă ea, cu glasul sugrumat. Am acceptat deja cererea în căsătorie a lordului Singleton. Săptămâna viitoare are loc balul de logodnă.

– Bine, dar... nu-l iubești, protestă Reese. Poți anula logodna. Se va bârfi despre asta o vreme, după care lumea va fi preocupată de un alt scandal.

Ea clătină din cap.

– Dacă bârfa ar fi singurul obstacol, m-aș mărita și mâine cu tine.

– Știu despre problemele financiare ale familiei. Nu-ți pot oferi o avere impresionantă, dar tot ce am e și al tău. Am început deja să plătesc creditorii și mă ocup de registrele contabile. Problema e că e mult de lucru... și-mi va lua ceva timp.

– Eu nu mai am timp. Tata are deja datorii la marchiz. Charles i-a plătit pe toți creditorii tatei, ba chiar i-a acoperit și niște datorii serioase la cărți.

– Nu văd ce legătură trebuie să ai tu cu toate astea.

– Cred că vezi. Charles a făcut acele plăți ca parte a aranjamentului nostru de căsătorie. Așa a negociat cu *papa*. În același timp, mi-a făcut și mie un favor, pentru că nu mai trebuie să-mi sară inima din piept când bate cineva la ușă. Nu mai trebuie să mă tem că *papa* va ajunge la închisoarea datornicilor. Mama și Mary vor avea în continuare din ce trăi, iar viitorul le e asigurat.

– Vreau să am eu grijă de tine și de familia ta.

– Dar nu ai cum, spuse ea încet. Nu încă.

Reese o privi cu expresia omului care tocmai a primit un pumnal în inimă.

– Nu încă, repetă el, cu glasul parcă desprins din altă lume.

Sophie abia îndura să-l vadă cum suferă, dar nu avea de gând să își ceară scuze pentru decizia de a supraviețui sau pentru că alesese calea care avea să îi salveze familia. Ridică ușor bărbia și își îndreptă spatele.

– Am fost sinceră cu tine de la bun început. Relația mea cu Charles nu este nici pe departe precum cea cu tine, dar trebuie să fac tot ce pot în situația dată.

– Știu, răspunse el, parcă cerându-și scuze. Coborî din leagăn și veni în fața ei. Nu ar trebui totuși să te mulțumești cu puțin, continuă Reese. Meriți să fii fericită, Soph. Dacă ai fi a mea, te-aș face

să zâmbești în fiecare afurisită de zi. Nimeni nu te-ar putea iubi mai mult decât mine.

Sophie simțea insistența și pledoaria din glasul lui. Vedea cât e de sincer și de hotărât. Declarațiile pe care i le făcea îi umpleau inima. Dar nu puteau schimba nimic.

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată, șopti ea. Apreciez mai mult decât îți poți imagina.

El căzu în genunchi și îi luă mâinile.

– E adevărul adevărat, Soph. M-ai schimbat cum n-aș fi crezut că e cu putință. M-ai făcut să înțeleg că viața nu înseamnă doar coșmaruri, vinovăție și suferință. Mi-ai arătat că dincolo de umbre există lumină, speranță și dragoste.

Sophie simți cum lacrimile îi curg pe obraji și cad fierbinți peste mâinile lor împreunate.

– Sigur că există. Orice s-ar întâmpla, va exista mereu lumină. Și speranță. Și dragoste.

Voia ca el să creadă asta. Mai mult ca oricând. Reese își lăsă fruntea pe coapsa ei, făcând-o să se înfioare de dorință.

– Între noi totul e atât de... este exact cum trebuie să fie. Nu poți să spui că nu simți și tu, murmură el.

– Bineînțeles că simt. Se așeză în genunchi lângă el, în iarba deasă, și-i luă fața în mâini. Te iubesc, Reese. Dar nu pot rupe logodna.

– Așadar... ce îmi spui e că nu putem fi împreună, spuse el, parcă nevenindu-i să creadă sau să accepte.

– Inima mea îți aparține pentru totdeauna, continuă ea, trecându-și degetele peste obrajii lui, apoi pe gât. De fiecare dată când voi vedea un trandafir îmi voi aduce aminte de seara din grădina lui Lady Rufflebum. De fiecare dată când voi vedea un asfodel îmi voi aduce aminte de coronița pe care mi-ai împletit-o. De fiecare dată când voi vedea un bujor îmi voi aduce aminte de noaptea când am înotat în lac. Fiecare noapte petrecută cu tine a fost un dar prețios. Voi prețui toată viața acele clipe.

Reese își trecu degetele prin părul ei.

– Chiar dacă vei ieși din viața mea, chiar dacă te vei mărita cu altul, nu poți schimba adevărul, iar adevărul este că ne aparținem unul altuia. Sufletele noastre sunt îngemănate. Nici nu știu unde se termină al meu și începe al tău. Cu o lună în urmă puteam să jur că nu sunt capabil să iubesc. Dar cumva, datorită ție, am aflat că sunt.

Sophie dădu din cap, căci îi era teamă să vorbească. Știa că nu va regreta niciodată dragostea pentru Reese. Și că îl va iubi întotdeauna.

Timpul parcă încremenise. Lămpile din jur sporeau frumusețea grădinii. Ea și Reese stăteau în genunchi, față în față, unul la pieptul celuilalt. Reese îi mângâie părul, apoi gâtul, făcând-o să se înfioare de plăcere. Își lipi fruntea de a ei, iar respirațiile lor umpleau micul spațiu dintre ei. Sophie îi simțea aroma bărbătească a trupului. Și simțea dorința fierbinte care o cuprindea de fiecare dată când era în preajma lui.

– Te doresc, Soph, gemu el. Spune-mi că și tu mă dorești.

– Te doresc.

Nu avea sens să nege ceea ce simțea.

– Dar tot ce îți pot oferi e această noapte.

Capitolul 28

Reese știuse că sorții nu erau în favoarea lui. Își mărturisise dragostea și o ceruse în căsătorie pe Sophie. Își pusese inima pe tavă. Îi oferise totul. Și tot nu fusese îndeajuns. Poate dacă i-ar fi venit mintea la cap mai devreme... Dacă și-ar fi mărturisit sentimentele cu două săptămâni în urmă, răspunsul ei ar fi fost altul. Sau poate că nu.

Adevărul era că Sophie îi spusese de la bun început care îi erau intențiile. Și, cu toate că aveau o legătură imposibil de negat, trebuia să îi respecte decizia de a pune familia pe primul plan.

Numai că nu voia să se mai gândească la toate astea. Nu acum, când o avea pe Sophie în brațe.

Îi oferea încă o noapte în dar. Și dacă era tot ce îi putea oferi, atunci, pentru Dumnezeu, avea să accepte. Își lipi buzele de ale ei, aproape cu furie, și o trase lângă el. Se străduise să-i spună, prin cuvinte, ce simțea pentru ea. Venise momentul să-i și demonstreze. Și, cumva, nu se putea abține să nu spere, cumva naiv și nebunește, că Sophie avea să își dea seama cât de bine se potriveau și avea să se răzgândească.

Atingerea buzelor ei fu suficientă ca să îl înnebunească. Își trecu mâinile peste trupul ei unduios, simțindu-i în palme sânii, mijlocul subțire și șoldurile. Ea îl prinse de revere și-l sărută cu aceeași fervoare. Cu răsuflarea tăiată, îi dădu jos haina și-i desfăcu nasturii de la vestă. El trase panglicile rochiei și se luptară unul cu hainele celuilalt până când rămaseră goi, înconjurați de valuri de mătase și stofă, de cizme și pantofi. Sophie se pregătea să îl tragă jos, pe iarba moale, dar el o opri.

– Am o idee, îi spuse.

– Așa zici? îl întrebă ea, cu un zâmbet moale și senzual care îl topi cu totul.

O mângâie pe umeri și pe brațe.

– Ești neliniștită?

– Doar intrigată, milord.

– Bun.

O apucă de mijloc, o ridică în brațe și o așeză în leagăn. Când ea îl privi întrebător, se aplecă spre ea și o sărută pe gât și îi șopti la ureche:

– Desfă-ți picioarele.

Sophie făcu ce-i ceruse Reese. Se așeză mai bine pe pătura moale pe care el o pusese pe leagăn. El se așeză în genunchi în dreptul ei și-i sărută delicat zona sensibilă din spatele genunchilor. Ea se prinse cu mâinile de banca leagănului în timp ce el îi săruta interiorul coapselor. Adora senzația pe care i-o provoca barba lui de o zi frecându-se de pielea fină.

Cu fiecare mișcare, leagănul se dădea ușor în spate până când mâinile lui o prindeau de șolduri și o readuceau aproape. Acel du-te-vino subtil și aproape hipnotic o excita într-atât încât nu trecu mult și se simți tremurând de dorință.

– Reese! suspină ea, trecându-și degetele prin părul lui. Simt că plutesc. Parcă visez.

– E aievea, murmură el, iar vocea lui gravă îi transmitea fiori în tot corpul. Ești a mea, Soph. Nu contează cu cine te măriți sau unde te vei duce. Vei ține minte această noapte. Și vei ști că te-am iubit cât pentru o viață.

El se aplecă din nou, în timp ce o ținea cu o mână de șold, iar ea se abandonă brizei nopții, frumuseții grădinii și presiunii delicioase a buzelor lui pe centrul plăcerii ei.

O atingea încet cu degetele și își trecea limba peste carnea ei fierbinte, iar senzațiile o învăluiau ca o vrajă. Dorința îi sporea, iar respirația îi devenise întretăiată. Sunetele cascadei îi reverbera în urechi și în curând nu mai făcea diferența între ele și bătăile nebunești ale inimii. Apoi simți că se apropie descătușarea. Țipă în timp ce curenți puternici o străbăteau aproape fără milă, făcând-o parcă să zboare, liberă și ușoară ca un fulg. În acele secunde parcă interminabile, nimic n-o ținea în loc. Nu avea îndatoriri, nu avea responsabilități. Îl avea doar pe Reese și, împreună, aveau dragostea care îi lega.

Când ultimii fiori de plăcere se risipiră, Sophie simți cum trupul i se relaxează complet. Reese se așeză lângă ea și o trase la pieptul lui, mângâind-o ușor pe spate. Se simțea împlinită. Își lăsă capul pe pieptul lui și începu să-l mângâie pe gât, pe umerii lați, pe bicepșii perfect conturați. Își trecu palmele pe abdomenul bine definit, apoi îi cuprinse membrul tare și gros și începu să îl frece, încântată de gemetele de plăcere pe care i le provoca.

– Soph, am nevoie de tine, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Am nevoie de tine în toate felurile posibile. Să-mi luminezi zilele și să-mi aduci liniște noapte de noapte. Dar în clipa asta am nevoie mai ales să fiu în tine.

Ea își strecură limba printre buzele lui și-l sărută cu pasiune.

– Și eu am nevoie de tine, îi spuse. Am nevoie să mă ții strâns și să-mi eliberezi sufletul. Dar în clipa asta am nevoie mai ales să fii în mine.

– Se poate aranja, spuse el cu un zâmbet provocator.

O trase deasupra lui, făcând-o să îl încalece. Sânii ei erau chiar în dreptul ochilor lui.

– Știam eu că e o idee bună, comentă Reese și prinse între buze un sfârc roz, sugându-l și provocându-i lui Sophie fiori inimaginabili.

Își trecu mâinile peste talia și abdomenul ei, apoi peste fund, mângâind, pipăind, strângând. O privi în ochi în timp ce se poziționa, pregătit să intre în ea. Nerăbdătoare, se lăsă deasupra lui, primindu-l cu totul în adâncul ei fierbinte și umed.

El gemu și își lăsă capul în curbura gâtului ei, sărutând și sugându-i zona sensibilă din spatele urechii. Ea încercă să își rotească un pic șoldurile, iar el gemu, indicându-i că îi plăceau mișcările ei. Și ei îi plăceau senzațiile pe care i le provocau. El stătea cu picioarele sprijinite de pământ, pentru ca leagănul să nu se miște necontrolat, ci exact cât trebuia. Era de parcă făceau dragoste într-o barcă, pe luciul celui mai liniștit lac.

Reese îi arătă cum se putea ridica și mai mult deasupra lui și o ajută să găsească acel unghi care o făcea să amețească de dorință. Sophie se ținu tot mai strâns de el și începu să se miște din ce în ce mai rapid, stabilind un ritm care îi făcea pe amândoi să vrea și mai mult, tot mai mult, până când...

– Ah, Reese!

Simțea cum milioane de stele îi explodează în fața ochilor, în minte și în trup. El o cuprinse în brațe și o ținu până când momentul plăcerii supreme începu să se risipească. Ea deschise ochii și îl privi uimită. Văzu că era încă încordat cu totul, într-un efort uriaș de a-și reține plăcerea.

– Reese... șopti ea, cu o undă de ezitare în glas. Nu ți-a plăcut?

Crezuse că simțise și el ce simțise ea, dar poate interpretase greșit semnele. Intimitatea era o lume cu totul nouă pentru ea. Un teritoriu minunat, dar încă nou. Reese închise ochii și zâmbi molatic.

– Tot ce are legătură cu tine, cu noi, îmi place. Mai mult decât vei ști vreodată. Nu vreau să se termine prea curând.

Se mai mișcă puțin deasupra lui și nu mică îi fu mirarea să simtă ecouri ale plăcerii care abia se consumase.

– Poate avem timp să o facem din nou, spuse ea cu speranță.

– Îmi place cum lucrează mintea ta, spuse, cu un zâmbet pierit. Se ridică în picioare, o luă în brațe și o întinse cu grijă în iarbă. Aș vrea să rămânem așa o veșnicie, în micul și propriul nostru paradis.

Ea își petrecu picioarele în jurul lui și-l trase mai aproape, mai adânc. O peliculă fină de sudoare îi acoperea mușchii brațelor și ai spatelui, iar sub lumina lunii contururile lui extrem de masculine aproape că străluceau. Șuvițe de păr îi cădeau peste frunte, peste sprâncene, iar ochii îi străluceau de o pasiune care pe Sophie o lăsa fără suflare.

O ținea de fund și se împingea în ea tot mai adânc și mai intens, până când ea nu mai auzi, nu mai simți și nu se mai putu gândi la altceva decât la el.

– Da, Sophie, gemu el. Dă-ți drumul.

Abia rosti cuvintele și plăcerea o inundă din nou cu forța unei furtuni. El rămase cu ea până valurile de extaz se potoliră, apoi ieși brusc din ea, gemu și își împrăștie sămânța în iarbă.

Sophie simți cum o senzație cumplită de singurătate i se insinuează în inimă. Înțelegea de ce Reese se retrăsese și știa că fusese un gest cu totul lipsit de egoism. Dar tot o întrista. Tot o făcea să tânjească după ceva ce îi era cu neputință să aibă. Îl mângâie ușor și își lipi buzele de umărul lui, bucurându-se de gustul sărat și de mirosul de bărbat.

– Uită-te la mine, îi șopti.

El se lăsă înspre ea, privind-o cu tandrețe dar și cu o undă de neîncredere.

– Te iubesc, îi spuse.

Voia ca el să fie sigur. Dar voia și să i-o spună, la rândul lui. Reese înghiți în sec și îi cuprinse obrazul în palmă.

– Te iubesc din toată inima, Sophie Kendall... și îmi pare rău că nu e îndeajuns.

Ea nu apucă să protesteze, căci Reese se ridică și o înfășură cu pătura. Apoi se aplecă și își luă pantalonii de pe jos.

– Nu mă grăbesc acasă, spuse ea. Putem să mai stăm o vreme.

– Nu am face decât să amânăm inevitabilul, răspunse el, trăgându-și cizmele. Să ne prelungim suferința.

– Așadar... vrei să plec?

– Firește că nu. Dar știu deja că vei pleca, până la urmă, și nu pot face nimic să te răzgândești.

Sophie încercă să-și stăpânească lacrimile.

– M-am mai pus la punct cu mitologia în ultima vreme, continuă el. Știai că sufletele condamnate la tortură eternă puteau vedea, de acolo, de unde erau, minunatele Câmpii Elizee? În timp ce își îndurau pedepsele, trăiau și chinul de a vedea un paradis de care nu se vor bucura niciodată.

– Reese, nu face asta, oftă ea, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Așa mă simt și eu. Am văzut viața pe care mi-aș dori să o am. Mi-am văzut viitorul alături de tine. Dar nu voi avea parte niciodată de el.

Se așeză pe iarbă lângă ea și își luă capul în mâini.

– Am văzut raiul, Sophie, mi-a fost arătat preț de câteva clipe, apoi mi-a fost răpit definitiv.

Ea se înfioră, deși aerul nopții era blând și cald.

– Cred că înțeleg. Și eu simt la fel. Dar nu vreau să te fac să suferi, nu mai mult decât am făcut-o deja. O să plec.

Se aplecă să își ia corsetul și rochia, încercând zadarnic să amorțească durerea ce-i inunda pieptul.

– Îmi pare rău, Soph, dar cred că e cel mai bine așa.

O ajută să se ridice și să își adune lenjeria. Privirea îi era plină de regret.

– Am să rog vizitiul să te ducă acasă. Garantez pentru discreția lui.

– E în regulă.

Nici că îi mai păsa de reputația ei. Nu voia decât liniștea camerei de oaspeți din casa Fionei, ca să poată plânge după pofta inimii. Se întoarse cu spatele la el, iar Reese o ajută să își lege rochia. O făcea cu gesturi lente, ca și cum tot nu ar fi fost decis să o lase să plece. Când se întoarse cu fața spre el, era încruntat.

– Spuneai că ai două lucruri să îmi zici. Dar mi-ai spus doar unul.

O, Doamne! Uitase despre copilul lui Violet și al fratelui lui Reese.

– Al doilea s-ar putea să fie greu de îndurat. Dar în locul tău aș vrea să aflu.

– Te rog, spune-mi.

– Are legătură cu o fostă fată în casă de aici, de la conac. A lucrat până acum câteva luni. O cheamă Violet Darby. E însărcinată. Urmează să nască peste o lună.

– Nu mi-o amintesc. Probabil plecase deja când m-am întors eu, se încruntă Reese. Dar ce a pățit? E bolnavă?

– Nu. Fizic, se simte bine, dar m-am gândit că vei vrea să afli că tatăl copilului...

Sophie ezită. Cuvintele îi veneau greu pe buze. Reese o privi cu un aer confuz.

– Tatăl copilului e unul dintre angajații mei? Dacă i-a făcut vreun rău sau refuză să facă ce se cuvine, îți jur că va trebui să răspundă în fața mea!

– Nu e un angajat, spuse ea cu seriozitate. Tatăl copilului este... Edmund.

Capitolul 29

– Edmund? repetă Reese, nevenindu-i să creadă.

Era cu neputință ca fratele lui onorabil, principial, remarcabil să fie tatăl unui copil din flori.

– E imposibil, continuă el. E o neînțelegere la mijloc.

Sophie își puse mâna pe brațul lui.

– Reese, mă tem că e purul adevăr.

El își trecu mâinile prin păr, vizibil agitat. Liniștea și pacea grădinii erau în contrast desăvârșit cu tumultul din sufletul lui.

– Femeia asta, aproape că se răsti el, această domnișoară Darby, nu are dreptul să răspândească astfel de zvonuri despre fratele meu! Îi pătează numele când știe prea bine că Edmund nu se mai poate apăra.

– Reese, îmi dau seama că e un șoc, dar Violet îmi e prietenă și am încredere în ea. Nu cred că ar minți despre așa ceva. De altfel, a evitat să spună cine e tatăl până când...

– Până când ce?

– Până a aflat că tu și cu mine ne cunoaștem.

– Ce coincidență! exclamă el, fără să își ascundă sarcasmul. Mi se pare că prietena ta a văzut o oportunitate de care acum încearcă să profite din plin.

Ochii ei frumoși îl priveau cu o expresie confuză și rănită.

– Ce încerci să spui?

– Nu e evident? izbucni el. Domnișoara Darby încearcă să profite de pe urma morții timpurii a fratelui meu. Are de gând să mă șantajeze.

– Nu! exclamă Sophie, îngrozită. N-a cerut nimic, nici o clipă. Știu că familia ei nu o duce grozav și că orice sprijin ar fi bine-venit, dar nu e genul de persoană care să facă acuzații mincinoase pentru a obține bani.

– Și-atunci... de ce îmi spui asta acum? o provocă el.

Lui Sophie îi tremura bărbia. Făcea eforturi supraomenești să nu își piardă cumpătul.

– Am crezut că o să vrei să știi.

La naiba, nu avea nici o noimă! Edmund nu fusese genul de bărbat care să se încurce cu o angajată. Era un gentleman în toată puterea cuvântului. Și iat-o pe această domnișoară Darby încercând să îi întineze reputația și bunul nume cu asemenea acuzații. Evită să se uite în ochii lui Sophie, care îl privea cu o vădită expresie de dezamăgire.

– Prietena ta a făcut un calcul greșit, spuse cu o asprime și o răceală care îl luară și pe el prin surprindere.

– Violet credea că Edmund avea sentimente față de ea, nu se lăsă Sophie. Dar când i-a spus despre sarcină, el a dat-o afară.

– Fratele meu nu ar fi făcut așa ceva!

Îl cunoscuse pe Edmund mai bine decât oricine. Era omul regulilor. Cel care verile studia latina în loc să meargă la pescuit, cel care se asigura că prietenii lui ajungeau în siguranță acasă după o noapte de beție, cel care nu trișa niciodată la cărți. Edmund nu ar fi profitat de o angajată tinerică și frumușică. Nu avea cum. Căci dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că tot ce Reese credea că știe despre lume era profund greșit. Complet pe dos. Edmund fusese constanta lui, busola lui și prezența călăuzitoare din viața lui.

La naiba! Reese simțea că îi fuge pământul de sub picioare. Tot progresul pe care îl făcuse în ultimele săptămâni cu ajutorul lui Sophie era înghițit de furie. Și simțea că bolovanul uriaș pe care îl împinsese la deal precum Sisif era pe punctul să o ia din nou la vale, amenințând să îl strivească sub greutatea zdrobitoare.

– N-o să-i permit domnișoarei Darby să insulte memoria fratelui meu sau să obțină bani de la mine, spuse cu răceală. Transmite-i asta din partea mea.

– Reese, șopti Sophie, nu așa am vrut să decurgă seara asta. Îmi pare rău că te-au necăjit veștile despre Edmund, dar nu trebuie să fii furios pe Violet. Și nici pe mine.

Vinovăția, ascuțită și intensă, îl împunse ca o baionetă, iar furia i se mai estompă. Se apropie de cascadă, privind fix căderea apei. Întunericul îi întorcea privirea.

– Ai dreptate.

Durerea și mânia încă îl sfâșiau, dar adevărul era că nici Sophie, nici Violet nu erau de vină. Culese o floare în nuanțe de purpuriu și mov, cu petale ca de margaretă și i-o înmână, cu inima bătându-i intens.

– Iartă-mă, Soph.

Ea luă floarea cu degete tremurânde și o mirosi.

– E un aster pitic.

– O ofertă de pace, răspunse el, forțându-se să zâmbească. Mă voi gândi la ce mi-ai spus.

Doar că nu aici și nu acum. Chiar când rostea cuvintele, făcea eforturi să nu o ia la sănătoasa. Nu mai răbda să rămână și să audă nici măcar un singur cuvânt despre fratele lui. Mai ales când era pe cale să o piardă pe Sophie.

– Înțeleg, spuse ea pe un ton calm.

Stătea dreaptă, în decorul luxuriant al grădinii, dar nimic din splendoarea naturii nu se compara cu frumusețea, puterea și bunătatea ei.

– Te cunosc, Reese. Și cred în tine. Am crezut mereu, continuă ea.

– Trebuie să plec, spuse el cu glas sugrumat. Vii în casă să aștepți trăsura?

– Nu. Mai rămân aici un pic, oftă ea. Îmi va fi dor de acest loc. Dar mai ales de tine.

Reese simțea că îi e teamă să scoată o vorbă. Îi luă floarea și i-o așeză cu delicatețe după ureche, unde petalele violete străluceau ca ametistul, în contrast cu părul ei blond. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos, iar când ea deschise ușor gura, o sărută încet, nebunește, pasional, până când nu mai putu să îndure.

Oftă, se desprinse din sărut, se întoarse și plecă.

– Cum merg pregătirile pentru bal? întrebă Fiona.

– Hm?

Sophie ridică privirea din teancul de schițe în care căuta ilustrația cea mai potrivită pentru articolul din următoarea săptămână. Lily lăsă jos tocul și le aruncă o privire vicleană.

– E vorba despre balul tău de logodnă. În caz că ai uitat, e peste o săptămână.

Sophie se prefăcu a studia cu atenție un desen ce înfățișa un cuplu la picnic. Voia să evite să își privească prietenele în ochi. Știa că dacă ar face-o, amândouă și-ar da seama imediat de ce e în sufletul ei.

– A, nu am uitat. Lordul Singleton... adică... Charles se ocupă de detalii. Cred că vrea să îmi facă o surpriză.

– Ce romantic... spuse Fiona cu amabilitate, încercând să provoace un pic de entuziasm față de eveniment și, implicit, față de apropiata logodnă a lui Sophie.

– E foarte frumos din partea lui, răspunse Sophie. Spune-mi, te rog, din nou... despre ce vei scrie? o întrebă ea pe Lily.

Lily strâmbă din nas. Încercarea lui Sophie de a schimba subiectul era mult prea evidentă.

– Putem să nu vorbim despre bal, dacă asta preferi, spuse ea. Dar sper că te-ai gândit măcar la cum o să te îmbraci.

– Sigur găsesc ceva în șifonier, răspunse Sophie cu un aer detașat.

Nu mai avea resurse să simtă nimic de la ultima întâlnire cu Reese. Prietenele ei făcuseră totul să o înveselească, dar tot nu putea uita privirea lui chinuită de dinainte să o sărute și să plece.

– Nu cred că rochia mea ar schimba cursul evenimentelor. Nici măcar al evenimentului, încercă ea să zâmbească.

Lily își dădu ochii peste cap, de parcă replica ar fi fost o blasfemie de prim rang.

– O rochie frumoasă face minuni, Soph. Poate despre asta ar trebui să scriu. Ne-am putea distra un pic.

– Cu siguranță, spuse și Fiona. Dar mai bine ai scrie ceva prin care să le răspundem celor care critică rubrica.

– A, nu! exclamă Sophie. A mai trimis cineva o scrisoare ziarului?

În săptămâna precedentă ziarul publicase două scrisori incendiare în care niște domni criticau aspru conținutul rubricii *Răzbunarea debutantei*. Fiona puse un exemplar pe birou, în dreptul lui Sophie.

– Mă tem că da, îi spuse. În scrisoarea asta, domnul în cauză spune că de când citește rubrica, soția lui a devenit mult mai puțin docilă și supusă.

– Vai, ferească Cerul! spuse Lily pe un ton sarcastic.

– Tot el învinuiește rubrica pentru tendința ei de a „șușoti cu alte doamne și de a face glume pe seama lui", continuă Fiona.

– Ce delicat e domnul! Ca o floare! făcu Lily.

Sophie citi repede textul.

– Concluzia lui este că *Răzbunarea debutantei* e „lucrarea unei vrăjitoare nenorocite care vrea să le sucească mințile celor mai impresionabile și fragile locuitoare ale Londrei".

– Cum?! E absurd și e o insultă! protestă Lily. Dacă mă întrebați pe mine, autorul scrisorii nu merită să i se răspundă.

– În mod normal aș fi de acord, spuse Sophie, dar în ultima vreme am remarcat că sunt tot mai multe critici la adresa rubricii. Răutăți și neadevăruri. Mai multe membre ale societății noastre secrete au spus că tații, soții sau mamele lor le-au interzis să mai citească articolele. Poate e momentul să ne adresăm direct detractorilor.

Lily se învârti prin cameră câteva zeci de secunde, furibundă. Apoi se opri brusc și se întoarse spre Sophie și sora ei.

– Da, le spuse, cu un calm de gheață. Vom răspunde în forță. Textul următor va avea efecte foarte concrete. Fie va reduce detractorii la tăcere, fie...

– Fie? întrebă Sophie.

– Fie îi va face să se arate exact așa cum sunt: niște ființe mărunte, ipocrite și îmbâcsite, replică Lily, frecându-și palmele.

Sophie și Fiona se uitară una la alta, ridicând din umeri. Aproape că le părea rău pentru amărâții care aveau să fie încondeiați de tocul lui Lily. Aproape.

– Și ce desen crezi că ar fi potrivit pentru viitorul tău articol? întrebă Fiona.

Lily își duse gânditoare degetul la buze.

– Am o idee, se aventură Sophie, ridicându-se. Ce-ar fi dacă am accepta eticheta de vrăjitoare? De ce nu ne-am asuma-o?

Ochii albaștri ai Fionei deveniră visători, de parcă și-ar fi imaginat deja ilustrația.

– Da, spuse ea. Cred că pot face ceva.

Se luară de mână, toate trei.

– Mi se pare foarte potrivit ca pentru ultimul articol în formula asta, cu Sophie, să facem ceva special, spuse Lily.

– Așa e, confirmă Fiona. Țineți minte ziua în care am lansat Jurnalul debutantei? Ne-am luat de mână ca acum și ne-am jurat

că vom pune pe hârtie cele mai personale gânduri despre primul nostru sezon. Nu e așa mult de atunci. Dar viețile ni s-au schimbat atât de mult.

Sophie își aducea aminte ziua cu pricina. Toate trei erau dornice să pornească împreună într-o aventură, cu încrederea naivă că la final dragostea va învinge. Și chiar învinsese, pentru Fiona și Lily. Două din trei. Nu era rău.

Lily o privi de parcă i-ar fi citit gândurile. Ochii ei verzi semănau cu cei ai unei... vrăjitoare.

– Să nu subestimezi niciodată puterea jurnalelor, spuse ea pe un ton solemn. S-ar putea să mai conțină un pic de magie.

Capitolul 30

Reese aproape că sări din pat, tremurând din tot corpul și acoperit cu sudori reci. Inima îi bubuia în piept și își simțea pulsul dureros în urechi. Dumnezeule! Își luă capul în mâini, apoi se frecă la ochi de parcă și-ar fi putut șterge urmele coșmarului din care tocmai se trezise. Fusese diferit de imaginile terifiante care îi chinuiau de obicei nopțile, dar la fel de înspăimântător. Văzuse frumosul chip al lui Sophie reflectat în bazinul de la baza cascadei. Ochii îi erau atât de triști încât îl durea sufletul privind-o. Apoi apa se tulbură, iar imaginea lui Sophie se cufundă în adâncuri. În locul ei apăru Edmund. Pe suprafața apei începură să se succeadă amintiri legate de fratele lui. Îl văzu ținând frâiele cailor înhămați la șaretă și râzând de fiecare dată când trecea peste o denivelare. Îl văzu ținând un toast în capul mesei, la cină, vrăjindu-i pe toți musafirii cu vorbele lui de duh. Și-l aminti cum îl îmbrățișase și-l bătuse pe umeri în dimineața în care plecase în armată, străduindu-se să nu își trădeze emoțiile.

Dar apoi apa se întunecă. Edmund se îndrepta călare spre pădure, cu pușca de vânătoare la șold. Reese încerca să îl strige, dar cuvintele nu voiau să-i iasă de pe buze. Fără să știe ce pericol de moarte îl paște, Edmund gonea în pădure, iar ramurile copacilor se transformau în tentacule care îl înșfăcau și îl trăgeau în negură ca niște monștri marini. Reese băgă mâna în apă, încercând cu disperare să-și smulgă fratele din strânsoarea de moarte. Dar pământul începu să se cutremure, iar cerul deveni sângeriu. Se auzi un zgomot, o împușcătură, iar Reese scoase un strigăt disperat, știind că era deja prea târziu să-l mai salveze pe Edmund.

Se trezise cuprins de panică, cu așternuturile aproape înnodate în jurul lui și cu inima bătându-i nebunește. Scoase un geamăt, se desprinse din pat, se duse la fereastră și trase draperiile. Soarele amiezii lumina grădina. Îi venea greu să creadă că doar cu o noapte

în urmă el și Sophie stătuseră lângă cascadă, atât de aproape cât era omenește posibil să fie.

După care totul se destrămase.

Reese nu putea să nu se gândească la fratele lui și la ce-i spusese Sophie despre el. Că sedusese o fată în casă și o lăsase grea. Gândul că fratele lui onorabil și corect ar fi fost capabil de așa ceva era de neconceput.

Dar acea senzație de rău și de apăsare refuza să dispară. Ceva îi spunea că poate, poate nu își cunoscuse fratele atât de bine cum credea. Își trase repede pe el o pereche de pantaloni și o cămașă și se spălă pe față. Îl tenta ideea de a-l chema pe Gordon ca să-i ceară să îi aducă un pahar cu whisky, dar rezistă ispitei. Se duse la birou și luă cheia mare din alamă. Era cheia pe care o găsise pe pernă în noaptea când se întorsese din Portugalia. Valetul nu știuse să îi spună cine o lăsase acolo și de la ce era. Nimeni altcineva din casă nu știa nimic. Numai că Reese avea o bănuială. Și nu o mai putea ignora. Trase aer în piept, ieși din camera lui și se îndreptă spre apartamentul principal, care rămăsese exact ca înainte de moartea lui Edmund. Deschise ușa încet, pregătindu-se sufletește pentru povara amintirilor, a emoțiilor și a suferinței. Când păși în cameră, parcă se aștepta ca fratele lui să apară din încăperea alăturată, să îi zâmbească și să îl întrebe dacă avea lavaliera bine legată. Dar totul era nemișcat, iar amintirile erau... în mod ciudat, reconfortante. Reese rămase în picioare, în mijlocul încăperii, preț de câteva minute. Avea nevoie de câteva momente de acomodare cu spațiul, cu atmosfera și cu obiectele preferate ale fratelui său. Pălăria lui favorită, lăsată pe birou, vaza egipteană pe de noptieră, portretul de familie de pe unul dintre pereți. Reese suci și răsuci cheia până i se încălzi în palmă. Apoi se îndreptă spre cufărul uriaș de la marginea patului lui Edmund. Ridică încet capacul, căci cufărul era descuiat, apoi dădu la o parte o cuvertură de catifea, o haină din lână și două perechi de cizme noi-nouțe. Apoi, la fundul cufărului, văzu obiectul pe care îl căuta, un mic sipet din mahon cu încuietoare din alamă. Îl scoase, închise cufărul și se așeză pe el, punând cutia din lemn pe genunchi. Acolo obișnuia Edmund să-și țină bunurile cele mai de preț. Nu cele mai valoroase, ci cele care aveau o mare însemnătate pentru el. Îi arătase cândva conținutul: o batistă brodată de mama

lor, un buton al tatălui lor, o cutie veche de tutun pe care o câștigase în urma unui pariu, la școală.

Înainte să-și piardă curajul, Reese băgă cheia în broască. Se înfioră din cap până în picioare când sipetul se deschise. Cu inima bătându-i, deschise capacul și aruncă o privire. Așa cum se așteptase, înăuntru era o ciudată combinație de obiecte și suvenire, dar privirea îi fu atrasă în primul rând de scrisoarea împăturită pe care era trecut numele lui, scris de mâna fratelui său. Simți cum îl cuprinde panica și i se zbârlește părul pe ceafă. Instinctul îi spunea, de fapt îi striga să închidă sipetul și să îl încuie la loc, iar cheia s-o arunce în șanțul cu apă din grădină. Dar apoi se gândi la Sophie și la câtă încrederea avea ea în el. Se gândi la felul în care îl privise, cu atâta calm și bună-credință, ca și cum l-ar fi considerat capabil să depășească orice obstacol. Înghiți în sec, apoi luă scrisoarea, puse cutia deoparte și începu să citească.

Dragă Reese,

Iartă-mă că nu-mi iau adio de la tine față în față. Am făcut un lucru demn de toată rușinea, ceva inacceptabil și sunt copleșit de rușine. Nu mă simt capabil să-mi pun păcatele pe hârtie, așa că am să spun doar atât: dacă te caută o domnișoară pe nume Violet Darby, te rog să-i spui că îmi pare rău și te mai rog să-i asiguri tot ce are nevoie. Și, mai presus de orice, te rog să fii bun cu ea, pentru că, spre rușinea mea veșnică, eu nu am fost.

Las titlul, averea și numele familiei noastre în mâinile tale capabile. Mi-aș fi dorit ca finanțele să nu fie într-o așa dezordine, dar știu că în curând vei îndrepta lucrurile. Să nu te îndoiești de tine, frate, căci forța ta de caracter a fost dintotdeauna mai mare decât a mea. Ești mai curajos, mai rezistent și mai plin de compasiune decât am fost eu vreodată.

Regret că sunt nevoit să te părăsesc, dar am convingerea că vei duce o viață lungă, fericită și împlinită. Asta îmi doresc pentru tine, Reese, să nu mai fugi de demonii tăi. Să găsești pacea pe care eu n-am putut să o găsesc.

Fratele tău iubitor care se căiește,

Edmund

Reese simțea că i se încleștează stomacul, iar mâinile îi tremurau necontrolat. Citi din nou scrisoarea, încercând să înțeleagă pe deplin mesajul lui Edmund. Mesajul care îi transmitea că fratele lui nu murise într-un accident de vânătoare. Dumnezeule! Ar fi trebuit să-și dea seama. Primise foarte puține detalii despre ziua în care murise Edmund. Toți angajații povestiseră însă că în acea zi fratele lui plecase singur în pădure. Era un vânător experimentat și un țintaș excelent. Era foarte improbabil să se împuște din greșeală.

Dar poate că nu voise să știe adevărul. Nu suporta să se gândească la cât de mult suferise Edmund în ultimele lui zile de viață și, mai mult, la cât o făcuse să sufere pe Violet. Ura faptul că fratele lui fusese atât de singur, de rușinat și de obtuz, încât nu își dăduse seama că existau soluții la problema apărută. Nu își dăduse seama că erau și alte opțiuni în afară de cea de a-și lua viața.

Reese își luă capul în mâini și plânse amarnic. Pentru Edmund, pentru Violet, pentru copilul pe care fratele lui nu avea să-l cunoască vreodată. Plângea cu hohote și, pentru prima dată, nu mai făcea eforturi să și le rețină. Lăsă durerea și suferința să îl răvășească până când ușor-ușor își pierdură din puteri și tot ce rămase fu tristețea. Și un neașteptat și cu totul nou sentiment că are un scop în viață.

Căci Edmund greșise. Fratele lui, cu toată inteligența cu care era înzestrat, nu reușise să vadă realitatea. Nu reușise să își vadă situația așa cum era și că avea și alte opțiuni decât să își curme viața. Întotdeauna există alte căi. Iar Reese știa precis care era cea pe care trebuia să o urmeze. Se întoarse în camera lui și îl chemă pe Gordon. Când valetul își făcu apariția, Reese îi făcu semn să ia loc pe un fotoliu, nu departe de al lui.

– Stai un pic cu mine, îi spuse Reese.

Gordon se încruntă, dar se așeză.

– E totul în regulă, milord?

– Nu tocmai, oftă Reese și își duse o mână în dreptul bărbiei. Aș vrea să-mi spui tot ce știi despre domnișoara Violet Darby, care înțeleg că a lucrat aici.

– Violet?

Valetul se crispă, părând brusc în gardă.

– De ce vă interesați despre ea? continuă Gordon.

– Am aflat de curând că este însărcinată și are nevoie de sprijin. Speram că-mi vei da adresa ei, pentru că... vreau să ajut.

În vinerea următoare, la micul dejun, Mary deschise nonșalantă ziarul, iar inima lui Sophie începu să bată mai puternic. Nu văzuse ultima variantă a articolului lui Lily, nici varianta finală a desenului făcut de Fiona. Știa însă că amândouă își propuseseră ca în articolul din acea săptămână să își expună clar punctul de vedere.

Rezistă impulsului de a smulge ziarul din mâinile surorii ei și se mulțumi să întrebe:

– Care e tema rubricii *Răzbunarea debutantei?*

Mary ridică din sprânceană.

– A, am și uitat că azi apare un nou articol. Eu căutam paginile de modă.

Sophie abia reuși să nu își dea ochii peste cap. Știa că și lui Mary îi place rubrica, doar că refuza să recunoască.

– Atunci dă-i ziarul lui Sophie, să ne citească articolul cu voce tare, ceru mama lor. Balul ei de logodnă are loc mâine și e un eveniment din cale-afară de important. Poate în ediția de azi va găsi câteva sfaturi utile.

Sophie își privi mama, ușor nedumerită, iar Mary îi dădu ziarul. Deschise la pagina bine-cunoscută, așteptându-se să găsească unul dintre uimitor de romanticele desene ale Fionei. Numai că ilustrația era complet diferită. Era mult mai mare decât de obicei, ocupând aproape jumătate de pagină. Înfățișa trei femei desculțe, cu fețele pe jumătate acoperite de măști, îmbrăcate în rochii lungi care aproape că pluteau. Dansau toate trei în jurul unui cazan pus pe foc, din care fumega un lichid clocotitor. Una dintre femei avea în mâini o paletă de desen și o pensulă pe care o ținea ca pe o spadă. Cealaltă folosea o pană de scris pe post de pistol, iar a treia își întindea palma din care, dintr-o sămânță, creștea o iederă uriașă.

Dumnezeule mare! Fiona le ascunsese cu dibăcie identitatea și, în același timp, Sophie nu se simțise niciodată atât de expusă.

– Vai, mie! exclamă Sophie, iar mama și sora ei o priviră cu o tot mai mare curiozitate. Desenul de azi e diferit față de celelalte.

– Citește odată! îi ceru Mary, ușor iritată. Ne uităm mai târziu la ilustrație.

– Prea bine.

Sophie își drese glasul și începu să citească.

Dragi debutante,

Când un gentleman vă acuză că sunteți vrăjitoare, e o formă prin care, fără să vrea, recunoaște puterile extraordinare pe care le dețineți. Din păcate, unii bărbați se simt amenințați de o asemenea putere și încearcă să vă submineze făcând afirmații nepotrivite și în necunoștință de cauză despre caracterul vostru. E posibil chiar ca unii să încerce să vă saboteze dorința și interesul față de informație și de cunoaștere. Alții pot chiar să vă interzică să vă discutați și împărtășiți ideile.

Nu vă lăsați intimidate.

Un bărbat care se comportă astfel o face din cauza propriei nesiguranțe. Și pentru că... nu știu cum să o spun în mod delicat... pentru că nu face față din alte puncte de vedere.

Nu îmi face plăcere să o spun. Cred că nimănui nu i-ar plăcea. Trebuie să știți însă că observațiile jignitoare ale unui gentleman nu au de-a face cu neajunsurile noastre, ci cu ale lui... iertați-mă, din nou, dragi cititoare... cu ale lui neajunsuri în zone de-a dreptul sensibile.

Dar încă există speranță.

Există mulți bărbați puternici, capabili, care vă vor încuraja să vă urmați visurile și care vă vor felicita pentru reușitele voastre. Căutați parteneri care nu se vor simți amenințați de puterea voastră, ci vor fi uimiți și fascinați de ea. Și de voi.

Până atunci, îmbrățișați-vă puterile. Faceți-vă vrăjile. Urmați-vă visurile.

Și niciodată, dar niciodată, nu vă cereți scuze pentru cine sunteți.

Obrajii lui Sophie deja ardeau când citea ultima frază. Ridică privirea. Mama făcuse ochii mari. Mary parcă privea în gol.

– Nu-i nimic util în articol, spuse ea, mușcând din felia de pâine prăjită. De ce Dumnezeu roșești, Sophie?

– Nu sunt sigură, minți ea.

– Poate ar fi mai bine să nu ne arăți ilustrația, spuse mama, apoi luă o gură de ceai, ca să capete curaj. Bun. Acum... Cred că nu e cazul să vă reamintesc cât de important este balul de mâine-seară. Duminică dimineață, toată lumea va vorbi despre balul lordului Singleton și despre logodna lui cu Sophie. Nu trebuie să dăm nici un motiv de bârfă.

Sophie luă mâna palidă și subțire a mamei într-a ei.

– Mamă, iartă-mă că spun asta, dar bârfitorii ne vor găsi cusururi indiferent de ce vom face sau nu vom face. Chiar dacă ne vom comporta ireproșabil, vor interpreta greșit un gest sau un cuvânt sau vor face afirmații mincinoase.

– Poate, se încruntă femeia. Dar aș prefera să nu le facem viața ușoară. Eu, una, mă voi asigura că tatăl vostru va fi odihnit și în formă.

Sophie dădu din cap. Știa că a-l ține treaz pe tatăl ei nu era o misiune ușoară. Era nevoie de timp și efort, inclusiv de a ascunde unele băuturi și a le dilua pe celelalte.

– Mary, continuă mama, pe un ton neobișnuit de rece, vei purta rochia cea mai bună, te vei preface că te distrezi și vei dansa cel puțin trei seturi de piese.

Mary oftă de parcă i se ceruseră niște eforturi herculeene.

– Dar, mamă, ce mă fac dacă nu mă invită nimeni la dans?

– Dacă nu te mai ascunzi printre plantele decorative și zâmbești un pic, sunt sigură că vei avea parte de doritori.

Mary se prefăcu a tuși și se pregătea să protesteze, dar mama lor îi făcu semn să tacă.

– N-ai mai fost bolnavă de multă vreme, Mary, iar sora ta se mărită cu lordul Singleton pentru ca tatăl vostru să nu ajungă la închisoarea datornicilor, iar noi să nu ajungem de râsul lumii. Sophie face un sacrificiu pentru noi, așa că nu cred că îți cer prea mult dacă vreau să ai carnețelul de bal plin.

Sophie și Mary rămaseră fără replică. Sophie nu o auzise niciodată pe mama lor vorbindu-i lui Mary pe un astfel de ton. Și niciodată nu o auzise spunând, cu subiect și predicat, că acea căsătorie era un sacrificiu. Crezuse că îi va face plăcere să-și vadă sora pusă la punct, dar, din contră, discuția îi provocă un sentiment de disconfort. Nu se putea gândi decât la Reese și la viața pe care

ar fi putut să o aibă împreună. Își amintea cât de fericită și în siguranță se simțise în brațele lui.

Îi venea să plângă. Privi ziarul de pe masă, care rămăsese deschis la ilustrația Fionei. În desen, Sophie avea o privire sigură pe ea, aproape triumfătoare. Era îndrăzneață, nu își cerea scuze pentru cine sau ceea ce era. Femeia din desen afișa încredere și forță. Părea o zeiță a naturii, a tot ceea ce creștea și înflorea.

Sophie era impresionată de felul în care o vedea prietena ei.

Numai că... abia dacă se recunoștea în trăsăturile și privirea femeii din ilustrație. De la zi la zi, se simțea mai străină de ea.

Capitolul 31

Ceva mai târziu în acea seară, Sophie afișă un zâmbet vesel și o atitudine la fel de veselă la sosirea participantelor la ceea ce avea să fie ultima întâlnire pe care o prezida a clubului lor secret, Ascunzătoarea Debutantei. Femeile roiau prin încăpere, discutau între ele și atmosfera era destul de agitată. Se părea că cel mai recent articol din rubrica *Răzbunarea debutantei* avusese un impact considerabil în întreaga Londră. Fusese ca un cutremur, iar replicile zguduiseră orașul întreaga zi.

– Fratele meu mai mare a fost scandalizat, mărturisi o tânără. A spus că cea care dă astfel de sfaturi otrăvite ar trebui umilită în piața publică.

– Tata are de gând să contacteze autoritățile, interveni altă participantă. A spus că articolul de azi dovedește că autoarea otrăvește mințile impresionabile ale femeilor.

Toate femeile din încăpere își dădeau ochii peste cap și scoteau exclamații dezgustate.

– Bărbații despre care vorbiți cred că au ratat mesajul pe care încerca să îl transmită autoarea articolului, comentă Adelaide, o bunicuță cu mintea brici. Exprimându-și revolta față de autoare, ei doar demonstrează cât sunt de intoleranți și ignoranți... ceea ce îi face, într-adevăr, foarte... mărunți.

Femeile chicotiră, dar tensiunea din încăpere era aproape palpabilă.

Sophie se ridică în picioare și, pentru ultima dată, le ceru tuturor să ia loc pentru ca întrunirea să poată începe. Își promisese că nu se va lăsa pradă emoțiilor, dar glasul îi tremură un pic când enumeră regulile, iar pieptul o duru când îi înmână ziarul lui Sarah ca să dea citire articolului.

Când Sarah termină de citit, se iscă o discuție foarte animată. Multe femei își exprimară supărarea și îngrijorarea că textul

ar putea-o pune în pericol pe autoare. Altele își făceau griji că societatea lor secretă ar putea fi dată în vileag și, astfel, toate ar fi umilite public, lucru care, pe nedrept, le-ar face de râs pe ele și pe familiile lor. Dar câteva erau de părere că nu trebuie să se ferească de atacuri și că era mai important decât oricând să rămână puternice și unite.

Sophie rămase lângă tejghea, ascultând cu atenție. Cu puțin timp înainte ca întrunirea să ia sfârșit, se apropie de participante și se adresă din nou întregii adunări.

– Fără doar și poate, *Răzbunarea debutantei* este, săptămâna asta, pe buzele tuturor și se confruntă cu o opoziție crescândă. Dar poate pentru că influențează mai multe femei decât oricând.

Grupul murmură aprobator.

– Indiferent însă de motiv, continuă Sophie, mulți sunt cei care vor să le reducă la tăcere pe autoare și pe admiratoarele ei și ale rubricii. Sfatul meu către voi toate este să vă ascultați instinctul și să procedați în consecință. Dacă simțiți că cineva din familie sau o cunoștință devine bănuitor, luați măsurile necesare ca să vă protejați pe voi și pe celelalte din grup.

– Just! comentară participantele.

Sophie le zâmbi tuturor. Ajunsese să le cunoască atât de bine chipurile. Acele femei erau mai mult decât niște prietene. Erau familia ei. Și venise momentul să își ia rămas-bun.

– A fost o onoare să prezidez întrunirile acestui grup extraordinar. Dar, așa cum știți, e ultima seară când îndeplinesc acest rol. Îmi face plăcere să anunț că Sarah a avut amabilitatea să se ofere să îmi preia îndatoririle și vă las pe toate în mâinile ei capabile.

Făcu un gest spre văduva cu plete roșcate și o invită alături de ea.

Sarah o luă pe după umeri și îi oferi un caiet.

– Asta e din partea noastră, a tuturor. Am scris, fiecare, ce înseamnă pentru noi Ascunzătoarea Debutantei și ce a schimbat în viețile noastre.

Sophie mângâie coperta din piele a jurnalului, răsfoi câteva pagini pline cu texte scrise din suflet și strânse caietul la piept.

– Vă mulțumesc. Am să prețuiesc acest dar.

Sarah o luă în brațe, iar Violet se apropie, la rândul ei, cu un buchet minunat de lalele pe care i-l oferi lui Sophie.

– Ne vei lipsi, spuse ea, suspinând. Ne vor lipsi calmul tău, bunătatea și prezența ta cu totul. Îți mulțumim că ai format acest grup.

Sophie își șterse lacrimile și li se adresă din nou tuturor.

– Am iubit fiecare clipă petrecută alături de voi și sunt tare mândră de relațiile care s-au legat aici și de cunoștințele care s-au împărtășit. Dacă veți avea vreodată nevoie de mine, să știți că n-am să mă țin la distanță. Sarah știe cum să dea de mine și promit să ajut cum voi putea. Odată ce am devenit membră a Ascunzătorii Debutantei, rămân așa pe vecie.

Sophie simțea că e pe punctul să izbucnească în lacrimi, așa că făcu o scurtă reverență.

– Rămas-bun, dragi prietene, și vă mulțumesc pentru tot ce m-ați învățat despre curtare, intimitate și, în special, despre dragoste.

Toată lumea izbucni în aplauze și urale. Apoi femeile se apropiară de Sophie și o îmbrățișară cu căldură, luându-și la revedere.

Când în prăvălie rămaseră doar ea, Sarah și Violet, Sophie le invită să ia loc pe două fotolii și își trase un scaun în apropiere.

– Sarah, îți mulțumesc că te-ai oferit să prezidezi reuniunile, mai ales că știu că ai deja o mulțime de responsabilități și două fete pe care le iubești ca pe ochii din cap. Te rog să-mi dai de veste dacă nu vei mai face față la vreun moment dat. Vom găsi pe altcineva, dacă va fi nevoie.

Sarah îi zâmbi. Ochii albaștri îi străluceau.

– Sora mea, Dumnezeu s-o aibă în paza lui, a fost de acord să stea cu Rose și Julia în fiecare vineri seara. Sunt mai mult decât încântată ca o dată pe săptămână să uit, pentru câteva ore, de scutece și de mâncare și să stau de vorbă cu adulți. Unde mai pui că nici nu-mi mai fac griji că vom rămâne fără un acoperiș deasupra capului. Acum că lordul Warshire ne achită chiria și ne oferă și o rentă generoasă, mă pot concentra asupra lucrurilor importante, cum ar fi să mă asigur că fetele nu-și vor uita tatăl. Și voi încerca să umplu golul pe care moartea lui l-a lăsat în inimile lor.

– Dar și de inima ta trebuie să ai grijă, spuse Sophie.

În mod ironic, propria inimă tocmai zvâcnea de durere de când Sarah îl adusese în discuție pe Reese. Doamne, cât îi era de dor de el!

– Te-a mai vizitat lordul Warshire? întrebă ea, dorindu-și orice informație despre el dar preocupată, în același timp, să nu se trădeze.

– Nu, răspunse Sarah, trecându-și o șuviță după ureche, cu un aer gânditor. Rose mă tot întreabă când mai vine domnul cu ochi triști, dar nu sunt sigură că va mai trece pe la noi. Cred că e teribil de ocupat, spuse ea, diplomată.

Violet își drese vocea.

– Am eu noutăți despre lordul Warshire.

Sophie și Sarah o priviră. Erau ochi și urechi.

– În urmă cu câteva zile mi-a trimis o scrisoare foarte politicoasă în care mă ruga să îl vizitez la conacul Warshire, continuă Violet, mângâindu-și fără să vrea pântecul. A trimis după mine trăsura și pe Gordon, valetul, și m-am dus.

Sophie simți că i se strânge stomacul. Era convinsă că Reese avea să o trateze pe Violet cu respect, dar își imagina cât de dureroasă trebuie să fi fost întâlnirea.

– Și ce voia lordul Warshire?

– Să își ceară scuze în numele fratelui său. Edmund știa că e copilul lui și i-a cerut noului conte să aibă grijă de mine și de cel mic, dacă mi-aș dori asta, suspină Violet. A fost o mare ușurare pentru mine că a recunoscut bebelușul ca fiind al lui Edmund. Știu că voi două m-ați crezut de la bun început, dar nu îmi dădeam seama ce mult îmi doresc ca și cineva din familia lui să afle și să accepte că acest copil e unul dintre ei.

– E minunat, oftă Sarah, ștergându-și lacrimile cu batista.

– Și asta nu e tot, mai spuse tânăra femeie. Contele m-a întrebat dacă-i voi îngădui să vadă copilul, din când în când... să vină în vizită, ca orice unchi normal.

– Lordul Warshire e un om bun, murmură Sophie.

Se întreba însă de ce ținuse atât timp ascunsă acea latură a lui. De ce nici măcar nu crezuse că exista.

Violet zâmbi.

– M-a întrebat cum mi-ar putea fi de ajutor și i-am spus că mi-aș dori doar să îmi pot relua slujba după ce nasc. Conacul Warshire e o casă veche și ciudată, cu o grădină și mai ciudată, dar am prieteni acolo și simt că aparțin acelui loc.

– Și ce a spus contele? întrebă Sophie, uimită.

– A fost imediat de acord. Și a insistat să-mi dea și o rentă, pe lângă salariu.

– Cine va avea grijă de cel mic când vei fi la lucru? se încruntă Sarah. Și unde veți locui?

– Lordul Warshire a spus că ne-ar putea pune la dispoziție o cameră și că știe pe cineva dispus să mă ajute cu copilul, spuse ea, ridicând din umeri. O să mă caute el din nou, în curând.

Sophie făcu mari eforturi să nu izbucnească în lacrimi. Știuse, în inima ei, că Reese va face ce se cuvenea. Iar el nu o dezamăgise. Era teribil de mândră de el. Nu doar pentru ceea ce făcea pentru Violet, ci și pentru ce făcea pentru el însuși. Își ucidea demonii și îi scotea la lumină. Nu avea să fie ușor să se lupte cu vinovăția, cu durerea și suferința provocate de pierderea fratelui și a lui Conroy. Erau lucruri care nu aveau să dispară de tot din sufletul lui. Avea să le poarte cu el toată viața. Dar măcar făcuse primii pași.

Nu era același bărbat pe care îl cunoscuse în urmă cu câteva luni, chiar în acea prăvălie. Ieșea din lumea lui întunecată și făcea tot ce-i stătea în putere să lase în urmă tărâmul umbrelor.

Pentru prima dată de când își luase adio de la el, Sophie parcă nu mai simțea o apăsare la fel de mare în piept. Parcă îi era mai ușor să respire. Îi era în continuare dor de ochii lui calzi și căprui, de vocea lui profundă, un pic răgușită. Îi era dor să își pună capul pe pieptul lui puternic și musculos. Dar măcar știa că Reese avea să fie bine. Cumva, se simțea liniștită știind că avusese și ea o contribuție la transformarea lui. La vindecarea lui.

– Neapărat să-mi spui când vine bebelușul pe lume, îi spuse Sophie lui Violet. De-abia aștept să aflu dacă e fetiță sau băiețel.

– Vei veni în vizită? o rugă Violet, din vorbe și privire deopotrivă.

– Voi încerca, spuse Sophie, dar era conștientă că avea să-i fie foarte greu, mai ales dacă Violet urma să locuiască la conacul Warshire. Până atunci, ți-am adus câteva lucrușoare care ți-ar putea fi de folos.

Se ridică, luă un coș din spatele tejghelei și i-l dădu tinerei. Sophie își folosise partea ei din banii pe cel mai nou articol ca să cumpere câteva pături pentru bebeluș, botoșei, bonete și o jucărie zornăitoare. Violet îi mulțumi din tot sufletul. Le îmbrățișă apoi și pe Sophie, și pe Sarah și ieși din prăvălie. Sarah rămase să o ajute să spele câteva vase, să aranjeze mobilierul și să lase prăvălia în bună ordine. Dar când tânăra văduvă se uită la ceasul de perete

și constată că se făcuse 11 noaptea, plescăi din buze și își puse șalul pe umeri.

– Ar trebuie să plec, altfel sora mea o să creadă că am plecat din Londra și m-am dus în vacanță undeva.

– Ai grijă de tine și de fete!

Sophie îi înmână câteva pachete în care înfășurase păpuși pentru fiicele lui Sarah și un pieptăn de păr care, era convinsă, avea să arate minunat înfipt în cârlionții castaniu-roșcați ai lui Sarah. Se îmbrățișară și rămaseră așa, câteva clipe, apoi Sarah o sărută pe obraz și ieși afară, în noapte. Sophie mai aruncă o privire în prăvălia rămasă goală, dar atât de plină de amintiri. Era locul unde îi făcuse lui Reese ceaiul de valeriană, unde jucaseră cărți pe nasturi, unde îl privise cum dormea și unde începuse să îi dăruiască inima ei.

Era locul pe care nu avea să-l mai vadă vreodată.

Își înghiți nodul din gât și își strânse lucrurile – săculețul, boneta, buchetul de lalele și jurnalul primit de la Sarah. Stinse lămpile și tocmai era pe cale să sufle în ultima lumânare de pe tejghea... când se opri. Lângă sfeșnic era mica iederă în ghiveci care, când o văzuse prima dată, era aproape uscată, dacă nu chiar moartă. Acum tulpinile i se înălțau falnice, împodobite de frunze dese și verzi și îi amintea de transformarea lui Reese. Decise că voia să ia planta cu ea. Era convinsă că pe el nu l-ar deranja câtuși de puțin, așa că luă și ghiveciul de lut în brațe, alături de celelalte obiecte, și stinse lumânarea. Ieși din prăvălie, încuie ușa și o luă la pas pe aleea întunecată înspre locul de unde, de regulă, lua o birjă care să o ducă la Fiona și Gray. Numai că în acea seară urma să se ducă acasă. Trebuia să se odihnească bine pentru balul de logodnă de a doua zi.

Chiar la bal se gândea și la toate pregătirile pe care trebuia să le facă, atunci când dădu colțul și se izbi de un bărbat care venea din direcția opusă. Îl lovi direct în piept, dar reuși, cumva, să nu cadă din picioare. Îl privi pe individ, sperând, prostește, că va recunoaște pometii parcă sculptați ai lui Reese și buzele lui pline.

Dar bărbatul era un necunoscut, un gentleman mai în vârstă, cu păr cărunt și riduri în dreptul gurii.

– Iertați-mă, spuse el, privind-o intens. Sunteți bine?

Prea speriată să vorbească, Sophie scoase un icnet scurt și își văzu de drum, mergând cât putea de repede.

– Așteptați, domnișoară! strigă bărbatul, dar Sophie își lăsă capul în piept și o luă la fugă.

Nu se opri nici când el o strigă a doua oară. Probabil străinul nu apucase să îi vadă chipul și nu avea cum să afle cine era și ce căuta acolo. Alergă cât o ținură picioarele, apoi opri o birjă. Pieptul îi tresălta când închise portiera. Își tot spunea că era în siguranță, dar inima îi bătea de parcă pe urmele ei ar fi fost Cerberul însuși, iar caninii lui uriași ar fi fost la un pas să-i prindă picioarele.

Își recăpătă suflul abia când ajunse în camera ei și închise ușa. Se spălă pe față, își puse cămașa de noapte și se urcă în pat, rememorând evenimentele acelei seri. Una peste alta, totul mersese ca pe roate, minus înfricoșătoarea întâlnire de pe alee. Închise ochii, puse capul pe pernă și încercă să se aline cu gândul la cascadă, la leagăn și la senzația pe care i-o dădeau buzele lui Reese lipite de ale ei. Aproape că adormise când o adiere ca de gheață îi dădu fiori crunți pe șira spinării.

Dumnezeule! Jurnalul!

Sări din pat, rugându-se ca bănuiala care îi încolțise în minte să nu se confirme. Răscoli obiectele pe care le lăsase pe birou. Săculețul, boneta, ghiveciul și lalelele erau acolo. Dar jurnalul dăruit de Sarah, nu.

Vai, nu. Nu, nu, nu!

Sophie simțea că îi pică cerul în cap. Începu să deschidă la repezeală sertarele, răscolind printre mănuși, lenjerie și ciorapi. Poate pusese caietul printre ele, mai devreme, pentru ca mama și sora ei să nu îl găsească. Dar jurnalul nu era nicăieri.

Era copleșită de panică. Îl căută și în birou, și în dulap, în fiecare colțișor al camerei.

Dumnezeule mare! Jurnalul, plin de gânduri frumoase, sincere și teribil de incriminatoare era de negăsit.

Îi venea să țipe, să urle, și își duse mâna la gură.

Probabil îi căzuse când încerca să se îndepărteze cât mai repede de acel individ necunoscut.

Iar acum, secretele cele mai ascunse și bine păstrate ale Ascunzătorii Debutantei, inclusiv numele fiecăreia dintre membrele grupului, erau la îndemâna întregii Londre.

Capitolul 32

Reese își șterse fruntea cu mâneca de la cămașă în timp ce se îndrepta spre intrarea în casă. Își petrecuse dimineața cercetând o căsuță de la marginea proprietății sale. Era un locșor fermecător unde locuise cândva o mătușă mai îndepărtată. De atunci, casa fusese neglijată. Se făceau douăzeci de ani de la moartea ultimei locatare. Reese avea în buzunar o listă cu reparațiile necesare pentru a face casa locuibilă din nou. Trebuia lucrat la acoperiș, interiorul trebuia dereticat, curățat și zugrăvit. Dar casa avea o structură foarte bună. Era spațioasă, luminoasă și avea o curte numai bună pentru copii dornici să alerge și să se cațăre în copaci.

Era perfectă pentru ce plănuia el.

În plus, avea nevoie de un proiect nou. Grădina își recăpătase gloria de odinioară, iar Reese își dorea o altă activitate care să îl țină ocupat. Ceva care să îi consume timpul ca să nu se gândească la Sophie și la golul uriaș pe care plecarea ei i-l lăsase în inimă.

Păși pe aleea ce ducea spre casa lui și avu senzația că în fața intrării era o trăsură. Duse mâna streașină la ochi și văzu că da, în mod clar, avea un musafir.

Se gândi imediat la Sophie. Poate se hotărâse să își anuleze logodna și să nu ia parte la balul din acea seară. Poate era supărată și avea nevoie să stea de vorbă cu cineva.

Începu să meargă mai repede, tot mai repede, până se trezi alergând. Se opri abia pe treptele de la intrare. Thomas, majordomul, îl aștepta.

– Iată-vă, milord, spuse el ușor agitat.

Era limpede că angajații lui se dezobișnuiseră ca vreun musafir să calce pragul casei.

– Cine a venit? întrebă Reese, dându-i bătrânului pălăria. Nu cunosc trăsura.

Spera, cu toată ființa lui, că era a lui Sophie.

– E a unui gentleman.

Reese se dezumflă. Era pe punctul să-i ceară lui Thomas să îl expedieze pe oaspetele nepoftit, dar chiar atunci majordomul adăugă:

– Vă caută lordul Singleton.

Rahat! Reese îngheță. Nu vedea nici un motiv pentru care marchizul l-ar fi căutat. Nu fuseseră prezentați vreodată unul celuilalt și, din ce știa Reese, tot ce aveau în comun era... ei, bine, Sophie.

– Unde e? întrebă Reese.

– În salon, răspunse Thomas. L-am anunțat că sunteți plecat și l-am întrebat dacă nu vrea să își lase cartea de vizită, dar a insistat să vă aștepte. Părea destul de neliniștit.

– Chiar așa?

Reese își simțea tot trupul vibrând. Dacă Singleton aflase cumva despre el și Sophie, probabil venise să îl provoace la duel. Dacă așa stăteau lucrurile, Reese era mai mult decât bucuros să îi accepte provocarea și să se întâlnească în zori, cu arma în mână. Totul era ca Sophie să nu fi avut de suferit de pe urma furiei marchizului. Cel mai important lucru era ca ea să fie în siguranță.

– Să cer să pregătească ceaiul? întrebă Thomas.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie. Eu și marchizul nu avem prea multe să ne spunem. Sunt sigur că nu va sta mult.

Reese urcă scările și intră în salon, unde se afla musafirul neașteptat. Stătea pe canapea, bătând darabana cu degetele și uitându-se în gol.

– Singleton! spuse Reese, pe un ton jos și cumpănit. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Marchizul se ridică și veni în dreptul lui Reese. Erau la câțiva pași unul de celălalt și se măsurau în tăcere. Reese fu nevoit să recunoască faptul că Singleton era ceva mai înalt și de două ori mai cizelat decât el, de la părul vizibil coafat până la strălucirea aproape nefirească a cizmelor.

– Warshire! răspunse marchizul, într-un sfârșit, întinzându-i mâna. Ce mai faci?

Reese făcu eforturi să își mascheze mirarea. Singleton nu părea un bărbat fierbând de mânie și căutând să se răzbune. Se purta chiar... civilizat. Așa că Reese decise să intre în joc.

– Sunt bine, mulțumesc. Bei un coniac?

Marchizul încuviință recunoscător, iar Reese se duse la dulăpiorul cu băuturi și turnă coniac în două pahare. Între timp, Singleton începuse să umble de colo-colo prin încăpere. Când Reese îi dădu paharul, îl dădu peste cap dintr-o sorbitură, apoi îl puse jos și își suflecă mânecile înainte să înceapă să vorbească.

– Am aflat de curând că se petrec lucruri foarte supărătoare într-o clădire care îți aparține.

Reese ridică o sprânceană.

– Despre ce clădire vorbim? întrebă el.

– Înțeleg că a fost cândva o prăvălie sau un atelier de croitorie pentru bărbați. Am verificat mai devreme actele și se pare că e clădirea ta.

Reese simți că i se zbârlește părul.

– Parcă îmi amintesc vag de acea clădire neocupată, minți el. Dar te asigur că în prezent nu o folosește nimeni.

– Am motive să cred contrariul, răspunse Singleton. Unchiului meu îi plăcea mult acea prăvălie. Întâmplător, noaptea trecută se plimba pe acolo și a văzut lumină la ferestre. I s-a părut neobișnuit, așa că s-a oprit să investigheze.

La naiba! Reese nu știa exact pentru ce folosea Sophie prăvălia în serile de vineri, dar știa clar două locuri. Primul, că era ceva important pentru ea. Al doilea, că era vital ca nimeni să nu descopere ce se petrecea acolo.

Reese afișă un zâmbet amical și ușor conspirativ.

– Lasă-mă să ghicesc, în seara cu pricina unchiul tău se întorcea de la cârciumă?

– Nu, se încruntă marchizul.

– Clădirea mea e goală, spuse Reese pe un ton categoric. Dar, ce să spun, multe prăvălii au fațade asemănătoare. Îmi pare rău, dar trebuie să te informez că unchiul tău a făcut o greșeală.

Singleton strânse buzele și clătină încet din cap.

– Îmi pare rău, dar eu trebuie să te informez că proprietatea ta e folosită, probabil fără să știi, în scopuri necurate.

Reese chicoti. Nu se putea abține. Ideea că Sophie ar fi implicată în ceva necurat era ridicolă. Trebuia însă să o avertizeze cu prima ocazie că prăvălia nu mai era un loc sigur pentru întrunirile ei.

– Nu e nimic de râs, te asigur, spuse Singleton, vizibil vexat. Am motive întemeiate să cred că acea clădire care îți aparține este locul

de întâlnire al unui grup radical și subversiv, cunoscut drept Ascunzătoarea Debutantei.

Reese scuipă, fără să vrea, coniacul pe care tocmai se pregătea să îl înghită.

– Iartă-mă, spuse, ciulind o ureche înspre marchiz, ai spus cumva Ascunzătoarea Debutantei?

Singleton ridică bărbia impecabil rasă.

– Da! Se pare că e numele grupului de admiratoare ale rubricii *Răzbunarea debutantei*.

Reese îi aruncă o privire aproape diavolească.

– Și ce e, mai exact, această rubrică?

Marchizul își țuguie buzele.

– Nu prea ești la curent cu noutățile, așa-i?

– Cam așa ceva, răspunse Reese, fără a avea aerul că se scuză.

– E o rubrică săptămânală în ziar, explică Singleton. Iar cel mai recent articol este și cel mai controversat de până acum.

– Cum așa? făcu Reese, fără să încerce măcar să își mascheze scepticismul.

– Încurajează folosirea farmecelor și a vrăjitoriei pentru a micșora... un anumit organ bărbătesc, explică Singleton, vizibil jenat.

Reese izbucni în râs, mulțumit că de data asta nu mai luase vreo înghițitură de alcool.

– Nu-mi spune că ești îngrijorat, Singleton!

– N-ai decât să râzi cât poftești, spuse marchizul, dar autoarea și admiratoarele ei devin tot mai îndrăznețe și mai parșive de la zi la zi.

Cu un gest scurt, îi întinse un exemplar din ziar. Reese decise să îi facă pe plac. Luă ziarul și se uită la ilustrația amplă care însoțea articolul. Privirea îi fu atrasă imediat de femeia mascată din a cărei palmă se înălța o iederă. Aproape toată fața îi era acoperită, dar Reese știa cu fiecare fibră a ființei ale că acea femeie era Sophie. Cumva, cine făcuse desenul reușise să îi surprindă grația naturală, bunătatea înnăscută și încrederea lăuntrică. Toate lucrurile pe care le adora la ea. Îi luă un minut să citească articolul și făcu eforturi să nu zâmbească. După ce parcurse tot textul, îl privi în ochi pe Singleton.

– Nu mi se pare că autoarea e vreun pericol public. Iar în articol nu se menționează nimic despre a face vrăji sau despre penisuri micșorate.

– Nu în mod explicit, recunoscu marchizul, dar mi se pare că amenințarea e implicită.

– Eu, unul, nu găsesc nimic de obiectat, spuse Reese, punând ziarul pe masă în speranța că gestul va duce la încheierea întrevederii. Și chiar dacă aș vedea, nu știu ce aștepți din partea mea. Ți-am spus deja că nu știu ca în clădirea mea să aibă loc întâlniri ilegale.

– Nu aș fi așa sigur, spuse Singleton foarte sigur pe el, apoi scoase din haină un caiet îmbrăcat în piele. Unchiul meu s-a intersectat întâmplător cu o femeie, chiar în fața fostului tău magazin, iar ei i-a căzut asta.

Reese ridică din umeri.

– Pare un jurnal. Nu-mi spune că nu ești de acord ca femeile să țină jurnale.

– Nu, în principiu, spuse Singleton, fără să sesizeze sarcasmul. Dar din loc în loc apare numele unei persoane care e posibil să îmi fie... apropiată.

Reese simți un fior.

– Poate ar trebui să discuți cu acea persoană.

– Sper să fie doar o coincidență, mărturisi marchizul. În jurnal apar doar prenumele persoanelor și cel la care mă refer nu este unul neobișnuit.

Reese privi caietul din mâna lui Singleton, aproape convins că îi aparținea lui Sophie și că ea *nu* și-ar dori ca logodnicul ei să îl aibă. Era teribil de tentat să-l smulgă din mâna marchizului și să îi dea foc, dar până și el își dădea seama că în situația de față trebuia să dea dovadă de subtilitate și diplomație.

Și de un pic de finețe.

– Uite cum facem, începu Reese, mimând preocuparea. Azi o să trec pe la prăvălie și voi verifica dacă încuietorile sunt în bună ordine. Dacă sunt semne că proprietatea a fost încălcată sau dacă găsesc indicii cum că a fost folosită pentru întâlniri clandestine, te voi informa de îndată. Poate vom reuși să demascăm împreună această persoană diabolică ce încearcă să-i emasculeze pe bărbații din Londra.

– Îți apreciez gestul! aproape că oftă Singleton, parcă ușurat că în sfârșit își găsise un aliat. În seara asta organizez un bal, continuă el. Nu vii și tu?

Să meargă la balul de logodnă al lui Sophie? Prefera să fie legat cu lanțuri de o stâncă, iar un vultur să îi mănânce ficatul.

– Mulțumesc, dar de regulă evit balurile și în general ieșirile în societate. Dar pot îndrăzni să-ți fac o sugestie?

– Desigur.

– Părerea mea ar fi să nu discuți cu nimeni despre bănuielile tale și despre acest jurnal până nu reușim să adunăm dovezi zdrobitoare. Dacă femeile află că suntem la un pas să le dăm în vileag, se vor ascunde și mai bine. Mai mult, doar nu vrem să acuzăm pe cineva pe nedrept. Mai ales pe cineva apropiat.

– Adevărat, adevărat... se încruntă Singleton. Deși timpul este crucial.

– Sunt sigur că voi descâlci repede ițele problemei, îl asigură Reese. Poate chiar în seara asta.

– Ar fi de mare ajutor.

Marchizul privi cu dispreț jurnalul, apoi îl puse la loc în buzunar. Se ridică și îi strânse mâna lui Reese.

– Mulțumesc, Warshire.

Reese înclină ușor capul și îl conduse la ieșirea din salon.

– Mă bucur să fiu de ajutor, îi spuse.

Când mai avea câțiva pași până la ușă, marchizul se opri brusc.

– Mai e ceva, zise el, întorcându-se spre Reese. Cunoști cumva o femeie pe nume Sophie? Poate ți-e verișoară sau altcineva din familie? Sau poate o angajată de-a ta?

Reese rămase impasibil câteva clipe, apoi clătină din cap.

– Nu e un nume neobișnuit dar, cu toate astea, nu cunosc pe nimeni. Mă tem că nu mi-a rămas cine știe ce familie, iar printre angajați nu îmi amintesc să existe și o Sophie. De ce întrebi?

Singleton strânse buzele.

– Să spunem că e un nume care apare frecvent în acest caiet, zise el, apăsând buzunarul unde pusese jurnalul. Am bănuiala că dacă o găsim pe această Sophie, vom afla toate secretele Ascunzătorii Debutantei și vom pune capăt acestei vrăjitorii demente.

Rahat! Reese căuta frenetic ceva, o idee care să sădească un grăunte de îndoială în mintea slabă a lui Singleton. Ridică din umeri.

– Bănuiala mea e că într-o organizație atât de diabolică membrele nu își folosesc numele reale, tocmai ca să își ascundă identitatea.

– Poate, răspunse marchizul cu o expresie gravă și încordată. Sper să fie așa.

Când Singleton ieși din salon, Reese își trecu mâinile prin păr. Trebuia să găsească o cale să o avertizeze pe Sophie înainte de balul de logodnă. Și, dacă se putea, să îi recupereze jurnalul.

Capitolul 33

– Mergem la balul tău de logodnă, nu la înmormântarea ta. Măcar prefă-te că ești fericită!

Cu aceste vorbe încurajatoare, Mary își puse mănușile gălbui și se privi în oglinda de la măsuța de toaletă din camera lui Sophie.

– Știu, spuse Sophie, încercând să-și țină sub control intensa neplăcere provocată de cuvintele surorii ei. Dar a fost o zi solicitantă.

De la plecarea majorității angajaților, Sophie și Mary preluaseră multe dintre îndatoririle casnice. Erau deja epuizate chiar înainte să se apuce să își calce rochiile, să își facă părul și să se ajute una pe cealaltă la îmbrăcat. În plus, Sophie voia să își conserve capacitatea de a se preface pentru balul propriu-zis. La miezul nopții, când lordul Singleton, adică Charles, urma să anunțe logodna lor, trebuia să joace rolul unei viitoare mirese din cale-afară de fericite. Lucru care avea să fie extrem de dificil, deoarece încă suferea că îl pierduse pe Reese și era îngrozită și de gândul că jurnalul va ajunge la cine nu trebuia. Sau, pur și simplu, la cineva. La naiba!

Sophie își punea la gât colierul din acvamarin când la ușă apăru doamna Pettigrew, buna și credincioasa lor femeie în casă. Când le văzu pe cele două surori, femeia duse mâna la inimă.

– Vai, mie! exclamă ea. Arătați ca niște prințese.

Adevărul era că reușiseră să se aranjeze destul de bine. Părul blond și des al lui Mary era ridicat într-un coc, iar câteva șuvițe lăsate libere îi încadrau fața. Purta o rochie albă din mătase brodată cu auriu și arăta de parcă urma să fie ea centrul atenției la bal.

Sophie își prinsese părul într-o parte, lăsându-și pletele cârlionțate să îi alunece pe un umăr. Alesese o rochie de mătase verde-pal, brodată cu negru. Fiona și Lily îi spuseseră cândva că în acea rochie arăta precum Zâna Primăverii și simțea că în acea noapte va avea nevoie de curaj și încredere demne de o zână. Dar accesoriul ei preferat era coronița din flori albe din mătase pe care și-o prinsese

în păr. O făcea să se simtă de parcă Reese i-ar fi fost alături. Și îi amintea de noaptea în care o declarase regină. Sophie îi zâmbi doamnei Pettigrew.

– Mulțumim. Și mulțumim și pentru tot ajutorul.

– A fost plăcerea mea, domnișoară Sophie. Când mă gândesc că în curând o să fiți marchiză... !

– Da, răspunse Sophie, simțind că se ofilește ca o floare lăsată fără apă.

– Ei, bine, n-avem timp de pierdut, continuă doamna Pettigrew. Părinții vă așteaptă în trăsură.

– E vremea să plecăm, spuse Mary pe un ton sumbru, de parcă ea ar fi fost cea care urma să fie sacrificată pe altarul familiei când tot ce pierdea era o seară în altă parte decât la ea în cameră, înconjurată de preaiubitele ei cărți.

Sophie își luă săculețul și ridică din umeri. Făcuse deja alegerile și, chiar dacă și-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, realitatea era una singură și trebuia să o accepte. Nu se putea supăra pe sora ei, pentru că nu era vina lui Mary că avea sănătatea atât de șubredă.

– Sunt gata, spuse Sophie, ieșind din dormitor.

Mary o urmă pe hol, apoi în jos pe scări, apoi în fața ușii. Acolo, Sophie se opri brusc. Pe măsuța de la intrare, pe o tavă din argint, era o scrisoare care îi era adresată.

– Când o fi sosit? întrebă Sophie.

Simți că se înfioară când luă plicul și-l privi îndeaproape. Pe el scria doar „Domnișoarei S. Kendall".

Mary privi în jos, cu un aer vinovat.

– Îmi pare rău, Soph. A adus-o un valet în urmă cu câteva ore, dar, cu toate pregătirile pentru bal, am uitat să îți spun de ea.

– Nu-i nimic, spuse Sophie repede. Probabil e de la Fiona sau de la Lily. Ia-o tu înainte la trăsură și spune-le lui mami și tati că vin imediat, bine?

Mary încuviință și ieși degrabă, iar Sophie rămase singură în holul de la intrare. Avea sentimentul clar că scrisoarea avea cumva de-a face cu jurnalul ei. Posibilitatea să îl folosească cineva pentru a compromite și distruge Ascunzătoarea Debutantei și pe femeile care luau parte la întruniri îi provoca rău fizic. Deschise scrisoarea cu mâini tremurătoare.

Dragă Sophie,

Trebuie să-ți vorbesc. Voi fi la prăvălie între ora 4 după-amiaza și ora 7 seara. Te aștept, dacă poți veni. Asigură-te că nu ești urmărită.

R.

O, nu! Reese avusese nevoie de ea. O așteptase. Își dădea seama, din cuvintele lui, că era vorba de ceva important. Și urgent. Numai că ratase ocazia de a-l vedea și acum nu mai avea timp nici cât să ia degrabă un toc și să îi scrie câteva cuvinte. Ar fi vrut să aibă măcar o vagă bănuială despre ce încercase Reese să îi spună. Știa că în acea seară urma să-i fie anunțată logodna, așa că Sophie nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva el își propusese să o facă să se răzgândească.

Dacă așa stăteau lucrurile, era mai bine că întâlnirea nu avusese loc. Pentru că nu reușea să fie puternică în preajma lui. Crezuse că odată ce și-a luat adio se va simți împăcată și va avea sentimentul că totul a ajuns la final. Numai că în fiecare zi îi era dor de el, de seriozitatea lui, de aerul gânditor și de magnetismul lui. Dacă s-ar fi întâlnit cândva între orele propuse de el, iar el ar fi implorat-o să fugă cu el și să se căsătorească, ei, bine, nu i-ar fi putut rezista. Puse scrisoarea în săculeț și își duse o mână în dreptul abdomenului care îi pulsa nervos. Ieși din casă și, în timp ce se îndrepta spre trăsură, decise că în nici un caz nu avea să ia legătura cu Reese în acea seară. Își propuse să îi scrie a doua zi, să își ceară scuze că nu a venit la întâlnire. La acel moment, toată lumea va vorbi despre logodna ei, iar încăpățânata-i inimă va renunța, într-un sfârșit, la speranțe naive și deșarte.

Viața nu era ca în povești.

Dragostea nu învinge chiar totul.

Sophie, Mary și părinții lor intrară în sala de bal de la reședința lordului Singleton aproape purtați de un șir de oaspeți animați care scoteau exclamații de uimire la vederea mătăsurilor de pe pereți, a aranjamentelor florale dominate de trandafiri albi, de candelabrele din cristal frumos luminate. Muzica plutea în aer, iar

valeți care purtau tăvi pline cu pahare de șampanie se strecurau printre musafiri.

Cu siguranță, lordul Singleton nu se zgârcise, iar lumea deja șușotea, căci circulau zvonuri că marchizul va face un anunț special chiar la miezul nopții. Sophie afișă un zâmbet cât putu de convingător și se apropie de el, întinzând mâna. El o privi de sus până jos. Era o privire apreciativă... dar parcă și ușor prudentă.

– Arăți de-a dreptul minunat, domnișoară Kendall, spuse el, făcând o plecăciune.

– Mulțumesc, milord. Te-ai întrecut pe dumneata, spuse ea, privind în jur. Totul arată superb.

Nu se putea scutura de senzația că erau doar doi străini, niște cunoștințe care urmau să își lege destinele pentru totdeauna.

– Mă bucur că îți place, spuse el. Se aplecă spre ea și continuă să îi vorbească, doar că în șoaptă: Îmi cer scuze că nu te voi invita la dans la primul set. Dacă aș face-o, mă tem că toată lumea își va da seama ce voi anunța, iar eu îmi doresc să prelungesc suspansul.

– Înțeleg, răspunse ea, bucuroasă că nu va fi chiar toată noaptea subiectul speculațiilor și bârfelor.

Sophie își spuse că astfel va avea ocazia să discute în privat cu Fiona și cu Lily și să le spună despre situația cu jurnalul. Charles făcu o plecăciune politicoasă în fața mamei fetelor, îl bătu pe tatăl lor pe umăr și-i sărută mâna lui Mary, care roși în ultimul hal. În timp ce se îndreptau spre zona cu răcoritoare și gustări, mama îi atrase atenția:

– Dacă ai ieși mai des în lume și ai mai merge și tu la baluri, nu te-ai mai emoționa atât de ușor.

Tatăl fetelor mormăi ceva și întinse mâna spre un pahar de șampanie. Soția lui îi distrase atenția cu abilitate.

– Ia te uită, a venit familia Hartley. N-am mai vorbit cu ei de o eternitate. Hai să îi salutăm.

Sophie își urmă părinții, salutând diverse cunoștințe și căutând din priviri pletele arămii ale Fionei sau cârlionții negri ai lui Lily. Nu o văzu pe nici una dintre prietenele ei, nici pe arătoșii lor soți, dar un gentleman din încăpere îi atrase atenția în mod special.

Era mai în vârstă, pe la 60 de ani, și avea ceva care îi părea foarte cunoscut. Când se apropie și îl văzu mai bine, îi îngheță sângele în vene. Buzele subțiri, ridurile adânci de pe obraji erau identice cu ale

bărbatului de care se ciocnise în acea noapte, pe aleea întunecată. Individul deținea, probabil, jurnalul ei. Era îngrozită la gândul că bărbatul ar recunoaște-o și simți că pică din picioare.

– Sophie, te simți rău? întrebă mama ei, pe un ton îngrijorat.

– M-a luat o amețeală, atâta tot. Cred că voi ieși un pic pe terasă, la aer.

Înainte ca mama ei să obiecteze sau, mai rău, să o trimită pe Mary s-o însoțească, Sophie se îndrepta deja spre ușile franțuzești din celălalt capăt al sălii. Bărbatul probabil nu o văzuse, dar avea de gând să stea cât mai departe de el. Ieși pe terasă și se sprijini de un stâlp din cărămidă. Închise ochii și inspiră adânc. Avea senzația că planul ei atent pus la punct de a-și salva familia de la ruina financiară începea să se clatine și chiar era pe punctul de a se prăbuși. Dacă se afla despre implicarea ei în Ascunzătoarea Debutantei, Charles nu s-ar mai însura cu ea. I-ar cere tatălui ei să-i dea banii înapoi, iar *papa* ar ajunge la închisoarea datornicilor, iar mama, ea și Mary ar urma să fie umilite. Mai mult, rolul ei în scandalul anului ar fi însemnat excluderea din societate. Căci gura lumii, cu toate că savura articolele din rubrica *Răzbunarea debutantei*, savura și mai mult prilejul de a urmări cât mai îndeaproape umilința publică.

O, Doamne! Desfăcu evantaiul și începu să își facă vânt, de parcă problemele ei ar fi putut fi îndepărtate atât de ușor.

– Sophie!

Vocea profundă și bine-cunoscută o făcu să rămână stană de piatră. Dacă nu cumva auzea lucruri care nu erau aievea, lucru foarte posibil, dată fiind starea în care se afla, Sophie știa cui îi aparține acel glas.

Se întoarse și privi înspre mica grădină spre care dădea terasa.

– Reese?

El apăru din spatele unui pâlc de copaci. Purta o haină de seară și pantaloni din piele de căprioară. În lumina lunii arăta ca un zeu misterios și atotputernic care decisese să petreacă o seară în amuzanta lume a muritorilor.

– Ce faci aici? întrebă ea.

– Trebuie să-ți spun ceva, dar nu putem vorbi aici. Vii cu mine?

Voia să îi spună că l-ar urma până la capătul lumii. Oricând.

– Nu pot lipsi multă vreme, spuse cu părere de rău. Se vor întreba unde sunt.

– Pe aici, spuse el, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

Se apropie de el, iar Reese îi întinse mâna. Degetele li se înlănțuiră ca și cum ar fi fost cel mai firesc gest din lume. O conduse pe o alee cu pietriș în spatele unui rând de tufe, parcă fără să își dea seama că simpla lui atingere o făcea să se topească.

Se așezară pe o bancă izolată, cu mâinile înlănțuite și genunchii la câțiva centimetri distanță. Chiar în relativa beznă, Sophie vedea dorința și dorul din privirea lui.

– Arăți minunat, spuse el, plin de admirație. Ar trebui să porți coroniță de flori în fiecare zi, adăugă, cu un zâmbet care o făcu să simtă că i se topesc genunchii.

Înghiți nodul din gât și reuși să vorbească.

– Îmi pare rău că n-am ajuns la întâlnire, mai devreme. Ți-am primit prea târziu mesajul.

– E în regulă. Nu ți-aș fi scris dacă nu era ceva urgent.

Chipul lui frumos redeveni serios, iar Sophie simți un fior de moarte.

– Singleton m-a vizitat azi-dimineață la conac.

Panica o cuprinse ca o tornadă dezlănțuită.

– Poftim? De ce?

– Pentru că unchiul lui a găsit un jurnal pe stradă, aproape de fosta croitorie bărbătească. Singleton credea că eu aș putea ști cui aparține caietul.

– O, nu! exclamă ea, clătinând din cap. Te rog, nu-mi spune că jurnalul meu e la el!

– Ba mă tem că da. Iar el spune că se regăsesc acolo prenumele tuturor femeilor care fac parte dintr-o societate secretă numită Ascunzătoarea Debutantei.

– Dumnezeule mare...

Sophie începu să tremure din toate încheieturile, iar el îi luă mâna și i-o strânse ușor.

– Singleton bănuiește că ar putea fi al tău, dar nu are dovezi. Dacă te întreabă în seara asta, părerea mea e să negi totul. Între timp, o să i-l fur.

Din terenul uscat și crăpat al inimii ei înmuguri o mică speranță.

– Ai face tu asta?

El o privi de parcă ar fi crezut că și-a pierdut mințile.

– Aș face orice pentru tine.

Sophie se simți cuprinsă de o căldură binefăcătoare.

– Bine, dar cum? Nici nu știi unde e.

– Așa e. O să încerc întâi la el în birou. Dacă nu e acolo, o să mă duc în dormitor. Și, dacă e nevoie, o să caut în fiecare cameră până îl găsesc.

– Dar dacă te surprinde cineva în timp ce te furișezi la el în casă? Ar lăsa o impresie foarte proastă.

– N-am de gând să mă las prins, ridică el din umeri. Și chiar dacă s-ar întâmpla, nu te-aș implica vreodată.

– O, Reese! exclamă ea, profund impresionată de felul în care o proteja. M-am băgat singură în asta. Nu e corect ca tu să riști totul ca să mă scoți basma curată.

– Nu e vorba de ce e corect sau nu, răspunse el, cu un zâmbet care o topi instantaneu. Te iubesc. Dacă ai dat de necaz, voi fi întotdeauna acolo să te ajut.

– Chiar dacă aș fi logodită sau măritată cu altcineva? întrebă ea cu glas slab.

El avu o scurtă tresărire, apoi o privi în ochi.

– *Întotdeauna înseamnă întotdeauna. Știu că nu poți fi a mea* și că după această noapte e posibil să nu te mai văd vreodată. Dar nimic din toate astea nu schimbă ceea ce simt pentru tine, Soph.

– Eu...

Sophie ar fi vrut să îi spună tot ce avea în suflet. Să îi spună că îl iubea, la rândul ei, și că avea să prețuiască toată viața nopțile lor împreună. Dar Reese era deja rănit și, dacă i-ar fi spus ceea ce simțea, ar fi fost ca și cum ar fi răsucit cuțitul în rană.

– Nu merit bunătatea ta, șopti ea.

– Nu sunt de acord. Meriți absolut tot. Meriți lumea întreagă, răspunse el, sărutându-i mâna.

Înainte ca ea să-și poată recăpăta suflarea, el îi lăsă mâna și se ridică.

– Trebuie să plec. Nu uita, nu trebuie să recunoști nimic în fața lui Singleton. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Să știi că el consideră Ascunzătoarea Debutantei o organizație radicală, subversivă, o amenințare la adresa societății.

– A spus el asta?

Sophie simțea că îi fierbe sângele de groază și de mânie, în același timp.

– Cam așa ceva, răspunse el, băgându-și mâinile în buzunar. Succes în seara asta.

– Și ție. Și... mulțumesc.

El înclină capul, se întoarse și porni spre casă, dar ea îl opri.

– Reese... Așteaptă.

Se întoarse, iar Sophie ezită înainte să îi pună întrebarea pe care nu putea să o mai țină în ea.

– Dar tu... ce crezi tu despre Ascunzătoarea Debutantei?

Reese stătu un pic pe gânduri.

– Nu știu prea multe, desigur, dar dacă indivizii cu minți înguste sunt atât de ofensați, aș spune că e limpede că ceea ce faceți e important și că merită.

După ce spuse ce avea de spus, se îndepărtă, lăsând-o singură și mai sigură decât oricând că renunțase la singurul bărbat care îi putea fi cu adevărat partener. La adevărata ei dragoste.

Capitolul 34

Reese auzi ușa deschizându-se și se ascunse degrabă în spatele canapelei din salonul lui Singleton. Își ținu respirația. Auzi pași. Cineva intrase în încăpere și umbla de colo-colo pe podeaua lucioasă. Putea să jure că încălțările maro și practice pe care le vedea aparțineau unei fete în casă. O și auzea fredonând un cântecel. Reese spera ca femeia să nu se apropie de canapea, dar dacă avea să o facă, era pregătit să joace rolul unui musafir care se îmbătase într-atât încât plecase de capul lui prin casă în căutarea unui loc liniștit unde să poată dormi fără să fie deranjat. Își petrecuse ultima oră căutând aproape furibund prin biroul lui Singleton, apoi în dormitorul marchizului. Răscolise fiecare raft, fiecare sertar, dar nu găsise jurnalul. Își spusese apoi că, cel mai probabil, Singleton stătuse la el în salon înainte de începerea balului și poate lăsase caietul undeva pe o masă sau într-un sertar.

Căutase însă peste tot și nici urmă de jurnal. Începea să aibă îndoieli. Nu cumva Singleton ascunsese jurnalul într-un seif sau într-un sertar încuiat? Sau poate luase decizia să îl țină asupra lui și îl avea în buzunarul afurisitei lui de haine de gală.

Nemulțumit și frustrat, își trecu degetele prin păr și mormăi o înjurătură.

– E cineva acolo?! întrebă femeia, alarmată.

La naiba! Mintea îi lucra cu repeziciune, încercând să decidă dacă e mai bine să iasă la iveală sau să se prefacă adormit. Se pregătea să se ridice când...

– Unde-ai fost, domnișorică? întrebă o femeie care, după voce, părea destul de în vârstă. Stăpâna a cerut să i se aducă lornionul. Nu dai de el?

– A, uite-l! făcu tânăra. Era după o pernă.

Reese rămase împietrit ca o statuie când fata se aplecă deasupra canapelei.

– Grăbește-te, ceru femeia mai în vârstă, pe un ton poruncitor. Știi bine că doamna S. nu e prea răbdătoare.

Reese așteptă până auzi ușa închizându-se, apoi sări în picioare. Jurnalul nu era în salon, asta îi era deja clar. Iar timpul se scurgea cu repeziciune. Ca să își țină promisiunea față de Sophie, trebuia să afle exact unde ascundea Singleton caietul. Și asta repede.

Ceea se însemna un singur lucru: Reese era nevoit să ia parte la un bal pentru prima dată în ultimii trei ani. Și, mai rău, era nevoit să danseze.

La câteva minute după ce Reese o lăsase pe Sophie singură în grădină, ea rămase pe bancă, nemișcată și periculos de aproape să înceapă să plângă. Crezuse că-și va putea lăsa deoparte sentimentele și dorințele doar ca să își ajute familia. Mai mult, crezuse că așa se și cuvenea, că era un gest nobil și generos.

Dar nu mai gândea la fel. Dacă își lega destinul de lordul Singleton, nu își salva familia. Doar dragostea i-o putea salva. *Papa* trebuia să găsească puterea și susținerea de care avea nevoie ca să se lase de băutură. Mama avea nevoie să-și găsească mândria de a-i cere soțului ei socoteală pentru comportamentul lui. Iar Mary... ei bine, Mary avea nevoie să găsească motiv să iasă din casă.

Sophie îi iubea foarte mult pe ai ei, dar nu avea de gând să le rezolve problemele măritându-se cu lordul Singleton. Căsătoria le-ar oferi un respiro, după care *papa* ar intra iar în datorii, mama ar continua să îi caute scuze, iar Mary ar rămâne în continuare prizoniera propriului glob de cristal. Timp în care Sophie ar rămâne înlănțuită de un bărbat care considera că minunatul lor grup, bazat pe încredere și sprijin reciproc, pe care ea îl formase, era primejdios și subversiv. S-ar trezi în fiecare dimineață simțindu-se cumplit de nefericită, știind că dăduse cu piciorul darului rar și prețios pe care i-l oferise Reese – cel al iubirii lui necondiționate. Se ridică și porni pe potecă încercând să își imagineze că era în atelierul de croitorie alături de toate acele femei pe care ajunsese să le cunoască atât de bine. Dacă ar fi să le explice dilema în care se afla și le-ar cere sfatul, ce i-ar spune ele? Se gândi la Sarah și la Ivy, la Violet și la Abigail, la toate celelalte... și știu precis ce i-ar spune. I-ar spune să nu se teamă și să își urmeze inima. Știa asta pentru că era tocmai sfatul pe care ea însăși îl dădea oricui i l-ar fi cerut. Iar acum trebuia

să găsească puterea de a-și urma propriul sfat. Trebuia să se întoarcă în sala de bal și să îi spună lordului Singleton că îi era cu neputință să se mărite cu el.

De multe zile nu se mai simțise atât de sigură pe ea. Își ridică poalele rochiei și o luă la fugă spre casa lordului. Știa că nu va fi ușor să îi spună că se răzgândise, dar știa că, în definitiv, amândoi aveau de câștigat. Și odată ce și-ar fi anulat oficial logodna, s-ar fi îndreptat spre Reese. Aproape că alergă de-a lungul terasei, trecu de ușile franțuzești și intră în sala de bal cu răsuflarea tăiată. Căutându-l din priviri pe marchiz. Aproape instantaneu, el își făcu apariția.

– Iată-te, domnișoară Kendall, spuse el pe un ton alunecos. Dansăm?

– De fapt, aș prefera să stăm un pic de vorbă, răspunse ea.

Lordul Singleton râse nervos și și privi în jur la micul grup care se formase în apropierea lor.

– Sunt sigur că putem sta de vorbă și în timp ce dansăm.

Sophie avu un moment de ezitare. Acum, că luase o decizie în ce-i privea, i se părea că ar fi ipocrită să valseze cu el prin toată încăperea. Pe de altă parte, nu voia nici să îl umilească.

– Prea bine, îi spuse, acceptându-i brațul. Dar după dans aș vrea să stăm de vorbă.

El o bătu ușor peste mână, cu un aer aproape superior, și o conduse pe ringul de dans, alăturându-se cuplurilor care făceau deja piruete de jur împrejurul sălii.

– Și despre ce voiai să vorbim, draga mea? întrebă el.

Sophie îl privi în ochi.

– Cred că cel mai bine e să discutăm între patru ochi, după ce dansăm.

– Nu va fi ușor. Sunt gazda balului, totuși, spuse el, în timp ce ea făcea mici piruete sub brațul lui ridicat. Și nu mai e decât jumătate de oră până la miezul nopții, când voi anunța că ne logodim. Aș putea veni în vizită mâine-dimineață și vom putea vorbi despre ce vrei.

Sophie simțea că inima i-o ia la galop.

– E o discuție ce nu suportă amânare, spuse ea pe un ton ferm.

El mijì ochii și, cu mâinile ridicate deasupra capului, se apropiară și apoi se depărtară, în pași de dans.

– Sper că nu începi să ai îndoieli. Nu ești pe cale să te răzgândești.

La naiba! N-ar fi vrut să îi dea vestea astfel, dar nu mai putea face nimic.

– Ba mă tem că m-am răzgândit. Nu mă pot mărita cu tine, Charles.

El rămase tăcut preț de câteva zeci de secunde, apoi ridică din umeri.

– Cred că e normal să fii neliniștită și să ai îndoieli chiar în pragul anunțului. După ce dansăm, îți voi aduce un pahar de șampanie. Te va calma un pic.

– Sunt foarte calmă, șopti ea. Și chiar îmi pare rău că nu ți-am spus până acum ce simt cu adevărat. Da, cred că aș putea fi o soție îndatoritoare, că aș putea face ca mariajul să funcționeze... dar nu asta îmi doresc.

Privi în jur ca să se asigure că nimeni nu îi auzea. Observă atunci, printre dansatori, un cuplu care îi atrase atenția. Femeia semăna cu Lily, iar bărbatul semăna cu... Dumnezeule, Sophie simți că are nevoie de ochelari, căci bărbatul semăna foarte bine cu Reese. Charles o direcționă către o zonă mai puțin aglomerată și se aplecă spre ea.

– Cred că știu despre ce e vorba, îi spuse el la ureche.

– Chiar așa? întrebă Sophie, înghițind în sec.

– Ți s-au băgat în cap idei ciudate din rubrica aceea îngrozitoare. Și din întâlnirile din Ascunzătoarea Debutantei.

Dumnezeule! Sophie își înălță capul și îl privi drept în ochi.

– Chiar nu știu despre ce vorbești.

– Ba cred că știi, îi spuse, iar glasul îi devenise amenințător. Și am dovada chiar aici.

Îi dădu drumul din brațe ca să își ducă mâinile la piept, unde ea distinse, prin materialul hainei, forma jurnalului pierdut.

– Vorbești în șarade, Charles, replică ea, simțind că începe să roșească.

– Atunci dă-mi voie să fiu cât se poate de clar. Am investit foarte mult timp și efort și, nu în ultimul rând, foarte mulți bani în acest aranjament care, e limpede, e foarte avantajos pentru tatăl tău. Ne anunțăm logodna în seara asta. Și dacă ești într-atât de nesăbuită să anulezi, nu doar că-ți vei arunca familia în gura lupului, dar mă vei și obliga să-ți dezvălui secretul în fața întregii Londre. Mă voi asigura că toată lumea află cine sunt membrele societății tale secrete. Le voi publica pe toate în ziar.

O, Doamne! Femeile din Ascunzătoarea Debutantei avuseseră încredere în ea, iar ea le dezamăgea. Avea senzația că se învârtea încăperea cu ea. Urechile i se înfundaseră. Îi tremurau genunchii și i se pusese o ceață pe ochi.

– Te rog, lasă-mă să-ți explic... murmură ea cu greu. Eu...

Zbang! Înainte să-și poată termina propoziția, un alt cuplu se izbi de ea și de Charles, aproape dărâmându-i.

– Sophie! exclamă o voce bine-cunoscută, de femeie.

Un braț moale, dar surprinzător de puternic îi prinse talia, iar o pereche de ochi verzi o privi cu îngrijorare. Lily o trase spre ea, în timp ce Charles și Reese se ridicau de pe jos.

– Îmi cer scuze, sunt atât de neîndemânatic, spuse Reese, bătându-l pe Charles pe umăr. Se vede că nu am mai dansat de mult.

– Cam așa ceva, replică Charles, potrivindu-și lavaliera.

– Sunteți bine? o întrebă Reese pe Lily.

– Da, răspunse ea, în timp ce ochii ei iscoditori îi studiau pe toți trei. Dar îmi fac griji pentru prietena mea. Mă duc cu Sophie pe terasă, să luăm aer.

– Mulțumesc, spuse Charles cam înțepat. Domnișoară Kendall, sper să vă simțiți mai bine până la toastul de la miezul nopții.

– Mă cam îndoiesc, milord, răspunse ea, stăpânindu-și cu greu lacrimile de furie și de frustrare.

– Din nou, vă rog să-mi acceptați scuzele, spuse Reese din nou, ducându-și mâna la inimă și aruncându-i lui Sophie un zâmbet încurajator.

Ea încercă să îi zâmbească, la rândul ei, dar nu reuși. Nimic nu era cum trebuia. Charles putea distruge reputația și viețile a zeci de femei care îi erau prietene. Iar singurul mod de a le proteja era ca Sophie să își calce pe inimă și să se mărite cu el.

Capitolul 35

Lily o trase pe Sophie afară și mai că n-o așeză cu forța pe micul zid care înconjura terasa.

– Ești bine, Soph? Nu te-am lovit, sper.

– Fizic, n-am nimic, își asigură ea prietena.

– Bine, surâse Lily. Pentru că vreau să știu ce mama naibii se petrece și ai face bine să-mi spui.

– Vai, e cumplit, gemu Sophie, întrebându-se cu ce să înceapă.

– Lordul Warshire e îndrăgostit de tine, nu-i așa?

Sophie încuviință din cap.

– De unde știi?

– De când a intrat în sala de bal, nu te-a scăpat din ochi. E limpede că e nebun după tine, Soph.

Sophie simți că roșește.

– Și eu îl iubesc. Am încercat să anulez logodna, dar Charles a aflat de Ascunzătoarea Debutantei și m-a amenințat că va publica numele tuturor membrelor... dacă nu mă mărit cu el.

Lily icni de parcă ar fi primit o lovitură în plex, apoi strânse pumnii.

– Ce nemernic cu inimă de gheață, egoist, limitat și...

– Aici erați!

Sophie și Lily se întoarseră și o văzură apropiindu-se pe Fiona, al cărei păr arămiu strălucea în lumina lunii.

– Am văzut ce s-a întâmplat. Sunteți bine?

– Da, da, răspunse Lily, care nici nu se obosea să își mascheze nervozitatea. Dar se pare că lordul Singleton e un ipocrit și un nemernic.

– O, nu! exclamă Fiona. Recunosc că îl prefer pe lordul Warshire, cu toate că e un pic cam necizelat.

Sophie oftă.

– E absolut necizelat, dar este și cel mai onorabil, generos și de bun-simț bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Că veni vorba de el, continuă Fiona, m-a rugat să-ți transmit un mesaj.

Sophie sări în picioare și îi luă mâna între mâinile ei.

– Și ce-a zis?

Fiona îi zâmbi.

– Te roagă să vă întâlniți în biblioteca lui Singleton.

– Când? întrebă ea, cu o strângere de inimă.

– Cât poți de repede, presupun.

Sophie se încruntă.

– Dacă ai mei sau Mary întreabă de mine...

– Te acoperim noi, o asigură Lily, făcându-i semn să o ia din loc. Hai, fugi!

Sophie o sărută pe obraz, iar pe Fiona o strânse în brațe.

– Mă tem că Charles tot va anunța logodna în seara asta, dar măcar voi avea ocazia să îi explic lui Reese cum stau lucrurile... și să ne luăm adio definitiv.

Își dădu după ureche câteva șuvițe rebele și trase aer în piept.

– Urați-mi succes.

Sophie se strecură pe coridorul abia luminat și, plină de îndrăzneală, trase cu ochiul în fiecare încăpere în căutarea bibliotecii. În prima cameră unde deschise ușa era un birou decorat cu tușe foarte masculine, care mirosea vag a tutun și a piele. A doua încăpere era un mic salon unde mirosea a ceai și a apă de trandafiri.

Conștientiza faptul că acea casă enormă urma să însemne acasă pentru ea, iar gândul o întrista cumplit. Desigur, era o locuință elegantă și impecabil menținută. Era în buricul târgului. Dar cumva i se părea seacă și lipsită de ospitalitate. Era ca un sol arid din care nimic nu putea crește sau înflori.

Tocmai când închidea cu grijă ușa de la micul salon, auzi voci în spate. Voci șoptite. La naiba! Deschise următoarea ușă și se furișă înăuntru. Fu ușurată să remarce rafturile pline de cărți. Nu era însă nici urmă de Reese, așa că se apropie de fereastră. Atunci simți pe talie o atingere caldă și fermă.

– Soph...

Se întoarse și se trezi lipită de pieptul lui. Îi cuprinse gâtul cu brațele și își lipi fruntea de a lui. Voia să îi spună că are nevoie de el cum are o floare nevoie de apă. Că îi lipsise mai mult decât soarele în luna decembrie. Că îl iubea din toată inima.

Dar ochii lui erau întunecați și încărcați de dorință, iar trupul lui era lipit de al ei. Gura lui era înnebunitor de aproape de a ei și îi era foarte dificil să îi reziste. Imposibil, mai precis. Își trecu buzele peste ale lui, savurând fiecare atingere și fiecare senzație. Îi simțea inima bătând nebunește. Îl auzea gemând cu buzele lipite de ale ei. I se părea uimitor că avea un efect atât de puternic asupra lui. Se topi în el, iar sărutul deveni brutal, senzual și fierbinte.

El îi sărută gâtul, în timp ce mâinile lacome îi atingeau sânii și fundul. Limbile li se împleteau, trupurile li se lipeau. Când mâinile lui o prinseră de șolduri și o traseră mai aproape de el, Sophie se prinse de umerii lui, căci simțea că picioarele nu o mai ascultă.

– Reese, șopti ea, cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să...

– Așteaptă! Aud ceva.

Înghețară, cu toate simțurile în alertă. De cealaltă parte a ușii se auzeau glasuri înăbușite. Apoi cineva răsuci clanța. Reese o trase pe Sophie spre o masă pe care era desfăcut un atlas uriaș.

– Hai sub masă, șopti el.

Se ascunseră dedesubt, lipiți unul de celălalt, iar cuplul ale cărui voci se auziseră de pe hol intră în încăpere și se îndreptă spre capătul opus. O, Doamne! Sophie își acoperi gura cu mâna. Seara mergea din rău în mai rău. Știuse că își asuma un mare risc întâlnindu-se cu Reese și se părea că își cam forțase norocul. Privi lung ușa bibliotecii, întrebându-se dacă ar putea să fugă, pur și simplu. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Reese se uită și el înspre ușă și clătină din cap. Avea dreptate. Pentru moment era prea periculos să iasă din ascunzătoare. Sophie își simțea stomacul ghem, dar el îi strânse încurajator mâna și îi zâmbi. Dacă era să aleagă o persoană alături de care să stea ascunsă sub o masă, îngrozită că reputația familiei îi va fi distrusă, acea persoană nu putea fi decât Reese. Își lăsă capul pe umărul lui și se cuibări lângă el, rămânând însă cu urechile ciulite și cu gândul la o posibilitate de a se salva.

Spera din toată inima ca acea posibilitate să apară înainte de miezul nopții, căci n-ar fi dat bine deloc dacă ar fi lipsit atunci când

lordul Singleton avea să toasteze și să anunțe logodna. Tot ce sacrificase, fericirea ei, viitorul, unica ei dragoste, avea să fie în zadar.

– Hai, fără lacrimi, se auzi glasul bărbatului din celălalt capăt al încăperii.

Sophie simți că i se face pielea de găină. Bărbatul era Charles.

– Hai, vino să bei ceva, continuă el pe un ton blând.

Se auzi zgomot de pahare, apoi clipocitul lichidului.

– E lordul Singleton, îi șopti lui Reese, care ridică din sprânceană.

– Ca să fiu sincer, îi spuse Charles femeii cu care era, găsesc reticența ta foarte plăcută... și teribil de atrăgătoare. Dar nu mi-am dat seama că îmi împărtășești sentimentele.

În loc să se simtă geloasă sau furioasă, lui Sophie îi părea sincer rău pentru biata femeie care suspina și murmura ceva fără cap și coadă.

– Nu dispera, continuă Charles. Ne vom putea vedea în continuare.

Sophie rămase împietrită, mai curând șocată decât tristă.

– Am ales-o pe Sophie pentru că are tot ce-i trebuie pentru rolul de marchiză, mai spuse el, cu tristețe în glas. Dar nu e un motiv ca tu și cu mine să ignorăm pasiunea ce clocotește între noi. Chiar și după ce voi rosti jurămintele de nuntă, tot buzele tale voi visa să le sărut și tot trupul tău voi tânji să-l am în brațe.

Mărturisirea lui Charles fu urmată de un amalgam de sunete, de respirații întretăiate, de gemete și de sărutări umede. Sophie simți că i se întoarce stomacul pe dos. Reese o luă de umeri și o sărută pe frunte.

– Singleton e un nemernic, spuse el cu convingere. Anulează-ți logodna. Mărită-te cu mine.

– Nici nu știi ce mult îmi doresc, șopti Sophie. Dar mă șantajează. Jurnalul meu conține numele tuturor membrelor Ascunzătorii Debutantei, iar Charles m-a amenințat că le va face publice. Nu-mi pot expune prietenele unui scandal monstru. Trebuie să le protejez, chiar dacă asta înseamnă să mă sacrific și să mă mărit cu el.

Reese își împleti degetele cu ale ei.

– Nu e nevoie, Soph. Nu trebuie să faci asta.

Ea se gândi la Violet, la Sarah, la Ivy, la toate prietenele ei dragi, și pe obraji i se prelinse o lacrimă.

– Nu înțelegi...

– Mai e un sfert de ceas până la miezul nopții, îi spuse Charles însoțitoarei lui. Trebuie să ne întoarcem în sala de bal pentru toast. Dar mă voi gândi la tine... și ne vom revedea în curând.

– Promiți? rosti o voce de femeie înspăimântător de cunoscută.

Nu era cu putință. Era peste poate.

– Îmi promiți că vei aranja să ne vedem în săptămâna care vine?

– Știi bine că voi face tot ce-mi stă în putință, răspunse el.

– Știu, continuă vocea cunoscută. Și bănuiesc că o faci pentru că îți ofer afecțiunea pe care sora mea nu ți-o oferă.

Ce mama naibii? Sophie ieși de sub masă. Trebuia să vadă cu ochii ei scena. Și iată, în partea opusă a camerei, sora ei stătea pe un birou, cuprinzându-l cu picioarele pe lordul Singleton. Îl ținea de reverele hainei, iar el o ținea de talie. Sophie se frecă la ochi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Simțea că umbrele și penumbra din încăpere îi jucau feste. Dar nu. Scena era aievea. Își recăpătă glasul și rosti, aproape sufocată:

– *Mary?*

Capitolul 36

– Ce mama dracului?! exclamă lordul Singleton.

Sophie îl privi uluită cum se desprinde de sora ei și își trece nervos mâinile prin păr. Între timp, Mary trăgea disperată de poalele rochiei, încercând să își acopere picioarele. Fața îi era de un roșu aproape incandescent. Reese veni lângă Sophie, punându-i ușor mâna pe spate.

– Tu și lordul Singleton? întrebă Sophie, țintuind-o cu privirea pe Mary.

– Îmi pare rău, spuse ea cu glas spart. S-a întâmplat o singură dată.

Sophie ridică din sprânceană. Știa întotdeauna când Mary spunea o minciună.

– Bine, de două ori, recunoscu sora ei, privind în jos.

– Trebuia să-mi spui că ai sentimente față de el, spuse Sophie, apoi se întoarse spre Charles. Cred că e de la sine înțeles că logodna e anulată.

– Hai să nu ne pripim, răspunse el. Da, eu și sora ta am avut o abatere, dar se pare că și tu ai avut, cu Warshire.

Sophie ridică mândră capul. Nu avea de gând să își ceară scuze.

– Tu ții la altcineva, iar eu, la rândul meu, mi-am dăruit inima altcuiva. Nu așa se pornește într-o căsnicie.

Lordul Singleton începu să umble agitat prin cameră.

– Sophie, uiți că aranjamentul nostru nu a avut nimic sentimental și că nu s-a pus problema de dragoste între noi. Unde mai pui că am investit destul de mult în el.

– Voi găsi o cale să-ți plătesc ce îți datorează *papa*.

Lordul Singleton pufni.

– Nu văd cum. Îmi datorează o mică avere.

Reese făcu un pas în față și își încrucișă brațele la piept.

– Să-mi trimiți o situație detaliată a datoriilor. O să le plătesc chiar dacă va trebui să-mi vând din proprietăți.

– O, vrei să fii cavalerul pe cal alb al domnișoarei Kendall, spuse Singleton pe un ton sec. Ce nobil din partea ta! Dar mă tem că nu e vorba doar despre bani. Am petrecut un afurisit de sezon curtând-o pe Sophie și nu mai am timp de pierdut. Vreau să-mi consolidez poziția socială și să mă ocup de producerea unui moștenitor.

Sophie se cutremură.

– Nu mă mărit cu tine. Și în nici un caz nu voi fi iapa ta de prăsilă.

– Ba cred că da, mârâi Singleton. Uiți că te am la mână și că te pot distruge cu prietenele tale cu tot.

Sophie își simți inima grea ca un bolovan aruncat în Tamisa.

– Sophie, despre ce vorbește? întrebă Mary, trăgându-și nasul.

Singleton îi răspunse înainte ca Sophie să aibă timp să deschidă gura.

– Am în posesie un jurnal în care sunt detaliate lucrările unei societăți secrete și radicale formate din femei. În jurnal e și o listă cu numele tuturor acestor femei, dintre care unele e posibil să fie vrăjitoare.

Mary rămase cu gura căscată.

– Ești implicată în *Răzbunarea debutantei?* își întrebă ea sora.

Sophie simți furnicături prin tot corpul.

– Eu... Eu...

Reese se apropie de Charles. Erau aproape nas în nas, iar Reese avea pumnii strânși.

– Mă tem că te înșeli, Singleton. Domnișoara Kendall nu are nici un jurnal.

– Loialitatea ta ar fi admirabilă dacă nu ar fi penibilă, răspunse Charles cu un zâmbet îngâmfat. Ai văzut caietul cu ochii tăi, Warshire. De fapt, îl am chiar...

Sophie se apucă de marginea mesei de lângă ea, ca să nu se năpustească asupra lui Charles.

Marchizul duse o mână la piept, apoi cealaltă mână, iar expresia lui îngâmfată se transformă în panică.

– Cum naiba? Cum de ai... Miji ochii, iar nările începură să îi freamăte. A, acum înțeleg ciocnirea de pe ringul de dans!

La dracu', Warshire! Nu ești cu nimic mai bun decât un hoț ordinar de buzunare.

Reese ridică din umeri.

– Îți cer să-mi returnezi jurnalul imediat!

Nasul roșu al lui Singleton aproape că îl atingea pe al lui Reese, dar acesta refuză să se lase intimidat.

– Credeam că m-am făcut bine înțeles. Nu există nici un jurnal. Și dacă a existat vreodată...

Privirea lui Reese se îndreptă spre șemineu.

– Ticălosule!

Singleton se întoarse pe călcâie și dădu un pumn în perete, apoi gemu și își duse mâna lovită la piept. Mary se grăbi să vină lângă el, îndatoritoare, ca să îl oblojească, iar Sophie făcu mari eforturi să nu-și dea ochii peste cap.

– Norocul face să existe o soluție evidentă pentru această dilemă. O soluție mulțumitoare pentru noi toți.

– La naiba, omule! strigă Singleton. Mai sunt două minute până la miezul nopții.

– Păi să nu mai pierdem vremea, rânji Reese.

Când pendula bătu miezul nopții, printre musafiri își făcură apariția valeți care purtau tăvi cu pahare de șampanie. Sophie păși repede în sala de bal pe la intrarea principală, alături de Mary. Toată lumea era nerăbdătoare și făcea fel și fel de speculații privind toastul marchizului. Cei mai mulți oaspeți anticipau că lordul Singleton urma să își anunțe logodna, iar bursa zvonurilor fierbea. Lumea se întrecea în presupuneri despre cine e viitoarea mireasă. În spatele lui Sophie, câțiva domni puneau pariuri. Se părea că favorita era Lady Arabella, o tânără debutantă. Cota ei era de 5 la 1. Sophie era menționată cu șanse foarte mici, probabil și din cauza incidentului de mai devreme de pe ringul de dans.

– Îmi pare atât de rău, Sophie, șopti Mary.

– Știu. Dar nu e numai vina ta. Și eu am secretele mele.

– Ai emoții?

– Da, recunoscu Sophie. Îmi bate inima așa tare că mă mir că nu o auzi.

Îi caută din priviri pe Charles și pe Reese, pe care îi lăsaseră în bibliotecă în urmă cu câteva minute. Mary îi indică din priviri să se uite înspre ușile ce dădeau către terasă.

– Au venit.

Cei doi bărbați își făcură apariția de parcă fuseseră la o țigară de foi împreună. Reese rămase în urmă, iar Charles își netezi poalele hainei și porni spre podiumul unde se afla orchestra. Muzicienii lăsaseră deoparte instrumentele și așteptau și ei momentul toastului. Sophie își înghiți nodul din gât.

– Ar trebui să ne facem loc până mai în față, spuse ea.

În timp ce se strecurau printre ceilalți invitați, îi văzură pe părinții lor lângă masa cu gustări și băuturi. Ochii injectați ai tatălui lor și privirea lui tulbure puteau fi de la prea multă băutură sau de la insuficientă băutură. Buzele subțiate și fruntea încruntată a mamei lor îi trădau nervozitatea.

Știau cu toții că era runda finală a unui joc cu miză foarte mare, unde câștigul însemna liniște și prosperitate pentru întreaga familie, iar eșecul însemna ruina totală.

Pentru Sophie, miza era chiar mai mare, căci își pusese în joc și inima, fericirea și sufletul. În partea opusă a încăperii, Fiona și Lily, flancate de chipeșii lor soți, îi zâmbiră încurajator. Le iubea din tot sufletul pentru că îi erau alături și voiau să o susțină, dar le vedea tristețea din ochi în timp ce-l urmăreau cu privirea pe Charles, care pășea pe podium. Își doriseră mai mult pentru Sophie. Doreau să aibă parte de pasiune, de respect și dragoste. De o căsnicie precum cea pe care ar fi putut să o aibă alături de Reese.

– Mă scuzați că întrerup petrecerea, anunță Charles, dar aș vrea să fac un toast.

Invitații făcură liniște, iar toate privirile se întoarseră spre chipeșul marchiz.

– Îmi pare rău că v-am ținut în suspans întreaga seară, spuse el cu o autoironie plină de farmec ce le făcu pe câteva femei să îi arunce ocheade. Dar sper că sunteți de acord că veștile bune merită să se lase așteptate. Îmi face plăcere și sunt mândru că, în sfârșit, îmi pot anunța oficial logodna cu adorabila... domnișoară Kendall.

Dumnezeule mare! Oaspeții izbucniră în aplauze și urale și se întoarseră toți spre Sophie, care îngheță. Își simțea membrele

imobile și atât de reci încât se temea că s-ar putea sparge la cea mai mică atingere, risipindu-se apoi pe podea.

Charles își drese glasul și continuă:

– Domnișoara Mary Kendall!

Aplauzele fură înlocuite de exclamații nedumerite și rumoarea puse stăpânire pe cei din sală.

Sophie se dezmorți brusc și strânse mâna surorii ei.

– Du-te la el, îi șopti. Totul va fi bine.

Mary se apropie timidă de Charles și îi acceptă brațul. Zâmbetul ei ezitant și comportamentul reținut contrastau teribil cu scena pasională din bibliotecă, dar Sophie era încântată că descoperise că sora ei, în mod normal atât de rezervată, avea o latură sălbatică. Cine ar fi zis? Nu era exclus ca într-o bună zi să se alăture Ascunzătorii Debutantei.

Cei din jur ciocneau pahare, râdeau și sărbătoreau momentul. În timp ce lumea se îndrepta să îi felicite pe logodnici, Sophie își făcu loc spre părinții ei. Aveau expresia omului care ia o mușcătură de tartă așteptându-se să fie cu zmeură și descoperă că e, de fapt, cu marmeladă.

Mama îi luă degrabă mâna și o mângâie consolator.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat, draga mea, dar nu am nici o îndoială că tatăl tău va pune lucrurile la punct.

Papa scrâșni din dinți.

– N-am să-i îngădui lui Singleton să te lase baltă așa, chiar dacă o face pentru cealaltă fiică a mea. Nu se face!

Sophie îi îmbrățișă pe rând, impresionată de devotamentul lor.

– Lucrurile sunt întocmai cum trebuie să fie, îi asigură ea. Mary ține la lordul Singleton și e încântată de aranjament. Iar lui a început să îi surâdă posibilitatea. Cred că vor fi foarte fericiți împreună.

– Dar cu tine cum rămâne? întrebă mama. Probabil a fost un șoc. Sper că nu ți-a frânt inima.

– Câtuși de puțin, răspunse Sophie. Privi de jur împrejur în sală, dar nici urmă de Reese. Sinceră să fiu, inima îmi e mai plină de speranță ca oricând. Eu și Mary o să vă explicăm mâine mai multe. Acum, v-aș propune să sărbătorim logodna de parcă acesta ar fi fost planul de la bun început.

Mama îi studie cu atenție pe Mary și Charles, care acceptau cu zâmbetul pe buze felicitările oaspeților.

– Nu credeam că Mary a noastră e capabilă de așa ceva, spuse ea, clătinând din cap. Dar acum că îi văd împreună, recunosc că formează un cuplu de efect.

– Chiar așa e, confirmă Sophie.

– A, uite-le pe Fiona și Lily, spuse mama. Ele vor ști să te înveselească.

Sophie se pregătea să spună că nu era câtuși de puțin tristă, dar până la urmă preferă să dea aprobator din cap.

– Mă scuzați, le spuse părinților și se îndreptă spre prietenele ei.

Lily și Fiona o apucară de câte un braț și o conduseră într-un colț mai retras al sălii de bal.

– Ne spui și nouă ce se petrece? șopti Lily, iar ochii verzi îi scânteiau de curiozitate. Cum de a ajuns Mary să...

– E o poveste mai lungă, dar cred că e suficient să știți că Mary e mulțumită de cum s-au aranjat lucrurile.

– Dar tu? întrebă Fiona, mângâind-o pe braț.

– Eu sunt încântată că nu mai e nevoie să mă mărit cu Charles, recunoscu ea. Chiar aș face o tumbă pe-aici, dar lumea ar crede că nu sunt în toate mințile.

Lily chicoti, apoi își mușcă buza de jos.

– Și cum a rămas cu jurnalul? Charles amenință în continuare că va divulga tot ce știe despre Ascunzătoarea Debutantei?

Sophie clătină din cap.

– Când ne-am ciocnit mai devreme pe ringul de dans, Reese a reușit să i-l sustragă din buzunarul de la haină, apoi l-a distrus înainte ca Charles să îi observe dispariția.

– Slavă Cerului, oftă Fiona. Deși îmi pare rău că ai rămas fără acea amintire prețioasă.

– Da, e păcat, dar dacă ne gândim care era alternativa.

Sophie se înfioră, iar Lily îi aruncă un zâmbet viclean.

– Bun, după evenimentele din această seară concluziile sunt următoarele: Reese al tău e teribil de chipeș, plin de eroism și al naibii de bun cu mâinile. Mă întreb unde e misteriosul conte?

Sophie se întreba același lucru.

– E puțin spus că nu îi plac balurile. Acum că a reușit să evite dezastrul, probabil e în drum spre conacul Warshire, spuse Sophie cu regret în glas.

– Bună seara, doamnelor.

Vocea gravă și profundă a lui Reese o înfioră toată de plăcere. Se întoarse spre el. Ar fi vrut să îl cuprindă cu brațele și să îl sărute până când totul în jur avea să dispară. În schimb, făcu prezentările, așa cum se cuvenea, iar prietenele ei îi zâmbiră cu căldură și îl acceptară de îndată.

– Gray ne-a făcut cunoștință ceva mai devreme, spuse Fiona. Ne bucurăm tare mult că totul s-a terminat cu bine.

Reese îi prinse ușor mâna și își împleti degetele cu ale ei.

– Mai sunt câteva lucruri de rezolvat, răspunse el, apoi o privi pe Sophie. E vreo șansă să fugi de aici în noaptea asta?

În clipa în care îi privi ochii adumbriți de gene dese, Sophie simți că se scufundă într-un ocean de dor și dragoste.

– Cred că pot aranja, spuse ea.

– Bine. Te aștept afară, în trăsură.

Vocea lui parcă îi vibra în măruntaie și îi dădea energie.

Îi sărută mâna prelung și senzual, apoi făcu o plecăciune și plecă, lăsându-le pe cele trei femei să-și facă vânt cu evantaiele. Intens.

– Ei bine, spuse Lily, cu răsuflarea întretăiată, zău dacă știu ce mai aștepți, Soph.

Îl privea pe Reese îndepărtându-se, iar la vederea umerilor largi și a spatelui puternic simțea furnicături din cap până în picioare.

– Nici eu. Dar am nevoie de un pic de ajutor, răspunse ea și le aruncă prietenelor ei un zâmbet șiret.

Capitolul 37

Reese aştepta în trăsură, bătând nervos din picior ca să elimine din surplusul de energie pe care îl resimţea. Repeta în gând tot ce dorea să-i spună lui Sophie şi se întreba dacă ea îşi dădea seama că simţea o durere în piept, la propriu, atunci când o privea.

În câteva minute, o văzu ieşind din casa lui Singleton. Razele lunii îi iluminau pletele blonde şi trăsăturile delicate. Lui Reese începu să-i bată inima mai tare. Coborî din trăsură, îi ieşi în întâmpinare şi o ajută să urce. Apoi închise portiera şi se întoarse spre ea, dornic să se bucure de chipul şi de zâmbetul ei.

– Slavă Cerului că eşti aici, îi spuse.

Cuvintele abia îi ieşiseră de pe buze când ea i se aşeză în poală, apoi îl încălecă. Trăsura porni la drum pe străzile cu piatră cubică, iar gurile lor se întâlniră sălbatic, într-un sărut pasional, aproape brutal. El îi muşcă uşor buza de jos, iar ea îşi înfipse unghiile în umerii lui. Reese îşi trecu degetele prin părul ei, prinzând câteva şuviţe ca de mătase. Sophie îşi lipi bazinul de mădularul lui, iar el se împinse înspre ea.

– Reese, murmură ea, cu buzele lipite de gâtul lui. Am nevoie de asta.

Dumnezeule! Nu făcuse niciodată dragoste într-o trăsură în mişcare. Nici într-una care stătea pe loc. Dar era, fără îndoială, pregătit să se ridice la înălţimea ocaziei. Doar că mai înainte aveau de lămurit câteva aspecte. Îi luă faţa în mâini şi o privi adânc în ochi.

– Şi eu am nevoie de tine, spuse el cu glasul încărcat de dorinţă. Eram prins într-o capcană a durerii şi a vinovăţiei, condamnat să retrăiesc tortura iar şi iar. Şi atunci ai apărut tu. Ai apărut în viaţa aia a mea uitată de Dumnezeu şi mi-ai aprins-o ca pe un foc de artificii. Ai pus la îndoială tot ce credeam că ştiu. Mi-ai reamintit cum e să fiu fericit.

Ea îşi linse buzele pline, umflate de sărutări.

– Și tu m-ai schimbat. Îmi petreceam cea mai mare parte a vieții în secret, de la Ascunzătoarea Debutantei la nopțile cu tine. Nu vreau să mai ascund nimic din toate astea, căci fac parte din mine, din ceea ce sunt. Nu vreau să mă scuz pentru lucrurile în care cred sau pentru că iubesc pe cineva.

– Mă bucur să aud asta.

Își lipi fruntea de a ei și își trecu mâinile peste șoldurile ei unduioase, trăgând-o mai aproape.

– Mă bucur să aud asta pentru că te iubesc, Sophie Kendall. Îți iubesc sufletul blând și spiritul îndrăzneț. Iubesc faptul că reușești să aduci la viață tot ceea ce atingi. Și că zâmbetul tău transformă cea mai cruntă noapte a vieții mele în dimineața de Crăciun.

– O, Reese... șopti ea. Și eu te iubesc.

– Bine, spuse el, trecându-și ușor buzele peste ale ei, pentru că vreau să te întreb ceva și sper din suflet că a treia oară va fi cu noroc.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, mângâindu-i părul și făcându-l să vrea să toarcă precum un motan.

– E o întrebare pe care ți-am adresat-o prima dată când eram amândoi în leagănul din grădină și a doua oară când stăteam ascunși sub masă, îi reaminti el, trecându-și un deget peste linia destul de joasă a decolteului rochiei. M-ai refuzat de fiecare dată.

– Lasă-mă să ghicesc, îl tachină ea. Îmi ceri să mai fac o listă cu posibile îmbunătățiri pe care le poți face în grădină?

– Nu, îi răspunse Reese, trăgându-i rochia de pe un umăr.

– Aha... Atunci... Ai vrea să îți fac un ceai!

Îi trase rochia și de pe celălalt umăr.

– Nu...

Sophie îl mângâie pe ceafă, făcându-l să vibreze.

– Atunci... ce vrei de la mine?

– Vreau să te măriți cu mine, spuse el. Vreau să îmi petrec tot restul vieții iubindu-te și având grijă de tine. Făcând totul ca să te fac să zâmbești.

– Da, răspunse ea, cu ochii în lacrimi. Da. Mă mărit cu tine. Nimic pe lume nu m-ar face mai fericită, Reese.

– Chiar nimic? rânji el, desfăcându-i panglicile rochiei.

– Mmmm... ar cam fi ceva... răspunse ea, iar privirea îi deveni provocatoare.

El îi desfăcu încet corsetul și îi privi sânii care tresăltau când trăsura dădea în câte un hârtop. Îi atâță un sfârc cu limba, apoi îl supse și îl frecă ușor cu dinții până când ea își arcui spatele și gemu de plăcere și dorință. Reese își strecură o mână sub rochie și îi mângâie fundul, apoi zona incandescentă dintre coapse. În trăsură, temperatura crescuse simțitor, iar geamurile erau aburite. Numai ei doi existau pe lume și amândoi gemeau și suspinau, amețiți și înnebuniți de dorință. Ea îi desfăcu nasturii de la pantaloni și îi mângâie mădularul lung și tare.

– Mi-a fost dor de tine... și am visat în fiecare noapte la momentul ăsta, îi spuse ea.

El suspină adânc când ea îi poziționă mădularul între buzele moi ale feminității ei și se împinse în el.

– Ești uimitoare, Soph... Nu-mi vine să cred că ești cu mine în felul ăsta...

– Sunt cu tine. Sunt aici, răspunse ea șoptit, în timp ce îl primea în adâncul ei fierbinte. Și nu am de gând să plec nicăieri.

El o pătrunse încet, ca să-i dea răgaz să îl primească întru totul. Sophie era deasupra, cu picioarele de-o parte și de cealaltă a șoldurilor lui și cu mâinile sprijinite de plafonul trăsurii și începuse să se miște în sus și în jos, când mai încet, când mai rapid, când mai cu măsură, când abandonându-se. Trăsura în mișcare și vibrațiile pe care le producea pe banchetă erau teribil de erotice. De fiecare dată când se lăsa în jos, primindu-l în ea cu totul, el înnebunea puțin câte puțin. În cel mai afurisit de plăcut mod cu putință. O prinse de șolduri, îi linse și supse sânii până când ea scânci, apoi țipă de plăcere și începu să pulseze, cuprinzându-i membrul în mici și delicioase spasme.

– O, Doamne, Reese!

Închise ochii, își arcui spatele și își savură eliberarea, provocând-o imediat și pe a lui. Cu simțurile copleșite de intensitatea plăcerii ei, se încordă, apoi termină cu forța unui uragan. Trupul, mintea și sufletul îi fură parcă absorbite de senzațiile incredibil de puternice pe care le simțea și care ștergeau din el orice urmă de durere și de vinovăție. Pluteau amândoi deasupra furtunii, agățându-se unul de celălalt și savurând fiecare spasm, până când, într-un final, Sophie se lăsă moale peste el.

– Te iubesc, murmură ea, punându-și capul pe umărul lui.

– Și eu te iubesc, îi răspunse, mângâindu-i ușor spatele gol și înfierbântat.

Ea îl mângâie, la rândul ei, pe piept, dar se opri brusc.

– Ce-i asta?

– Ha?

Se simțea încă amețit și împlinit și nu se putea concentra. Sophie îi pipăi haina, în dreptul buzunarului interior.

– E ceva aici, spuse ea.

– A, da. E pentru tine, rânji el și scoase din buzunar obiectul care îi trezise curiozitatea.

– Jurnalul meu!

Luă caietul și-l strânse la pieptul dezgolit.

– Nu credeam că e cu putință să fiu gelos pe un jurnal, zâmbi el. Dar tocmai mi-ai demonstrat contrariul.

– Credeam că l-ai ars!

– Am vrut ca Singleton să creadă că l-am ars.

– Mulțumesc!

Se aplecă peste el și îl sărută, încălzindu-i pieptul și topindu-i cu totul miezul înghețat al inimii.

– Mai e puțin și ajungem la mine. Hai să te ajut să te îmbraci la loc.

Cu toată strădania lui, era limpede că Reese se pricepea mai bine să o dezbrace decât să o îmbrace. Tot ce reuși fu să o facă pe Sophie să râdă cu hohote. Ceea ce nu era deloc rău.

– Oprește-te! îi ceru ea, ștergându-și lacrimile de râs. Mă doare burta de cât am râs.

– Nu am pretenții că sunt o bună fată în casă, mormăi el, simțindu-se mai liber și mai liniștit decât oricând.

– Chiar n-ai fi, îl tachină ea, cuprinzându-i gâtul. Rochia aproape că mi s-a destrămat, am părul vraiște și sunt pe jumătate dezbrăcată.

El o privi în ochii albaștri și adânci.

– Dacă te ajută cu ceva, pot spune fără doar și poate că în clipa asta ești mai frumoasă decât oricând.

Își scoase haina și i-o puse pe umeri, iar ea se cuibări în ea și îl sărută pe obraz. Când trăsura se opri în fața conacului Warshire, el o luă de mână, minunându-se, în sinea lui, de cât de firesc îi venea acest gest.

– Cât poți rămâne?

– Le-am spus părinților mei că dorm la Fiona și Gray, răspunse ea, coborând din trăsură direct în brațele lui. Asta înseamnă că toată noaptea e a noastră.

– În cazul acesta... ai vrea să facem o plimbare în grădină?

– Sigur că da, răspunse ea, cu un zâmbet care parcă ilumină cerul nopții. Cum de-ai știut?

După o scurtă oprire în care lăsară în casă jurnalul și luară câteva lămpi și o pătură, Sophie și Reese ieșiră pe ușa din spate, se luară de mână și se îndreptară spre grădină. Trecură podețul de peste micul canal cu apă, iar toată fericirea și încântarea ce se acumulaseră în ea mai că nu dădură pe afară.

– N-o să mă plictisesc vreodată să-mi petrec timpul aici, spuse ea. Mai ales noaptea, când totul pare magic și desprins din această lume, de la foșnetul frunzelor la parfumul florilor...

– Mie locul ăsta nu mi s-a părut niciodată magic, răspunse el. Nu până să vii tu aici. Ai schimbat felul în care privesc totul.

Ea îl privi lung, minunându-se de cât de schimbat era față de când îl văzuse prima dată. Obrajii nu îi mai erau scobiți, iar expresia de om bântuit îi dispăruse din privire.

– Cum ai dormit în ultima vreme? îl întrebă.

– Încă mă trezesc acoperit de sudori reci, dar nu la fel de des ca înainte.

– Foarte bine, spuse ea, rezemându-se de umărul lui și savurând senzația de siguranță pe care i-o oferea. Poate că, în timp, coșmarurile vor deveni tot mai rare.

– Poate că da, poate că nu, replică el, gânditor. Dar cred că cel mai bun mod de a cinsti memoria lui Conroy și a celorlalți camarazi pe care i-am pierdut este să trăiesc din plin fiecare zi și să am grijă de familiile lor.

Ea își strecură o mână sub brațul lui musculos.

– Le-ai mai văzut pe Sarah și pe fete în ultima vreme?

– Da, răspunse el, întorcându-se spre ea și cuprinzându-i talia. Ea, Rose și Julia au fost aici acum câteva zile.

– Aici? întrebă ea, ridicând bărbia ca să îl poată privi în ochi. În grădină? continuă ea.

– Nu tocmai. Le-am arătat o casă care se află la marginea proprietății și la care am lucrat câteva săptămâni, făcând tot felul de reparații. Mi s-a părut că fetelor le-a plăcut.

Sophie clipi des, luată cu totul prin surprindere.

– Chiar așa?

– Alergau prin casă ca niște furii, surâse Reese, iar liniile aspre ale chipului său se îmblânziră. Pe urmă, lui Sarah nu i-a fost ușor să le desprindă de leagănul pe care l-am agățat pentru ele în grădină.

– Ai agățat un...

Sophie clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Se întreba dacă auzea bine.

– Vrei să spui că Sarah și fetele vor locui în acea casă?

El încuviință din cap.

– Ele, împreună cu Violet și copilul. Violet vrea să își reia vechea slujbă în casă peste câteva luni, iar Sarah e încântată de ideea de a avea ea grijă de cel mic cât timp Violet va fi la conac. Și, oricât de egoist ar fi din partea mea, și eu sunt încântat că-mi voi vedea crescând nepotul sau nepoata și le voi avea în preajmă și pe fetele lui Conroy.

– E minunat, șopti Sophie, simțind că inima stă să-i plesnească de fericire. Sunt atât de mândră de tine, Reese.

El ridică din umeri.

– Mi-a luat ceva timp să îmi dau seama că Edmund nu era perfect. Că nimeni nu e perfect. Nu pot schimba deciziile pe care le-am luat în trecut, dar pot măcar ca de acum înainte să fac ceea ce trebuie. O privi, iar ochii săi întunecați deveniră brusc timizi. Mă gândeam, continuă el, că, din moment ce ai talentul de a aduce oamenii împreună, poate mă vei ajuta cu un nou proiect.

– Bineînțeles că vreau să te ajut, răspunse ea, bucuroasă de încrederea pe care i-o acorda. Care e proiectul?

– Aș vrea să organizez regulat câte o întâlnire a militarilor întorși din război și a familiilor lor. Să aibă ocazia să vorbească, dacă își doresc, despre întâmplările prin care au trecut și să... să nu se mai simtă singuri.

Sophie simți că îi dau lacrimile. Îi luă fața în palme și îl privi în ochi cu căldură.

– E o idee foarte frumoasă și aș fi onorată să pot contribui și să te ajut să o faci să devină realitate. A, și ce să vezi, continuă

ea zâmbind, știu un loc perfect pentru a găzdui o asemenea reuniune. E ocupat în fiecare vineri seara, dar în restul săptămânii e disponibil.

– Nu mai spune! zâmbi, la rândul lui.

– M-am gândit și eu să fac unele schimbări, să știi.

– Da?

– Am avut numeroase secrete față de familie, de prieteni, chiar și de tine. Poate a sosit momentul ca Ascunzătoarea Debutantei să nu mai fie o ascunzătoare. E momentul să iasă la lumină.

– Înțeleg de ce ați ținut secrete întrunirile voastre, dar cred că asta ar putea să ducă la o serie de probleme. Odată dezvăluite, secretele te scapă de puterea pe care au aveau asupra ta și... te eliberează. Orice hotărâre vei lua, vreau să știi că sunt alături de tine.

– Trebuie să mă gândesc bine și să vorbesc și cu celelalte membre, spuse ea, cu toate că ideea începea să îi surâdă. Până atunci, să mergem în grădină.

El ridică pătura și una dintre lămpi, iar ei i-o dădu pe cealaltă.

– Să mergem.

Porniră pe o alee care se tot lărgea, trecură pe lângă răsaduri cu flori minunat înflorite, pe lângă mici statuete din piatră înfățișând animale, nimfe și alte creaturi fantastice ale pădurii. Auziră căderea de apă a cascadei înainte să ajungă suficient de aproape să o și vadă. Când ajunseră în luminiș, Reese așeză lămpile lângă bazinul cu apă și întinse pătura pe iarbă.

– E atât de cald, spuse Sophie, privind spre poalele rochiei care i se lipea de picioare.

– Știu cum ne-am putea răcori, răspunse Reese.

Își dădu jos haina și cizmele, iar ea trase de panglicile rochiei. Nu trecu mult și erau amândoi goi pușcă. Privirea lui se întunecă de dorință. Gemu slab.

– Ești superbă, Soph.

– Și tu ești superb.

La drept vorbind, arăta ca un zeu. Era propriul ei Prinț al Întunericului. Și nu voia să-l mai părăsească vreodată. El veni în spatele ei și-i scoase ușor acele de păr, trecându-și degetele peste pletele ca mierea și sărutând-o pe ceafă.

– Ești a mea, murmură, făcând-o să se înfioare din cap până în picioare. Ești a mea acum și pentru totdeauna.

Mâinile lui începură să alunece peste trupul ei, peste talie, peste sânii plini, peste liniile unduioase ale șoldurilor. Când simți că i se înmoaie genunchii și se sprijini de el, Reese o cuprinse și o ridică în brațe.

– Mai am un loc special pe care vreau să ți-l arăt.

O purtă până în spatele cascadei, unde de-o parte erau stânci și de cealaltă, o apă curată și cristalină. Ea se cuibări la pieptul lui puternic și ferm și își trecu degetele prin cortina de apă căzătoare.

– Cum ți se pare? întrebă el.

– E perfect.

El îi zâmbi, un zâmbet pe care îl resimți până în vintre.

– Vrei să trecem împreună prin cascadă?

– Bineînțeles, răspunse ea, apucându-l mai strâns. Cu tine merg până la capătul lumii.

El se așeză cu spatele sub căderea de apă. Șiroaiele i se prelingeau pe umerii ampli, pe spatele bronzat, iar picăturile aterizau apoi pe părul ei. Sophie își ținu respirația în timp ce el o trecea prin perdeaua udă. Savură alunecarea apei pe sâni, pe abdomen și între coapse. Oftă când el o lăsă din brațe și o lipi de el.

Trecură de-o parte și de cealaltă a cascadei, sărutându-se, râzând, agățându-se unul de celălalt. Și când deja amețiseră de dorință, ieșiră din apă, se întinseră pe pătură și făcură dragoste lent, încet, senzual, atât de senzual că lui Sophie îi dădură lacrimile.

La sfârșit, stând amândoi pe spate, privind cerul și puzderia de stele, Reese culese o margaretă, i-o așeză pe pântece și o sărută pe frunte. Ea începu să râdă.

– Domnișoară Kendall, făcu Reese, întorcându-se pe-o parte și sprijinindu-se în cot, îmi spui, te rog, de ce râzi?

Ea ridică margareta și-i mângâie bărbia cu petalele fine.

– Mă gândeam la toate florile pe care mi le-ai oferit. Și acum, iată, am încă una pe care să o pun la presat între paginile jurnalului meu.

– Ții un jurnal? Și vei scrie despre toate astea? întrebă el, trecându-și leneș degetele peste mica și delicioasa vale dintre sânii ei.

– Am scris despre toate nopțile noastre împreună, recunoscu ea. Și am pus la presat toate florile primite de la tine. Am inclusiv trandafirul galben pe care mi l-ai adus la întâlnirea din grădina lui lady Rufflebum. Am și coronița din asfodel. Am buchetul de bujori

din noaptea petrecută lângă lac. Am floarea violetă pe care mi-ai pus-o după ureche. Toate îmi sunt dragi pentru că îmi amintesc de cum mă făceai să mă simt. Nu vreau să uit vreodată acele trăiri.

– N-am să te las să uiți, spuse el ferm și o sărută pe buze. Sper că mai ai pagini în jurnal, pentru că ne așteaptă o viață întreagă împreună. Și vor urma nenumărate alte flori. Atât de multe că nu vei ști ce să faci cu ele.

Ea trecu petalele margaretei peste liniile ferme ale pieptului său, apoi mai jos, spre abdomen, și îi oferi un zâmbet ispititor.

– Sunt sigură că le voi găsi o întrebuințare.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Peștitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubesti o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiuit*

Anna Bennett, *Visând la un duce*

Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*

Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*

Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*

Christi Caldwell, *Guvernanta*

Victoria Alexander, *O aventură pasională*

Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*

Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*

Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*

Johanna Lindsey, *Fă-mă să te iubesc*

Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*

Johanna Lindsey, *Dragostea unui pirat*

Sabrina Jeffries, *Burlacul*

va apărea:

Christie Caldwell, *Contele și curtezana*

Completează-ți colecția!

blue MOON

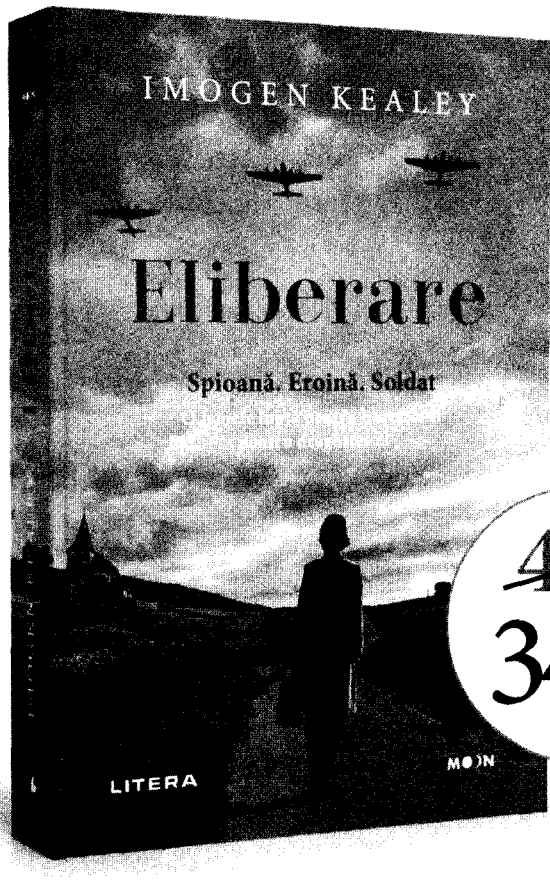

~~49,90~~ lei

34,93 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®